ผู้คนคิดอย่างไรกับการเล่าเรื่องเจาะใจ

วิธีการของการเล่าเรื่องเจาะใจนั้นมีประสิทธิภาพมากเพราะมันช่วยให้เรารู้สึกไปกับเรื่องราว เนื้อหามีชีวิตชีวา และขุมทรัพย์ที่คุณได้พบก็สดใหม่มีพลัง ผมมีความสุขเสมอที่ได้ใช้วิธีการนี้ในหลาย ๆ ที่ และการตอบกลับก็ดีมากทุกครั้งไป

Babu Ganta - Communication Officer, Bible Society in the Gulf

---

โลกเป็นที่อยู่ของฉันมา 30 ปี โดยมีเป้าหมายในการทำงานคือ “ทวีคูณ” ความพึงพอใจในการทวีคูณนั้นมาอย่างไม่ได้คาดฝันจากชายชราชาวจีนอายุ 79 ปี ซึ่งอพยพเข้ามาในแคนาดา เขากล่าวว่า

ผมน่าจะรู้จักวิธีเล่าเรื่องเจาะใจมาตั้งแต่ 40 ปีที่แล้ว ผมไม่ได้เติบโตในบ้านคริสเตียน ไม่รู้จักวิธีตั้งคำถามดี ๆ จากพระคัมภีร์และตามด้วยการสนทนา ตอนนี้ พระคัมภีร์เป็นหนังสือใหม่เอี่ยมของผม

การรับใช้ของคริสเตียนที่ไร้พลังในการ “รักษาพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง” เท่ากับเป็นการสร้างตัวที่ลอกแบบขึ้นมาเท่านั้น การเล่าเรื่องเจาะใจเป็นวิธีสำคัญที่จะช่วยให้เราบรรลุผลตามพระมหาบัญชา

Jim Thurber... Seminary Lecturer / Missions Trainer, Global

ผมได้รับการอบรมการเล่าเรื่องเจาะใจสองสามปีก่อน และมันคือคำตอบจากที่ผมอธิษฐาน ผมรับใช้พระเยซูคริสต์ เป็นมิชชันนารี 35 ปี สองสามทวีป กับกลุ่มคน 3 ศาสนาอื่น ผมพยายามที่จะเป็นพยานแบบที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบที่พระเจ้าทรงสร้างผมมา

การอบรมนี้ เปลี่ยนชีวิตของผมและทำให้การประกาศและการสร้างสาวกกลายเป็นเรื่องธรรมชาติสำหรับผม และยังสนุกด้วย ตอนนี้ผมเป็นอิสระและชื่นใจที่ได้ทำงานกับองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้เห็นพระคำของพระองค์เจาะลึกลงไปในชีวิตของ

ผู้คน ตอนนี้ผมมีความสุขกับการรับใช้และเห็นผลจากงานรับใช้อย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน “

Bryan Thompson church planter/
missionary/storyteller/podcaster with story4all, UK

การศึกษาพระคัมภีร์แบบปากเปล่า ควรจะเป็นวิชาบังคับในโรงเรียนพระคัมภีร์ทุกแห่ง รวมถึงสถาบันคริสเตียนทุกแห่ง การเล่าเรื่องเจาะใจเป็นเครื่องมือพลังที่จะช่วยให้คริสเตียนทุกคนมีประสิทธิภาพในการสื่อสารเรื่องพระกิตติคุณมากขึ้น

Regina Manley - Oral Communications Specialist,
Mission Aviation Fellowship, Global

การเล่าเรื่องเจาะใจ เป็นวิธีเยี่ยมยอดที่จะเข้าถึงใจคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ตั้งแต่เราเริ่มการอบรมครั้งแรกแล้ว คู่มือนี้ช่วยให้เรามีวิธีการที่เพิ่มพูนสาวก และช่วยจุดไฟร้อนรนในตัวเราที่จะเก็บรักษาพระคำของพระเจ้า เราได้เรียนเรื่องราวจากพระคัมภีร์ และจดจำพระคำไว้ในกระเป๋าใจของเรา อ่านคู่มือนี้เพื่อจะพบการเล่าเรื่องเจาะใจ และได้ฝึกที่จะเป็นผู้เล่าเรื่อง การเดินทางฝ่ายวิญญาณกับพระเจ้าของคุณนั้นจะไม่เหมือนเดิม

Rev. Apollos Djibo - Director Fufulde Ministries Training
Centre, Niger

ความโดดเด่นของการเล่าเรื่องเจาะใจก็คือ ใช้การเล่าโดยใช้คำของผู้เล่า โดยเล่าอย่างระวังที่จะไม่ตัดต่อพระวจนะของพระเจ้า อีกอย่างหนึ่งก็คือ เรื่องราวมีโจทย์คำถามเพื่อเปิดโอกาสที่องค์พระวิญญาณจะเปิดเผยขุมทรัพย์ที่อยู่ในเรื่อง และวิธีการปรับใช้ วิธีนี้ช่วยหนุนใจให้ผู้เรียน และช่วยให้เขาตระหนักว่า พวกเขาก็สามารถแบ่งปันพระคำของพระเจ้าให้แก่คนอื่นอย่างถูกต้อง ในแบบที่จะถวายพระสิริของพระเจ้า

โรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่าเป็นความคิดที่ช่วยเปลี่ยนแปลง กำลังขยายขอบเขตไปยังคริสตจักรที่ต้องการทั่วโลก

Mike Holman - MAF Learning Technologies, Global

“ผมทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์ ขอบคุณพระเจ้าที่ได้มีโอกาสมีส่วนใน ทีม TGSP และทีมเล่าเรื่องเจาะใจเพื่ออบรมผู้นำในคาร์นาตากานับร้อย การเรียนรู้พระวจนะของพระเจ้าผ่านการเล่าเรื่องเจาะใจ ช่วยให้ผม และครอบครัวได้เข้าใจพระวจนะตามที่เป็น และทำให้เราได้เก็บพระวจนะนั้นไว้ในใจ และแบ่งปันเรื่องให้ผู้อื่นได้ไม่ว่าจะไปที่ไหน ในฐานะคนสาธารณะอย่างผม”

M. Krishna, M.A. - Senior Journalist, Pal Voice Publisher,
V J Pur, Karnataka, India

“ผมทำงานในหมู่คนไทยมากว่า 30 ปี เมื่อพบการเล่าเรื่องเจาะใจ ผมจึงตระหนักว่า นี่เป็นวิธีการที่สะท้อนสังคมปากเปล่าซึ่งเป็นธรรมชาติของประเทศที่นับถือศาสนาพุทธ “

“ความต้องการจำเป็นในประเทศนี้คือการสร้างคริสตจักร ซึ่งหมายความว่า จำเป็นต้องมีวิธีการที่ปรับเปลี่ยนได้เพื่อสื่อความความจริงจากพระคัมภีร์อย่างถูกต้องและเหมาะกับวัฒนธรรม หลังจากที่ได้สอนการเล่าเรื่องเจาะใจในประเทศแถบเอเชียและทุก ๆ ภาคของประเทศไทย ผมก็เห็นว่า วิธีการเหมาะสมกับผู้เรียนแบบปากเปล่าในชนบท และก็ยังเหมาะกับคนรู้หนังสือในเมืองด้วย”

Larry Dinkins, ThM., PhD. - Bible Teacher, OMF Thailand

“ เรามีเด็กกำพร้า 60 คน ทุกวันการควบคุมดูแลเด็กเป็นเรื่องยากมาก เพราะว่าพวกเขามาจากต่างวัฒนธรรมและต่างถิ่น วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจช่วยให้เราสอนพระคำของพระเจ้า

กับพวกเขา และตอนนี้ เด็กๆเรียนได้ดีและกำลังเติบโตฝ่ายวิญญาณ สามารถแบ่งปันเรื่องของพระเจ้าให้เพื่อนๆ ในโรงเรียนได้

Rev. Vijay Raj - Executive Director Happy Home, Karnataka, India

---

ในฐานะเป็นมิชชันนีอัฟริกัน ทำงานสร้างคริสตจักร และสอนในโรงเรียนพระคัมภีร์ ขอแนะนำคู่มือนี้สำหรับทุกคนที่รับใช้ เพราะเป็นเครื่องมือที่ให้รายละเอียดสำหรับคนที่อยากเรียนและอยากสอนพระคัมภีร์ปากเปล่าให้ใครที่ไหนก็ได้ สำหรับผมแล้วการเล่าเรื่องเจาะใจต้องเริ่มจากบ้าน ทุกคืนก่อนนอน เราเรียนรู้และพูดคุยเรื่องในพระคัมภีร์ด้วยกัน โดยใช้เทคนิคจากคู่มือนี้ ครอบครัวของเรารับการเปลี่ยนแปลงตลอดไป!

Rev. Jacob Ochieng Okoth - Showers of Blessings Church/ Ministries, Founder, Kenya

---

โดโรธี มิลเลอร์และการเล่าเรื่องเจาะใจ เป็นขบวนการบุกเบิกเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์อย่างจริงจัง ผมได้ฝึกที่จะเป็นผู้อบรมกับทีมเล่าเรื่องเจาะใจ และก็ได้เห็นกับตาว่า พระคัมภีร์มีชีวิตชีวาขึ้นมาเมื่อเราได้เล่าเรื่องให้กับทั้งคนที่อ่านหนังสือได้ และคนที่เรียนด้วยปากเปล่า

Charles Cibene - CEO, MegaVoice, Global

จากวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ ฉันได้พบสิ่งที่การรับใช้ในเอธิโอเปียและที่อื่น ๆ ยังขาดอยู่ การย้ำเน้นความถูกต้องของพระคัมภีร์ กระตุ้นให้เราใช้วิธีการนี้เพื่อแบ่งปันพระคำที่มีการตอบโต้ในเอธิโอเปีย ผู้เล่าเรื่องได้นำคนมาหาพระคริสต์ และที่สำคัญกว่านั้นคือ วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ ได้เปลี่ยนชีวิตของผู้เล่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพวกเขาสู่ความจริงในขณะที่พวกเขาขุดค้นพระคำของพระเจ้า

Julie Kay Field - Paraclete Mission Group Associate, Global

ผมทำงานกับชนเผ่าในเทือกเขาหิมาลายา พวกเขาไม่มีบันทึกเป็นตัวหนังสือเลย วัฒนธรรมของเขาคือการเล่าปากเปล่าเท่านั้น ดังนั้น วิธีดีที่สุดในการสื่อสารคือเล่าเรื่อง การเล่าเรื่องเจาะใจเป็นแบบแผนที่เหมาะสมในการนำเสนอข่าวประเสริฐให้กับชาวเขาเหล่านี้

Rev. Tinuyangba Imchen - Senior Pastor / Bible Teacher,
Arunachal Pradesh, India

การเล่าเรื่องเจาะใจช่วยให้เราเข้าใจพระคำของพระเจ้าตรงไปตรงมา เข้าใจง่ายและจำเรื่องทั้งหมด เก็บไว้ในกระเป๋าใจของเรา ยังช่วยให้เราได้สอนพระวจนะแก่ผู้เชื่ออาวุโสที่อ่านไม่ออก เพื่อให้พวกเขาไปเป็นพยานกับเพื่อนบ้าน การเล่าเรื่องเจาะใจช่วยให้เราได้สร้างคริสตจักรมากขึ้นกว่าแต่ก่อน

Rev. Devasahayam – Senior Pastor/Church Planter, F L Church,
Andra Pradesh, India

ผมรู้สึกทึ่งกับการรักษาความถูกต้องตรงตามพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะเป็นในช่วงการเล่าแบบเรียบง่าย การเล่าทบทวน และการตั้งข้อสังเกตกับการปรับใช้ ในกระบวนการสนทนาตอบโต้นี้ เมื่อใครก็ตามพูดสิ่งที่นอกเรื่องออกมา ผู้เล่าก็จะพูดเพียงว่า “เราพบสิ่งนั้นในเรื่องหรือเปล่า?” แล้วทั้งกลุ่มก็จะกลับมาที่พระคำและหาทางออกได้โดยไม่ยากนัก

Pastor Miles DeBenedictis - Cross Connection, USA

ในฐานะที่เป็นนักวิชาการพระคัมภีร์ และนักศาสนศาสตร์ ผมเห็นว่า การเล่าเรื่องเจาะใจเป็นวิธีการอธิบายพระคัมภีร์ดีที่สุด ตลอดเวลาการรับใช้ในประเทศของผม 24 ปี ผมเพิ่งตระหนักว่า ตนเองไม่เคยสร้างสาวกจากคนที่อ่านเขียนหนังสือไม่ออกเลย ทักษะในการ

เล่าเรื่องเจาะใจช่วยให้ผมเริ่มต้นงานอันยิ่งใหญ่นี้ ผมแนะนำทุกหน้าสำหรับทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนๆนักศาสนาศาสตร์ของผม

Rev. Luvao - Jerusalem New Life Pentecostal Church International, D.R. Congo

---

ผมได้เห็นการเติบโตของโครงการเรื่องของพระเจ้าในอินเดียมาตั้งแต่เริ่มต้นโครงการ เราเห็นการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในชีวิตผู้คน ผ่านพลังแห่งความเรียบง่าย และความสามารถในการเล่าเรื่องพระคัมภีร์ซ้ำ ผมตระหนักว่า หากเราจะนำพระคริสต์สู่คนในประเทศของเราในรุ่นเรานี้ เราจำเป็นต้องสอน อบรม และสร้างสาวกในวิธีที่พวกเขาเข้าใจได้ ขอแนะนำว่า ผู้รับใช้ที่สร้างคริสตจักรควรได้รับการอบรมวิธีการนี้ และใช้เรื่องราวในพระคัมภีร์เพื่อสร้างประเทศเราเป็นสาวกถวายพระคริสต์

Rev. Dr. Sam Abraham - Director Himachal Bible College, Berachah Ministries, India

---

การเล่าเรื่องเจาะใจ

Simply The Story

การศึกษาพระคัมภีร์ด้วยการสังเกต วิธีการปากเปล่า
Inductive Bible Study "Oral Style"

คู่มือเล่าเรื่องเจาะใจ
สืบคืนพระวจนะผ่านการสนทนา ฟัง และตอบโต้

STS Handbook

Exploring Scripture Through Discussion
Listening and Responding

โดโรธี เอ. มิลเลอร์
โครงการ "เรื่องของพระเจ้า"

Dorothy A. Miller

The God's Story Project
คู่มือเล่าเรื่องเจาะใจ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 5

สงวนลิขสิทธ์ 2006 , 2012 โดย โครงการ"เรื่องของพระเจ้า"

จัดพิมพ์โดยโครงงาน "เรื่องของพระเจ้า" ตู้ป.ณ. 187 เฮเมท คาลิฟอร์เนีย 92546
(951) 658-1619
info@SimplyTheStory.org | info@Gods–Story.org
www.SimplyTheStory.org | www.Gods–Story.org

ฟังเรื่องราวที่เล่าในภาษาต่าง ๆ

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งห้ามจัดเก็บถ่ายทอด ไม่ว่าด้วยรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ด้วยกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด-ยกเว้นอ้างถึงสั้น ๆ ในบทวิจารณ์งานเขียน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

หากคุณต้องการแปลคู่มือเล่มนี้เป็นภาษาของคุณ โปรดแจ้งให้เราทราบ เรายินดีที่จะให้อนุญาตแปลและทุกอย่างจะได้ทำตามแบบแผนของ **TGSP**

โดโรธี เอ. มิลเลอร์
ผู้อำนวยการบริหาร โครงการ เรื่องของพระเจ้า

คุณควรดูข้อพระคัมภีร์ที่คู่มือนี้อ้างถึง หากพระคัมภีร์ที่แปลออกมาเป็นภาษาของคุณต่างฉบับมีความแตกต่างกัน และเปลี่ยนความหมายของพระคัมภีร์ไป ให้ศึกษาเรื่องและแสวงหาพระเจ้าเพื่อจะตัดสินใจได้ว่า จะเล่าเรื่องอย่างไร

ISBN 978-0-9855206-0-1

Contents

สารบัญ

คำนำ:อัฟริกา 10

คำนำ:สหรัฐอเมริกา 11

บทที่ 1 ความจำเป็นที่ต้องใช้กลวิธีเล่าปากเปล่า 13

บทที่ 2 คำถามและเรื่องราว แบบอย่างจากพระคัมภีร์ 18

บทที่ 3 เล่าเรื่องเจาะใจ .. บทสรุปในหนึ่งหน้า 23

บทที่ 4 วิธีเตรียมเล่าเรื่องเจาะใจ 24

ทักษะที่ 1 วิธีเลือก เรียนรู้ และเล่าเรื่องให้ดี

ทักษะที่ 2 วิธีค้นขุมทรัพย์จากเรื่อง

วิธีค้นพบขุมทรัพย์ที่เรียกว่า “ข้อสังเกต”

วิธีค้นพบขุมทรัพย์ที่เรียกว่า “การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ”

ทักษะที่ 3 วิธีตั้งคำถาม

วิธีสร้างบทนำสำหรับเรื่อง

บทที่ 5 ฝึกทักษะการเตรียมตัวและการนำเสนอเรื่อง 49

การเตรียม ค้นพบขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณ

การนำเสนอตอนที่หนึ่ง เล่าเรื่องสามครั้ง

การนำเสนอตอนที่สอง สนทนาเรื่องฝ่ายวิญญาณที่สังเกตเห็น

บทที่ 6 วิธีการนำสนทนาแลกเปลี่ยน 67

บทที่ 7 การปรับใช้อย่างถูกต้อง ค้นพบช้าง 75

บทที่ 8 โรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า 80

บทที่ 9 เลิกใช้ปากกา.. ปรับเปลี่ยนกระบวนความคิด 86

บทที่ 10 ผู้ที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในระบบการเล่าเรื่องเจาะใจ 100

บทที่ 11 สถานที่ วิธีเรียน และการเผยแผ่การเล่าเรื่องเจาะใจ 104

ภาคผนวก ก. แบบฟอร์มทบทวนสำหรับผู้ฝึก 108

ภาคผนวก ข. เดินทางผ่านเรื่องตัวอย่าง 113

ภาคผนวกค. รายงานผลจากผู้ใช้ การเป็นที่ปรึกษา และการเติบโตอย่างทวีคูณ 135

ภาคผนวก ง. การค้นพบของผู้นำ 139

เรื่องของพระเจ้า :จากการเนรมิตสร้างสู่นิรันดร์กาล 142

ที่ติดต่อ 143

คำนำจากอัฟริกา

ผมพบโดโรธี มิลเลอร์สองสามปีก่อนในการประชุมสำคัญที่อ่าว เธอแนะนำวิธีการเล่าเรื่องของพระเจ้าให้กับภรรยาและผม โดยบอกว่าเป็นวิธีที่ดีในการเข้าถึงคนอื่น ๆ แม้จะเป็นสถานที่ต้องห้าม เราได้ฝึกเล่าเรื่องมารีย์และมารธาด้วยกัน ผมประหลาดใจมากที่มีขุมทรัพย์มากมายในเรื่องนี้

ต่อมา ผมสนใจในความคิดนี้ จึงแนะนำให้กับเพื่อนผู้รับใช้ในไนจีเรีย ซึ่งทำงานในคัลวารีมินิสตรี (CAPRO) ซึ่งก็ได้มีการตอบรับมาอย่างมากมาย CAPRO เป็นการรับใช้พื้นเมืองที่มุ่งสร้างคริสตจักรในหมู่คนที่ยังไม่รู้จักพระเจ้าในอัฟริกา 30 ประเทศ เรามีงานสร้างคริสตจักรท่ามกลาง 65 UPGs and MUPGs

เราจะพบว่า จากรุ่นสู่รุ่น พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองด้วยวิธีต่าง ๆ การเปิดเผยนั้นถูกซ่อนอยู่ในเรื่องราวในพระคัมภีร์ การปรากฏพระองค์ในพระคริสต์และองค์พระวิญญาณเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนถึงความรักที่ทรงมีต่อมนุษยชาติ และจะทรงช่วยให้มนุษย์ค้นหาขุมทรัพย์จนเจอ

การเล่าเรื่องเจาะใจ เป็นวิธีการอันมีระบบในการสืบค้นพระคัมภีร์ ทั้งคนที่อ่านไม่ออกและคนที่อ่านได้มีโอกาสที่จะขุดค้นพระคำและรู้จักสังเกตไปตามทางอย่างละเอียด

วัฒนธรรมอัฟริกันในการเล่าเรื่องต่อกันมา เป็นหนทางยอดเยี่ยมที่จะตอกย้ำค่านิยม และส่งต่อคำสอนที่ทำให้ชีวิตเปลี่ยน ผลที่ได้คือ เป็นการสร้างพื้นฐานที่คนคุ้นเคย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนบทที่คนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ และสนุกกับประเพณีการเล่าปากเปล่า

เหนือไปจากที่กล่าวมานี้ การเล่าเรื่องเจาะใจยังช่วยให้ผู้ฟังได้เดินเข้าไปถึงข้อสรุปที่เป็นอิสระ ทำให้เขาเป็นเจ้าของการตัดสินใจตรงจุดที่เขาค้นพบขุมทรัพย์เป็นการส่วนตัว สิ่งที่ช่วยให้ความอิสระนี้เกิดขึ้นมากที่สุดก็คือ วิธีการที่ผู้เล่าใช้ และโจทย์คำถาม มันช่วยเพิ่มศักยภาพการสื่อสารความจริงในพระคัมภีร์ให้ถูกต้องมาก ไม่ว่าจะเป็นการสื่อในวัฒนธรรมใด

การให้มีข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ และการปรับใช้นี้ ช่วยกระตุ้นให้ผู้ฟังตามหา ทำให้เขาเข้าใจและจดจำความจริงที่ฝังลึกอยู่ในเรื่องราวซึ่งเป็นเนื้อหาส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ ยิ่งไปกว่านั้น การเล่าเรื่องเจาะใจยังให้คำเตือนหลายอย่างเมื่อผู้เล่าใช้ท่าทางในการเล่า มีการเน้นว่าต้องสืบค้นที่มา เนื้อหา และนัยของเรื่องที่เขาได้ยิน

นอกเหนือไปจากคำชมจากผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจทั่วโลก คู่มือยังได้ให้เคล็ดลับผ่านคำถามที่ช่วยในการสืบค้นเรื่องราวในพระคัมภีร์เป็นส่วนตัว

ขอแนะนำให้ท่านทุกคนที่ได้รับการทรงเรียกให้สร้างสาวกในทุกประเทศ ได้เข้าอบรมการเล่าเรื่องเจาะใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่อยู่ในชุมชนเรียนรู้ด้วยปากเปล่าและคนที่ต้องการรื้อฟื้นความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นส่วนตัว

Amos Aderonmu - International Director, Calvary Ministries (CAPRO)

คำนำ :สหรัฐอเมริกา

เรารู้จักและเป็นเพื่อนกับโดโรธีและทอม มิลเลอร์มากว่า 40 ปี การเกิดขึ้นและการเติบโตอย่างรวดเร็วของภาพยนต์เรื่องแรกคือ “เรื่องของพระเจ้า “รวมทั้งการอบรม “เล่าเรื่องเจาะใจ” นั้น เป็นสิ่งที่โดดเด่นมากสำหรับผม
เราได้ชื่นชมที่การรับใช้นี้ ได้เปลี่ยนแปลงวิธีที่คริสเตียนจะเปิดเผยองค์พระเยซูคริสต์ต่อคนหลงหาย ได้สร้างสาวก และได้รับการสร้างด้วยพระคำของพระเจ้าโดยตรง
เราได้รับการหนุนใจมากเมื่อเห็นวิธีการนี้ ได้ใช้อย่างแพร่หลายในหมู่บ้านและประเทศทั่วโลก นำมาซึ่งแรงบันดาลใจใหม่และความรู้สึกตื่นเต้นในพระคำของพระเจ้า แบบอย่างการเล่านั้นดึงดูดใจทุกคน ทุกแห่ง

วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจที่เน้นการสังเกตช่วยสร้างความเข้าใจอันล้ำลึกและคำสอนจากผู้ฟังเองทำให้พวกเขาได้รับประสบการณ์สัมผัสพระคัมภีร์มากกว่า ลึกซึ้งกว่าการเรียนพระคัมภีร์ทั่ว ๆ ไป สิ่งที่ยอดที่สุดของเทคนิคการเล่าเรื่องเจาะใจคือการเข้าถึงผู้คน

ความจริงแล้ว การที่คนจำนวนมากหลากหลายภูมิหลังได้มาพบข่าวสารแท้จริงของข่าวประเสริฐ ไม่ว่าจะเป็นคนวัยใด ชาติใด ศาสนาใด ระดับการศึกษาแบบใด เขาเหล่านี้ทำให้เราเห็นว่า การเล่าเรื่องเจาะใจนั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตนและมีประสิทธิภาพอย่างสูง

วิธีการนี้จับใจเรามาก เพราะมันเข้าถึงคนส่วนใหญ่รอบนอกที่มองเข้ามา พวกเขาไม่มีฐานะ ไม่มีทักษะ ไร้อิทธิพลใด ๆ ความสามารถของการเล่าเรื่องเจาะใจที่จะเข้าถึงและสัมผัสวิญญาณจิตของใคร ๆ ไม่ว่าจะเป็นคนมีการศึกษา หรือคนไม่อ่านหนังสือ มีฐานะหรือยากจน คนที่มีอภิสิทธิ์ หรือคนด้อยโอกาส จากที่เราได้เห็นมาตลอดปีที่เรารับใช้พระเจ้ารอบโลก เราเห็นว่าการเล่าเรื่องเจาะใจเป็นเครื่องมือที่ดีและมีประสิทธิภาพที่สุดสำหรับการขยายอาณาจักรของพระเจ้า

Don and Sondra Tipton – Founders & Directors, Friend Ships Unlimited

ความจริงอันล้ำลึกของพระเจ้า
ถูกเก็บไว้ในเรื่องที่เรียบง่ายในพระคัมภีร์

พระคำของพระเจ้าเตือนเราว่า ความคิดของเราอาจจะถูกหันเหไปจาก “ความเรียบง่ายที่มีอยู่ในพระคริสต์” 2 โครินธ์ 11:3 (ความสัตย์ซื่อและความบริสุทธิ์ ของพระคริสต์)

ประกาศคุณูปการ

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองและพระประสงค์ไว้ในพระคัมภีร์ เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าทรงวางให้เรารับใช้พระองค์และนำพระคำออกไป เราขอบคุณสำหรับสิทธิพิเศษยิ่งนี้ และขอถวายพระสิริแด่พระองค์จากการรับใช้ที่เกิดผลทุกแห่ง

พระเจ้าทรงส่งโครงการเรื่องของพระเจ้าไปยังผู้รับใช้อาสานับพัน เราได้สร้างเรื่องของพระเจ้าออกมาเป็นนับร้อยภาษา เราขอบคุณพระเจ้าสำหรับผู้อำนวยเพลง ผู้แปล ผู้บรรยาย ผู้บันทึกเสียง ผู้ถวายเงินและทุกคนที่ใช้เรื่องของพระเจ้า ซึ่งมาจากกลุ่มมิชชันนารี ผู้รับใช้พื้นเมืองและผู้เชื่อที่รักพระเยซูคริสต์**!**

สำหรับผู้ที่ทำงานในสำนักงานและผู้จัดงานในหลาย ๆ ประเทศ ซึ่งรับใช้อย่างจริงจัง และไม่มีใครสังเกตเห็นนอกจากพระเจ้า เราสรรเสริญพระองค์ เราขอรวมทุกคนที่งาน ความคิด และเรื่องของเขาอยู่ในหนังสือเล่มนี้ สำหรับกลุ่มผู้อำนวยการและผู้อบรมเล่าเรื่องเจาะใจ เราขอบคุณพระเจ้าด้วยความยำเกรง เราสรรเสริญพระเจ้าสำหรับกองทัพที่ยิ่งใหญ่ นับล้านคนที่เล่าเรื่องของพระเจ้าอย่างกล้าหาญออกไปทั่วโลก

ในปี **1994** คุณนอร์ม แมคแกรี่ได้วาดภาพจากพระคัมภีร์ **10** ภาพ เขาได้เขียนภาพพระเยซูในฐานะที่ทรงเป็น “เราเป็นซึ่งเราเป็น โดยหวังใจว่ามารดาของเขาจะวางในพระเยซู ว่าทรงเป็นพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเธอ คุณนอร์มเสียชีวิตเมื่อปี **2012** ไปอยู่กับพระเจ้าและมารดาของเขาแล้ว งานวาดของเขากลายเป็น “เรื่องของพระเจ้า “ ซึ่งกระตุ้นให้เกิดการเล่าเรื่องเจาะใจขึ้นมา เรารักคุณนอร์มและหัวใจรับใช้ของเขา และเราสรรเสริญพระเจ้าที่ชายคนหนึ่งซึ่งรักพระเยซูและปรารถนาจะเห็นมารดารับความรอดได้ทำให้เกิดวิธีการประกาศอีกวิธีหนึ่ง

ทอมและโดโรธี มิลเลอร์

โครงการ “เรื่องของพระเจ้า”

บทที่ 1
ความจำเป็นที่ต้องใช้กลวิธีเล่าปากเปล่า

ในฐานะที่เป็นครูทั้งในกลุ่มคริสเตียนและกลุ่มคนทั่วไปในโลกตะวันตก ฉันมีความปรารถนาที่จะนำเสนอพระคัมภีร์ในแบบที่เข้าใจได้ง่าย และทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลง และได้มาเห็นว่า การนำเสนอเรื่องแบบการเรียงลำดับเหตุการณ์ และการแลกเปลี่ยนความเห็นจากเรื่องนั้น ทำให้เกิดความเข้าใจและการเปลี่ยนแปลงชีวิตตามที่หวังไว้จริง ๆโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีการใช้คำถามนำ แต่ยังเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ค้นพบสิ่งต่างๆ ในเรื่องด้วยตัวเอง ผู้ฟังก็จะเข้าใจและสามารถนำพระคัมภีร์ที่เรียนรู้นั้น มาปรับใช้ในชีวิตได้ พระเจ้าทรงเปิดประตูให้ฉันได้เขียนบทสำหรับภาพยนต์ “เรื่องของพระเจ้า จากการเนรมิตสร้างสู่นิรันดร์” โดยภาพยนต์เรื่องนี้ ได้นำเสนอพระคัมภีร์โดยลำดับเหตุการณ์ ให้ผู้ชมทั้งโลก เราได้เห็นผลกระทบของภาพยนต์เล่าเรื่องที่ยาว 80 นาทีเรื่องนี้ชัดเจน เมื่อมันออกไปสู่สายตาของผู้ชมหลายร้อยภาษา ภาพยนต์เรื่องนั้นรวมไปถึงเสียงพากษ์ทำให้เราตระหนักถึงความสำคัญยิ่งของเรื่องเล่า ในการประกาศ และการฝึกฝนผู้ติดตามพระเยซูคริสต์

ต่อมา เราได้ติดต่อกับผู้นำมิชชั่นที่ได้เริ่มเน้นความสำคัญของการเน้นอยู่กับเรื่องเล่า พวกเขากำลังตระหนักว่าจำเป็นที่จะต้องขยายวิธีการในการนำเสนอพระวจนะกับผู้คนที่ไม่อาจจะเรียนรู้ผ่านการอ่าน จากความเข้าใจที่เราได้จากผู้นำท่านอื่น ๆ เหล่านี้ ช่วยสนับสนุนให้เราผสมผสานการสอนพระวจนะผ่านการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดโดยแต่ละครั้งจะมุ่งเน้นอยู่ในเรื่อง ๆ เดียวเท่านั้น การบูรณาการดังกล่าว กลายเป็นวิธีการของ “เล่าเรื่องเจาะใจ” การเล่าเรื่องเจาะใจใช้การเล่าเรื่องอยู่ในเรื่อง ๆ เดียว และค่อยก้าวลึกลงไปในพระคำ ใช้คำถามที่มีเป้าหมายเพื่อใช้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิด แล้วคนที่มีส่วนร่วมก็จะค้นพบความจริงด้วยตนเอง เราจึงได้รับรู้มากกว่าความเข้าใจและการปรับใช้ นั่นคือ เราเห็น ความจำจากผู้ฟัง!

คนที่ขี่เกวียนเข้าไปในเมือง ครั้งต่อไปย่อมรู้หนทางกลับ

และเหนือไปจากผลลัพท์ดี ๆ เหล่านั้น เราเห็นว่า พวกเขามีความสามารถและความกล้าหาญที่จะแบ่งปันกับคนอื่น “การเล่าเรื่องเจาะใจ จะสนับสนุนให้คนที่นำเสนอข้อมูลพระคัมภีร์ ได้ใช้ประโยชน์จากเรื่องในแบบที่พระเจ้าประทานให้แก่เขา เมื่อเรากล่าวถึงคำว่า “เรื่อง” เรารวมถึงเนื้อความหลาย ๆ ตอนในพระคัมภีร์ รวมไปถึงเนื้อความที่ดูครั้งแรกแล้วเหมือนไม่ได้เป็นเรื่องราว คู่มือจะนำเสนอข้อมูลที่จะช่วยให้ได้เล่าเรื่องให้น่าสนใจอย่างถูกต้อง และบอกวิธีสอนความจริงโดยใช้การสนทนาแลกเปลี่ยนความคิด

คู่มือเล่มนี้ และสื่ออื่น ๆ รวมถึงการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ จะช่วยให้คุณให้ได้พัฒนาทักษะดังกล่าว

ใครที่ต้องเรียนรู้พระวจนะด้วยวิธีนี้?

ในการอบรมเชิงปฏิบัติการของการเล่าเรื่องเจาะใจในสหรัฐอเมริกา ผู้เข้าอบรมท่านหนึ่งอธิบายถึงเหตุผลที่เข้ามาร่วมการอบรม

ปีแรกที่ผมรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาล ผมตระหนักว่า มีปัญหาใหญ่ ผมเรียนพระคัมภีร์จบจากมหาวิทยาลัยชาเลสตันใต้ และยังจบเกียรตินิยมปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยศาสนศาสตร์กอร์ดอนคอนเวล ผมพร้อมที่จะสอนและฝึกอบรมคนอื่น ๆ และตั้งใจที่จะบรรลุเป้าหมายของพระมหาบัญชาในงานที่ผมรับผิดชอบ ดูจากธรรมาสน์แล้ว ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี คนที่มาโบสถ์ต่างให้ความมั่นใจกับผมเสมอทุกครั้งที่เลิกโบสถ์ “อาจารย์เทศน์ดีนะ”

สองสามเดือนต่อมา ก็มีผู้เชื่อใหม่รวมตัวกันเพื่อเรียนพระคำสำหรับผู้เชื่อใหม่โดยเฉพาะ พวกเขาเชื่อในพระเจ้าแล้ว แต่ก็ต้องเรียนมากขึ้นเพื่อจะได้เติบโต เราจึงให้เขาอ่านบทเรียนสำเร็จซึ่งจัดพิมพ์โดยคณะของเรา ผมบอกเขาว่า “กลับบ้าน แล้วอ่านตามที่บอกนะครับ แล้วเราจะได้มาคุยกันในครั้งต่อไป”

สัปดาห์แล้ว สัปดาห์เล่า ผมจะถามเขาเสมอว่า “คุณเรียนรู้อะไรจากสิ่งที่อ่านมาครับ? มีใครจะถามอะไรไหม? คุณเห็นอะไรน่าสนใจบ้าง” และเกือบทุกครั้ง คำตอบที่ได้คือ ความเงียบ!

กลายเป็นว่า พวกเขาไม่ได้อ่านบทเรียน ในที่สุดวันหนึ่ง ผมจึงขอให้คนหนึ่งเริ่มต้นชั้นเรียนด้วยการอ่านบทเรียนนั้นดัง ๆ หลังจากที่รอกันไปมาครู่ใหญ่ คนหนึ่งก็อาสาอ่านดังๆ เขาอ่านช้า ดูลำบากมาก และสะกดผิดหลายคำทีเดียว ตอนนั้นเองที่ผมเริ่มเข้าใจ ... ที่พวกเขาไม่ได้อ่านบทเรียนเพราะว่า พวกเขาอ่านหนังสือไม่ค่อยออกนั่นเอง

เมื่อผมมองปัญหานี้อย่างจริงจัง พบว่า สถิติ ตอกย้ำความจริงที่ผมเจอ หนึ่งในสามของผู้ใหญ่ที่อาศัยรอบๆ คริสตจักรนั้นไม่ได้เรียนถึงชั้นมัธยมเสียด้วยซ้ำ ศิษยาภิบาลวัยหนุ่มอย่างผมจึงเจอเข้ากับคำถามแสนยาก เราจะประกาศและสร้างสาวกจากคนที่ไม่อ่านหนังสืออย่างไรกัน?

น่าเสียดายจริง ที่ผมไม่ได้ถูกเตรียมมาเพื่อตอบคำถามนี้ ถึงแม้จะใช้เวลา 7 ปีในการเตรียมตัวเพื่อรับใช้จากมหาวิทยาลัยสองแห่ง ผมเองไม่เคยได้ยินเรื่องของผู้เรียนแบบปากเปล่าเลย ผมไม่คิดเลยว่าปัญหาการอ่านหนังสือไม่ออกจะกลายเป็นความท้าทายในการรับใช้ของผม ทั้ง ๆ ที่เป็นศิษยาภิบาลของเขา ผมก็ไม่มีเครื่องมือที่จะใช้เพื่อช่วยเขาเหล่านั้น ดังนั้นผมจึงเข้ามาฝึกอบรม”

ศิษยาภิบาลท่านนี้และคนอื่น ๆ ที่เข้ามาฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเล่าเรื่องเจาะใจ จะมีสามสิ่งที่เหมือน ๆ กันคือ พวกเขาเห็นคุณค่าของพระคำ ต้องการที่จะเข้าใจ จดจำและนำพระวจนะนั้นไปปรับใช้ในชีวิต และพวกเขาต้องการที่จะปลูกฝังเลี้ยงดูความรู้สึกเหล่านั้นให้เข้าไปในชีวิตของผู้อื่นด้วย

จำเป็นแค่ไหนที่ต้องใช้การสื่อสารแบบปากเปล่า?

การนำเสนอเรื่องราวในพระคัมภีร์ทั้งหมดนั้น มีความสำคัญมากขึ้นเมื่อเราตระหนักว่า คนที่เรียนรู้จากการสื่อสารด้วยปากเปล่าหมายถึงใคร และวิธีการที่พวกเขารวบรวมข้อมูล ความรู้เป็นอย่างไร

คนที่อ่านหนังสือไม่ออกก็จะเป็นคนที่เรียนจากฟังผู้อื่นเล่า จากที่เราสืบมา หลายประเทศเพิ่มอัตราการอ่านหนังสือออกโดยการวัดการอ่านหนังสือออกจากการที่ประชาชนสามารถเซ็นชื่อของตัวเองได้

จากการทดสอบและวิจัยอย่างเช่นการศึกษาเรื่องความสามารถในการอ่านออกเขียนได้แห่งชาติ แสดงให้เห็นว่า คนในสหรัฐอเมริกาจำนวน 43% ไม่สามารถอ่าน หรืออ่านได้ดีในระดับที่จะเข้าใจความหมายของย่อหน้าหนึ่งๆ ได้ ยิ่งไปกว่านั้น อีก 44% ของประชากรในสหรัฐอเมริกาพอใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารด้วยการฟังและสนทนา ประเทศอื่น ๆที่พัฒนาแล้ว ก็มีสถิติอันน่าแปลกใจแบบนี้เช่นกัน จึงหมายความว่า ในประเทศที่กำลังพัฒนามีประชากร 87 % ที่ไม่สามารถเรียนด้วยการอ่าน หรือพูดอีกอย่างคือ พวกเขาพอใจที่จะเรียนรู้จากการฟังมากกว่า

ในประเทศที่กำลังพัฒนาซึ่งโอกาสการไปโรงเรียนมีน้อย อัตราการอ่านออกเขียนได้จึงต่ำลงไปอีก ดังนั้นสัดส่วนของคนที่อ่านไม่ออกหรือพอใจที่จะเรียนรู้จากการฟังในประเทศเหล่านั้นจึงสูงขึ้นอีก

คนที่เรียนรู้จากการฟังไม่อาจจะจดบันทึกสิ่งที่ตัวเองฟัง ดังนั้นพวกเขาจึงจำข้อมูลได้โดยถักทอสิ่งที่ได้ยินให้เป็นเรื่องราว ข้อมูลที่ส่งต่อให้กับผู้เรียนรู้จากการฟังซึ่งเป็นแนวคิด ข้อคิด หรือเป็นรูปแบบหัวข้อหนึ่งสองสามนั้น ไม่มีเรื่องราว กรอบที่จะช่วยให้พวกเขาจำจึงหายไป

ลองมาดูว่า พระเจ้าทรงเน้นเรื่องราวอย่างไรจากวิธีการที่พระองค์ออกแบบพระคัมภีร์มา
พระคัมภีร์นั้น เป็นการอธิบาย 10%
เป็นบทกวี 15%
และเป็นเรื่องราวที่เล่าต่อกันมาอีก 75%

คุณเคยพยายามเล่าเหตุการณ์หนึ่งกับคน ๆ หนึ่ง แต่เขากลับคอยสอดแทรกเรื่องของคุณตลอดเวลาทั้งถามทั้งวิจารณ์บ้างไหม? พอคุณเล่าเรื่องจบ เรื่องนั้นก็หมดอิทธิพลเพราะการที่เขาคอยสอดขึ้นมาเรื่อย ๆ เรื่องราวในพระคัมภีร์ก็เช่นกัน จะมีอิทธิพลต่อผู้ฟังได้มากที่สุดเมื่อมีการเล่าเต็มเรื่องตามที่เขียนไว้ ในเมื่อพระเจ้าประทานเนื้อหาในพระคัมภีร์ 75% เป็นเรื่องเล่า บางทีเราก็น่าจะยอมให้พระเจ้าทรงเล่าเรื่องของพระองค์ทั้งเรื่อง จริงไหม?

อันตรายของการใช้วิธีการที่มักใช้กันในปัจจุบัน

ลองคิดถึงของขวัญที่คุณห่ออย่างสวยงามส่งให้เพื่อน แต่แล้วกลับถูกส่งขึ้นมาโดยไม่มีการเปิดซิ! คุณจะเหมาเอาว่า เพื่อไม่ต้องการสิ่งที่อยู่ในกล่องใช่ไหม? หรือว่า ผู้รับไม่รู้วิธีการเปิดห่อของขวัญนั้น?

เมื่อเราห่อความจริงของพระคัมภีร์ในรูปแบบของหัวข้อ แนวคิด หรือการวิเคราะห์ ผู้ที่เรียนผ่านการสื่อปากเปล่าไม่อาจเปิดมันได้

ถึงเวลาแล้ว ในเมื่อเราต้องการสื่อความจริงในพระคัมภีร์ออกไป เราจึงควรจะพิจารณาถึงการสูญเสีย “เรื่องราว” คนเป็นจำนวนมากที่ต้องได้ยินข่าวประเสริฐ และต้องรับการฝึกการเป็นสาวกนั้น เป็น**ผู้เรียนผ่านการสื่อปากเปล่า** เมื่อเราสื่อสารกับพวกเขาโดยไม่ใช้เรื่อง แต่กลับไปสร้างโครงสร้าง จัดข้อมูลเสียใหม่ นอกจากที่พวกเขาไม่อาจจะจำข้อมูลได้แล้ว พวกเขาส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจความจริงที่เรานำเสนอด้วย

ทำไมจึงใช้ การเล่าเรื่องเจาะใจ?

ความแตกต่างของวิธีการสอนแบบหัวข้อที่ใช้กันทั่วไป กับวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจด้วยการสื่อด้วยปากเปล่าและหาข้อสรุปจากสิ่งที่สังเกตเห็น สะท้อนอยู่ในคำถาม... **ใครหรืออะไรที่จะสอน?** ให้เรามองบทบาทของครู นักเรียน พระวจนะและองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยมุมมองของพระคัมภีร์

ในการสอนแบบหัวข้อ ผู้นำเสนอตัดสินใจล่วงหน้าว่า จะสอนอะไร ข้อพระคำและเนื้อหานั้น คนสอนเป็นผู้เลือกและถูกส่งต่อให้กับผู้ฟัง เพื่อเป็นการขยายความและสนับสนุนความคิดเห็นของครู วิธีนี้ไม่ผิด แต่มันไม่ใช่วิธีเดียวที่จะสอน

การสอนโดยใช้หัวข้อนั้นทำลายเรื่องราว.... ทำให้ข้อมูลจำยากขึ้น เนื้อเรื่องจากพระคัมภีร์นั้นพูดตรงเข้าไปในจิตวิญญาณ จิตใจและร่างกายของเรา พอผู้สอนแยกเรื่องราวออกจากกัน และนำเสนอข้อมูล แยกประเภท ข้อมูลก็จะเข้าไปในความคิดของเรา ไม่ได้เข้าไปในจิตใจและจิตวิญญาณของเรา

เมื่อสอนโดยใช้หัวข้อ ผู้นำเสนอจะเลือกข้อความจากพระคัมภีร์หลาย ๆ ตอนเพื่อสนับสนุนหัวข้อที่ต้องการพูด คนฟังก็ฟังไปจดตามไป แต่วิธีการนี้ไม่มีเรื่องให้ติดตาม สำหรับคนที่จดตามไปไม่ได้ ก็ไม่รู้จะใช้อะไรช่วยเก็บข้อมูล สำหรับพวกเขาแล้ว มันเป็นเหมือนร่างมนุษย์ที่ไม่มีกระดูก!

เมื่อผู้เรียนผ่านการสื่อปากเปล่าที่นั่งอยู่ในที่ประชุม ไม่มีทางจดจำสิ่งที่จะสอนได้ พวกเขาจึงไม่อาจเล่าเรื่องต่อให้คนอื่นเมื่อไม่มีเรื่องให้ติดตาม ก็ไม่มีอะไรเชื่อมโยงข้อมูลเข้าด้วยกัน

แล้วผู้เรียนที่อ่านออกเขียนได้ล่ะ? หากไม่ได้กลับไปดูโน้ตที่จดไว้ พวกเขาส่วนใหญ่ก็ไม่อาจที่จะเล่าข้อมูลที่ได้ยินต่อไปได้ และความจริงก็คือ ไม่มีใครเอาโน้ตที่จดไว้ติดตัวไปทุกแห่งหรอก ถึงอย่างนั้น ผู้เรียนทั้งสองแบบ ไม่ว่าจะเป็นพวกฟังหรืออ่านต่างก็สามารถจะเล่าคำพยานดี ๆ และเรื่องราวตัวอย่างที่เราใช้ในคำเทศนาได้อย่างแน่นอน

เช่นกัน คนที่ฟังส่วนใหญ่ไม่มีทางที่จะค้นพบข้อมูลของหัวข้อด้วยตัวเอง ดังนั้น พวกเขาจึงเอาแต่พึ่งพาผู้สอนตลอดไป ข้อมูลถูกส่งต่อให้คนฟังเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เหมือนกับแม่นกให้อาหารลูกโดยการหย่อนเข้าไปในปากลูกน้อยที่รอคอยอยู่แต่ละสัปดาห์ คนฟังก็ต้องรอคอยอาหารมื้อต่อไป การสอนแบบหัวข้อจึงสร้างนกน้อยในรังอายุ 50 ปี!

อันตรายของการใช้วิธีการสอนแบบหัวข้อมากเกินไปนั้นก็คือ ครูจะสอนเรื่องที่ตนคิดว่าจำเป็นต่อผู้ฟัง แนวโน้มก็คือ การเลือกข้อพระคำจากที่ต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ซึ่งเป็นข้อที่ครูรู้อยู่แล้ว วิธีการใช้หัวข้อไม่ได้กดดันให้ครูสืบค้นพระคำที่ไม่คุ้นเพื่อข้อมูลและความเข้าใจเพิ่มเติม

ผู้เชื่อส่วนใหญ่เคยไปการประชุมคริสเตียนมาแล้ว การนำเสนอแบบหัวข้ออาจอยู่ในเรื่องการประกาศ การเข้าถึงกลุ่มคนเฉพาะกลุ่ม เรื่องครอบครัว การเงิน สิ่งที่ต้องละเว้น การอธิษฐาน พระลักษณะของพระเจ้า การหายโรค ความซื่อตรงในการทำธุรกิจ หรือคำพยากรณ์ ทั้งหมดนี้เป็นหัวข้อที่สำคัญ ที่น่าสนใจคือ เราเห็นว่า หัวข้อเหล่านี้สามารถนำเสนอผ่านเรื่องเล่ากับการสนทนาแลกเปลี่ยนความเห็นได้

ในการเล่าปากเปล่า คือการเล่าเรื่องให้ผู้ฟังสังเกต ครูใช้ทั้งเรื่อง และปล่อยให้เนื้อหาของเรื่องเป็นผู้นำให้เกิดความเข้าใจและบทเรียนที่จะสอน

เมื่อครูตัดสินใจล่วงหน้าว่า จะใช้หัวข้ออะไรจากพระคัมภีร์ หรือเรื่องในพระคัมภีร์ ข้อมูลจากพระวจนะที่เลือกมาอาจถูกมองข้ามไปง่าย ๆ แต่เมื่อมีการค้นเรื่องราว และได้มีการย้ำผ่านคำถามและการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดกัน ก็จะมีการค้นพบหัวข้อเพิ่มขึ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำสาระไปยังแต่ละคนตามที่พระองค์ทรงคิดเอาไว้

โดยทั่วไปแล้ว การสอนเป็นหัวข้อ โดยใช้ข้อพระคัมภีร์มากมายมาเรียงกันเพื่อสนับสนุนหัวข้อนั้น มันอาจกลายเป็นการสื่อข้อมูลจากพระคัมภีร์ในรูปแบบของกฎเกณฑ์ ข้อบังคับ แต่เมื่อใช้เรื่องราว จิตวิญญาณของเนื้อเรื่องทั้งหมดจึงมีโอกาสที่จะพูดกับผู้ฟังโดยตรง

บางครั้ง ครูคิดว่า เขาใช้วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจแล้ว ในเมื่อความจริง พวกเขาพลาดเนื้อหาจำเป็นซึ่งจะทำให้เรื่องเจาะใจได้สัมผัสชีวิตของคนมากมาย พวกเขาทำผิดพลาดไป ครูเล่าเรื่อง แล้วกลับย้ำหัวข้อที่เนื้อหาของเรื่องไม่ได้กล่าวถึงสักนิด

เรื่องราวถูกทำให้เหมาะกับครูแทนที่จะทำให้ครูเหมาะกับเรื่องราว ในการเล่าเรื่องเจาะใจแท้ ๆ นั้น ไม่ว่าคุณจะสอนอะไร ผู้ฟังต้องเห็นสิ่งนั้นในเรื่องที่เล่า

เมื่อครูใช้เรื่องราวมาเป็นเวทีเพื่อสอนสิ่งที่ตนเองรู้และเชื่อ เขาจึงพลาดโอกาสที่จะเรียนรู้ข้อมูลที่พระวิญญาณจะทรงสอน การค้นพบทรัพย์สมบัติใหม่ในเรื่องนั้น เป็นประสบการณ์ตื่นเต้นสำหรับครู ความท้าทายสำหรับครูที่เล่าเรื่องจึงกลายเป็นการที่เขาจะพยายามส่งต่อขุมทรัพย์ที่เขาค้นพบผ่านคำถามเพื่อว่าผู้ฟังจะได้ประสบการณ์ตื่นเต้นจากการค้นพบขุมทรัพย์นั้นเช่นกัน

การตัดสินใจที่สำคัญ หากเรามีเป้าหมายที่จะสื่อความจริงของพระคัมภีร์ในประเทศที่กำลังพัฒนา และพยายามทำทุกอย่างเพื่อเข้าถึงคนที่กำลังหลงทางในหน้าต่าง 10/40 รวมไปถึงคนที่ยังไม่ได้ยินพระกิตติคุณในโลกนี้ เราต้องเปลี่ยนวิธีการนำเสนอข้อมูลของเรา เราจะตอบรับไหม? (ดูหนังสือ การสร้างผู้เรียนผ่านสื่อปากเปล่าให้เป็นสาวก ที่ www.oralbible.com)

บทที่ 2

คำถามและเรื่องราว แบบอย่างจากพระคัมภีร์

ต้นแบบจากพระเยซู:เล่าเรื่อง ถาม

พระเยซูทรงสอนอย่างไร พระเยซูถูกถามมากกว่า 200 ครั้งแต่พระองค์ทรงตอบตรง ๆ เพียงไม่กี่ครั้ง ส่วนใหญ่พระองค์จะทรงถามกลับไปบ้าง เล่าเรื่องบ้าง หรือเล่าคำอุปมา เอ...พระเยซูทรงเล่าเรื่องแล้วก็ปล่อยเลยตามเลยหรือเปล่า? ไม่เลย ปกติแล้ว หลังจากเล่าเรื่อง พระองค์จะทรงถามและเชื้อเชิญให้เกิดการสนทนาขึ้น

ที่พระเยซูทรงใช้เรื่องเล่านั้น เป็นเพราะพระองค์ไม่ได้จบจากโรงเรียนพระคัมภีร์ หรือเป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นช่างไม้อย่างนั้นหรือเปล่า? ..ไม่ซิ ไม่ใช่ บางทีอาจเป็นเพราะผู้คนในสมัยนั้นส่วนใหญ่ไม่อ่านหนังสือ จะมีคนอ่านหนังสือออกก็เพียงร้อยละสิบเอ็ดเท่านั้น ดังนั้น พระเยซูทรงใช้เรื่องเล่าเพื่อคนที่ไม่มีการศึกษาจะได้เข้าใจใช่ไหม? อาจเป็นไปได้นะ... แต่.. พระเยซูทรงสนทนากับพวกฟาริสีอย่างไรล่ะ พระองค์ทรงใช้เรื่องกับพวกเขาหรือเปล่า? ก็ใช่นะ..พระองค์ทรงเล่าเรื่อง และพวกเขาก็เข้าใจความหมายที่ทรงต้องการสื่อ และมีบางคนที่เชื่อด้วย

เราจะต้องถามตัวเราเองว่า พระเยซูทรงใช้วิธีการอธิบาย และใช้คำศัพท์หรู ๆ ในสมัยของพระองค์ได้ไหม.. ได้ซิ ได้อย่างแน่นอน แต่พระเยซูทรงเลือกที่จะใช้คำที่คนธรรมดาเข้าใจได้ พระองค์ไม่ได้ใช้คำศัพท์ยาก ๆ สำหรับคนที่มีการศึกษาสูง

พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อสอนประวัติศาสตร์ แต่พระองค์ได้นำข่าวสารฝ่ายวิญญาณเพื่อว่า ทุกคนที่ “ฟัง” จะเข้าใจข่าวสารนั้นได้ ในการเล่าเรื่องเจาะใจ ผู้ที่เข้าร่วมฟังก็จะต้องเรียนวิธีหาขุมทรัพย์หรือข้อมูลฝ่ายวิญญาณที่อยู่ในเรื่องหนึ่ง ๆ และจะได้รู้วิธีสร้างและถามคำถามในเชิงสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเพื่อจะนำผู้ฟังไปพบขุมทรัพย์เหล่านั้น

ใครก็ตามที่ติดตามวิธีการของการเล่าเรื่องเจาะใจ จากคู่มือเล่มนี้ หรือได้เรียนจากการอบรมเชิงปฏิบัติการ สามารถที่จะเป็นผู้เล่าเรื่องที่เล่าแล้วเกิดผลดี ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรพระคำของพระองค์ขณะที่พระคำนั้น ได้เผยแผ่ออกไปผ่านผู้เล่าเรื่องเหล่านี้

เมื่อมีข้อมูลเพิ่มเติม ได้ฝึกฝน เรียนรู้จากความผิดพลาด ผู้เล่าเรื่องสามารถไต่ขึ้นไปเป็นผู้สอนฝึกหัด และต่อไปก็ไต่ขึ้นเป็นผู้อบรมการเล่าเรื่องเจาะใจที่ผ่านการรับรอง

หนังสือเล่มนี้ จะช่วยให้คุณได้เห็นภาพการพัฒนาดังกล่าว และเราก็ชื่นใจที่มีผู้นำเพิ่มขึ้นอย่างทวีคูณเช่นนี้

ขุมทรัพย์ในพระคัมภีร์คืออะไร? : หนทาง

ครั้งหนึ่งมีชายจากหมู่บ้านคนหนึ่งได้เข้าไปทำงานในเมือง หลายปีผ่านไป เขาทำงานมีรายได้มากมาย ในที่สุดก็กลับมายังบ้านเกิด ซึ่งทุกคนต้อนรับเขาในฐานะเป็นเพื่อนผู้ยิ่งใหญ่

เศรษฐีคนใหม่ต้องการใช้เงินส่วนหนึ่ง เพื่อซื้อของขวัญให้กับเพื่อนแท้ของเขาหลายคน ดังนั้นเขาจึงวางแผน...แล้วก็ ออกไปจากหมู่บ้านวันเดียวแล้วกลับมา จากนั้นเขาเชิญทุกคนมารวมตัวกัน กล่าวว่า “ผมเป็นเพื่อนของพวกคุณนะ” แล้วขอให้ทุกคนไปพบเขาด้านหลังภูเขาซึ่งอยู่ไม่ห่างจากหมู่บ้านนัก

เมื่อทุกคนมารวมตัวกันพร้อมหน้า เขากล่าวว่า “ผมกำลังทำทางเดินไปยังแม่น้ำ ถ้าพวกคุณเดินตามทางนั้นไปก็จะพบขุมทรัพย์ต่าง ๆ เอาเลย เดิน ไปตามที่ผมบอก พวกคุณจะได้พบของขวัญที่ผมเตรียมไว้ให้”

ดังนั้นทุกคนก็เริ่มเดินเลาะไปตามทางดังกล่าว บางคนพยายามหาทางลัด พูดกันว่า “อืมม. ทางนี้น่าสนใจมาก เราลองมาตรวจดูซิว่าเป็นอย่างไร” แล้วพวกเขาจึงก้มลงโกยทรายจากทางนั้นและนำกลับบ้านไปเพื่อตรวจสอบว่ามันเป็นอย่างไร

บางคนวิ่งตามทางที่มุ่งตรงไปยังแม่น้ำ เมื่อวิ่งไปจนสุดทางก็บ่นว่า “เรารู้ทางดีอยู่แล้ว ไม่มีอะไรใหม่เลย ไม่เห็นขุมทรัพย์สักอย่าง”

คนอื่น ๆ ที่เหลือยังคงเดินไปตามทางที่พวกเขาคุ้นเคย ขณะที่เดินไปนั้นก็คุยกันไป “ดูต้นไม้เก่าๆ ที่ล้มลงอยู่นี่ซิ เพื่อนของเราอุตส่าห์ลากมันออกไปทำให้เราเดินไปตามทางง่ายขึ้น” บางคนสังเกตเห็นว่า พุ่มไม้หนามถูกตัดไปเพื่อให้คนเดินทางได้อย่างปลอดภัย

ดังนั้นแทนที่พวกเขาจะรีบวิ่งไปให้ถึงปลายทางเพื่อหาของขวัญ พวกเขากลับเดินช้าลงเรื่อย ๆ พวกเขาอยากเดินชมผลงานที่เพื่อนผู้มั่งคั่งได้อุตส่าห์ลงมือลงแรงทำเพื่อเขา พวกเขาเริ่มตระหนักว่า ถนนที่เขากำลังเดินอยู่นั่นแหละ คือของขวัญจากเพื่อนของพวกเขา

ทันใดนั้นเอง คนหนึ่งหยุดเดิน! แล้วเรียกให้คนอื่นดู “ดูนั่นซิ ข้างทางนะ ใต้พุ่มไม้นั่น มีถุงข้าวสาร!”

แล้วอีกคนตะโกนขึ้นมาว่า “ดูทางโน้น ใต้พุ่มไม้นั่น โอ้โฮ มีหม้อ กะทะใหม่ ๆ ทั้งนั้นเลย!”

ยิ่งเดินไป พวกเขาก็ยิ่งพบขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ข้างทาง พวกเขารู้แล้วว่า เพื่อนผู้มั่งคั่งได้วางสิ่งของเหล่านี้ไว้ให้ ชายผู้มั่งคั่งคนนี้รู้ว่า เพื่อนแท้จะวางใจและรู้สึกชื่นชมกับถนนที่เขาปรับปรุงให้ ดังนั้นเขาเหล่านี้จะเป็นคนที่พบของขวัญที่เขาซ่อนไว้

แต่คนที่รีบวิ่งผ่านทางซึ่งเพื่อนได้เตรียมไว้ให้ ก็จะไม่พบของขวัญเหล่านั้น พวกเขาไม่ได้เดินให้ช้าลงพอที่จะได้ชื่นชมทั้งทางและผู้ที่ลงมือหักร้างถางพง (ส่วนคนที่มัวแต่ศึกษาดินทราย ก็มุ่งมั่นหาว่าในดินทรายมีอะไร จึงยังไม่มีเวลาเดินไปตามถนน)

เรื่องราวในพระคัมภีร์เปรียบเสมือนทางที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้เรา คนที่เดินช้าๆ ผ่านไปตามเรื่องราวต่างๆ ในพระคัมภีร์ก็จะได้พบขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ เป็นของขวัญแห่งความจริงจากองค์พระผู้เป็นเจ้า "เล่าเรื่องเจาะใจ" ก็คือวิธีการแบบนี้เอง

ตามติดวิธีการของท่านนาธัน

ใน 2 ซามูเอล 12:1-14 พระเจ้าทรงวางแบบอย่างในการสื่อสารความจริงฝ่ายวิญญาณ กษัตริย์ดาวิดซึ่งเป็นบุรุษที่ซื่อสัตย์และพระเจ้าทรงเลือกท่านให้เป็นกษัตริย์ ต่อมา กษัตริย์ดาวิดได้กระทำบาปใหญ่มาก คือทั้งล่วงประเวณี และสั่งผู้บังคับบัญชากองทหารให้สังหารสามีของหญิงที่พระองค์เป็นชู้ด้วย ต่อมากษัตริย์ดาวิดก็พยายามที่จะปกปิดความบาปของพระองค์ นาธันซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะ ได้เข้าเฝ้าและทูลเล่าเรื่องๆ หนึ่ง

ยังมีชายอยู่สองคน คนหนึ่งร่ำรวย อีกคนยากจน คนที่ร่ำรวยนั้นครอบครองฝูงวัว ฝูงแกะจำนวนมากมาย วันหนึ่งมีเพื่อนมาที่บ้านชายผู้มั่งคั่ง เขาจึงไปขโมยลูกแกะแสนรักที่ชายยากจนเลี้ยงไว้เป็นเพื่อน เขาฆ่ามันและทำอาหารเลี้ยงแขกของเขา

เมื่อดาวิดได้ยินเรื่องที่นาธันเล่าก็ทรงกริ้วจัด ในพระคัมภีร์ดาวิดตรัสกับนาธันว่า "เพราะพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ ชายที่ทำชั่วเช่นนี้สมควรตาย และเขาจะต้องคืนลูกแกะให้สี่ตัวเพราะเขาทำสิ่งนี้ และเพราะเขาไม่มีน้ำใจเลยแม้แต่น้อย "

นาธันจึงทูลดาวิดว่า **"พระองค์ก็คือชายผู้นั้นแหละ"**

ก่อนที่ดาวิดจะฟังเรื่องของนาธัน กษัตริย์ผู้ดำเนินตามพระทัยของพระเจ้าทรงรู้หรือไม่ว่า การล่วงประเวณี การทรยศและการฆาตกรรมเป็นความผิด?... แน่นอน กษัตริย์ดาวิดทรงรู้ไหมว่า พระองค์ทรงทำบาป?....ใช่ แล้วพระองค์ได้ยอมรับว่าทรงทำบาปไหม?... พระองค์ไม่ยอมเผชิญกับบาปนั้น

โดยปกติแล้ว คุณคิดว่าผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าจะเทศนาต่อต้านการล่วงประเวณีและฆาตกรรมอย่างไร? ท่านนาธันผู้นี้ได้ใช้การเทศนาอย่างไร? ... ใช่ แทนที่เขาจะเผชิญหน้ากับองค์กษัตริย์โดยตรง เขากลับเล่าเรื่อง

สังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นสิ กษัตริย์ดาวิดทรงตอบนาธันอย่างไร? ... ใช่ พระองค์ทรงตัดสินว่าชายที่มั่งคั่งทำผิด และเขาควรชดเชยให้กับชายยากจนอย่างไรหรือ? อะไรที่เป็นสิ่งที่ชดเชยได้อย่างเหมาะสมที่สุด? ใช่แล้ว ดาวิดตรัสว่า ชายมั่งคั่งต้องคืนแกะให้ 4 ตัว แทนหนึ่งตัวที่เขาขโมยมา และยิ่งกว่านั้น เขาสมควรที่จะต้องตาย!

กษัตริย์ดาวิดรู้สึกร่วมไปกับเรื่องที่ทรงได้ยิน ทรงเห็นความบาปของชายมั่งคั่ง และได้ทรงสังเกตเห็นความจริงฝ่ายวิญญาณด้วย
หลังจากที่กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวออกมาว่า อะไรถูกต้อง นาธันก็ได้นำพระองค์เข้าสู่เรื่องราว และปรับเรื่องนั้นให้ตรงกับเหตุการณ์จริงในชีวิตของพระองค์ *""พระองค์นั่นแหละคือชายผู้นั้น"* แล้วนาธันก็ได้เพิ่มรายละเอียดของบาปที่องค์กษัตริย์ได้ทรงทำลงไป

และแล้ว... *พระองค์ตรัสกับนาธันว่า “เราได้ทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า” ในเวลาต่อมาเราได้เห็นว่าโทษถึงตายที่กษัตริย์ได้กล่าวว่าชายมั่งคั่งควรได้รับ กลับย้อนเข้ามาสู่ครอบครัวของพระองค์เอง*

เรื่องราวในพระคัมภีร์เรื่องนี้ ได้ชี้ให้เราเห็นถึงข้อเด่นของการเล่าเรื่องเจาะใจ นั่นคือ เมื่อคนได้ยินเรื่องจากพระคัมภีร์แล้ว ก็เกิดความรู้สึกร่วมกันกับเรื่อง ดังนั้นพวกเขาจึงมีความเข้าใจลึกซึ้งขึ้นพร้อมที่จะสนทนาแลกเปลี่ยนความคิด เมื่อมองเข้าไปในเรื่อง เขาก็ได้พบข้อมูลฝ่ายวิญญาณซึ่งเกี่ยวข้องกับบุคคลในเรื่อง เขาจึงสามารถนำมาคุยต่อได้ เราเรียกการค้นพบนี้ว่า
““ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ”

หลังจากที่ผู้ฟังได้คุยกันในช่วงเวลาสนทนา และแบ่งปันสิ่งที่เขาเห็นจากบุคคลในเรื่อง ผู้เล่าจึงชวนให้ผู้ฟังนำตัวเองเข้าไปในเรื่อง เมื่อพวกเขาเอาตัวเองเข้าไปในเรื่องและพิจารณาดูว่า คนในปัจจุบันพบเจอความท้าทายและโอกาสอย่างบุคคลในเรื่องอย่างไร ผู้เล่าจะมีโจทย์คำถามที่ช่วยหนุนใจให้ผู้ฟังคิดถึงสิ่งที่เขาสังเกตและหาหนทางที่จะปรับสิ่งที่เห็นนั้นเข้าในชีวิตปัจจุบันของตน

ที่น่าสนใจคือ เราได้พบว่า ระหว่างที่มีการสนทนาถึงข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณนั้น หลายครั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสกับพวกเขาแล้วเป็นส่วนตัว ในการเล่าเรื่องเจาะใจ เราเรียกสิ่งนี้ว่า “การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ”

อะไรและใครทำให้เหล่านี้เกิดขึ้น?

ไม่ว่าใครคนหนึ่งจะรู้จักพระเจ้าเป็นส่วนตัวมานานเท่าไร ไม่ว่าเขาจะมีการศึกษาพระคัมภีร์มาอย่างไร มีทางเดียวที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ได้... ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ และพระคำนั้นได้บันทึกข่าวสารฝ่ายวิญญาณให้มนุษย์ ดังนั้นจะเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณที่บันทึกในพระคัมภีร์ได้ก็ต้องได้รับการสอนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์จำนวนมากมายเกินไปที่ปล่อยให้คนอื่นสอนพระคำของพระเจ้าให้ คนที่ไปโบสถ์มักรอให้ศิษยาภิบาลบอกความจริงฝ่ายวิญญาณแก่เขา บางคนก็เข้าไปเรียนในโรงเรียนพระคัมภีร์เพื่อว่าจะเรียนรู้มากขึ้น ศิษยาภิบาลก็ไปโรงเรียนและมหาวิทยาลัยพระคัมภีร์เพื่อเล่าเรียน และเพื่อจะได้แรงบันดาลใจจากหนังสืออรรถาธิบายพระคัมภีร์ พากันไปฟังการประชุมใหญ่เพื่อว่าจะได้ข้อมูลใหม่ ๆ พวกเขาต่างศึกษา อ่านจากผู้เขียนหลายคนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ

จริง ๆ แล้ว ที่กล่าวมานั้นมีคุณค่าใหญ่ แต่เรามักมองข้ามวิธีการชั้นยอดที่จะช่วยให้เข้าใจพระคัมภีร์ได้ ซึ่งเป็นของขวัญจากพระเจ้าให้เรา แล้วมันมาจากไหนล่ะ? ลองดูจากเรื่องนี้

หลังจากที่ได้เรียนรู้จากพระเยซูนานถึง 3 ปี เหล่าสาวกได้ยินข่าวน่าตกใจว่า พระเยซูกำลังจะจากพวกเขาไป พระองค์ตรัสกับเขาว่า “อย่าให้ใจของเจ้าวิตกไป อย่ากลัว”

จากที่พระเยซูตรัสนั้น เราพอจะเห็นความรู้สึกของเหล่าสาวกใช่ไหม? ... ใช่แล้ว พวกเขากลัว พระอาจารย์แสนดีที่คอยสอนพวกเขานั้นจะไม่อยู่ด้วยอีกต่อไป แล้วตอนนี้ใครจะปลอบใจพวกเขา? ใครจะสอน? แต่ตอนท้าย ๆ นั้น พระเยซูตรัสกับเขา

ให้มั่นใจว่า พวกเขาจะไม่อยู่โดดเดี่ยวอย่างแน่นอน พระองค์สัญญาว่า จะมีองค์พระครูที่อยู่กับเขา พระครูองค์นี้จะอยู่กับเขาแต่ละคน ทั้งคืน ทั้งวัน เจ็ดวันต่อสัปดาห์

แต่องค์พระผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรานั้น จะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว...ยอห์น 14:26

เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น ยอห์น 16:13

แหล่งที่จะช่วยให้เข้าใจพระวจนะของพระเจ้าคือ องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ ของประทานที่พระเยซูมอบให้เรา และพระเจ้าก็ได้ทรงอธิบายว่า พระวิญญาณจะทรงสอนความจริงฝ่ายวิญญาณแก่เราอย่างไรด้วย

ดังที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน ละสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์

พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณ เพราะว่า พระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลำ้ลึกของพระเจ้า

อันความคิดของมนุษย์นั้น ไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น
เราทั้งหลายไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานแก่เรา เรากล่าวถึงเรื่องสิ่งเหล่านี้ ด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณได้ทรงสั่งสอน คือเราได้อธิบายความหมายของเรื่องฝ่ายวิญญาณให้คนที่มีพระวิญญาณฟัง

แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่า เป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยวิญญาณ แต่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณวิจัยสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะวิจัยใจคนนั้นได้ เพราะว่า ใครเล่ารู้จักพระทัยของพระเจ้า เพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้ แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์ 1 โครินธ์ 2:9-16

นานเกินไปที่ห้องเรียนขององค์พระวิญญาณนั้นว่างเปล่า ให้เราเข้ามาเรียนกับพระองค์กันเถอะ ยกมือขึ้น ตั้งคำถาม และขณะที่เราศึกษาแต่ละเรื่อง เราทูลขอให้มีสติปัญญาและความเข้าใจในเนื้อหาได้ และเชื่อว่า พระเจ้าจะประทานคำตอบแก่เรา

บทที่ 3
การเล่าเรื่องเจาะใจ บทสรุปในหนึ่งหน้า

การเตรียม ทักษะในการเล่าเรื่องเจาะใจประกอบด้วยการเรียนรู้เรื่องในพระคัมภีร์ และการค้นพบขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณที่มีอยู่ รวมไปถึงการตั้งโจทย์คำถามปากเปล่าเพื่อช่วยทำให้การสนทนาแลกเปลี่ยนเรื่องราวนั้นง่ายขึ้น

การนำเสนอ มีสองขั้นตอน แรกเริ่มคือ เล่าเรื่อง จากนั้นก็ค้นพบขุมทรัพย์
ขั้นตอนที่หนึ่ง เล่าเรื่องสามครั้งเพื่อให้คนฟังคุ้นเคยกับเนื้อหาของเรื่อง ทักษะที่ต้องการคือ ความสามารถในการเล่าเรื่องให้ดี หนุนใจให้มีอาสาเล่าเรื่อง และการทบทวนเนื้อเรื่องให้น่าสนใจ

1. เล่า ผู้เล่า เล่าเรื่อง (เล่าครั้งแรก เพื่อให้ผู้ฟังมองเห็นภาพ และมีความรู้สึกต่อเรื่อง
2. อาสาเล่าเรื่อง ผู้เล่าขอให้อาสาคนหนึ่งเล่าเรื่องอีกครั้ง หรือขอให้จับคู่เล่าเรื่อง (ผู้ฟังจะคอยฟังว่า คู่ของตนเล่าเรื่องได้ถูกต้องหรือไม่ ซึ่งตรงนี้จะช่วยให้เข้าไปสู่ความทรงจำของผู้ฟัง)
3. นำเล่าจนจบ ผู้เล่า เล่าเรื่องเป็นครั้งที่สาม ครั้งนี้ จะทำให้ผู้ฟังเข้ามามีส่วนในเรื่องโดยกลเม็ดต่าง ๆ เพื่อช่วยทบทวนเรื่อง โดยให้เรื่องจบสมบูรณ์ถูกต้องโดยความช่วยเหลือของผู้ฟัง

ตอนที่สอง คนเล่าเรื่องนำคนฟังเข้าสู่ขุมทรัพย์ของเรื่อง แต่ตอนนี้ ผู้เล่าไม่ขอให้ผู้ฟังเล่าเรื่องทบทวน ก่อนที่จะค้นหาขุมทรัพย์ในตอนใหม่ ผู้เล่าจะทบทวนตอนสั้น ๆ ที่จะค้นหาสืบเสาะกัน

1.ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ ครั้งแรก ผู้เล่าจะหนุนใจให้ผู้ฟังค้นพบข้อมูลฝ่ายวิญญาณด้วยคำถาม (เขาจะชวนผู้ฟังเข้าไปดูการกระทำ กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลในเรื่อง จากนั้น เพื่อตอบสนอง ผู้ฟังจะแบ่งปันสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ถึงคนในเรื่อง และวิธีการของพระเจ้ากับคนและเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างนี้เราเรียกว่า “ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ)

2.การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เมื่อมีข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณแล้ว ก็จะต้องหาวิธีปรับใช้ในชีวิตประจำวัน (ผู้เล่าใช้คำถามเพื่อนำผู้ฟังไปค้นพบ และแบ่งปัน เราเรียกสิ่งนี้ว่า การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

บทที่ 4

วิธีเตรียมเล่าเรื่องเจาะใจ

จะใช้วิธีการแบบเล่าเรื่องเจาะใจ ต้องมีทักษะสามอย่างนี้

1.รู้วิธีเลือก เรียนรู้ และเล่าเรื่องให้ดี

2.รู้วิธีหาขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณในเรื่อง

3.รู้วิธีการสร้างโครงคำถามและตั้งคำถามอย่างชาญฉลาด

ทักษะที่ 1วิธีเลือก เรียนรู้ และเล่าเรื่องให้ดี

ขณะที่คุณเดินไปตามวิธีการของการเล่าเรื่องเจาะใจนั้น แนวทางที่ต้องตามติดเหนืออื่นใดคือ การวางใจในพระคำของพระเจ้า ต้องเชื่อว่าการเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์จะส่งผลดีที่สุดก็ต่อเมื่อ เล่าในแบบที่พระเจ้าทรงบันทึกไว้อย่างตรงไปตรงมา เมื่อคุณเล่าเรื่อง จะต้องไม่เพิ่มเติมข้อมูลใด ไม่ลดทอนเรื่องราวนั้น ไม่เทศนาหรืออธิบายเนื้อเรื่อง

เลือกเรื่องจากพระคัมภีร์

ในบางโอกาส คุณอาจถูกกำหนดมาว่าจะต้องเล่าเรื่องอะไร แต่หากต้องเลือกเรื่องด้วยตัวเอง ให้ทำตามแนวทางนี้

1.เมื่อคุณมีโอกาสไม่มากเพื่อเล่าเรื่องให้คนเฉพาะกลุ่ม
ให้เลือกเรื่องที่มีเนื้อหาเหมาะกับกลุ่มอายุของผู้ฟัง เรื่องที่ใช้เวลาพอดีที่มีอยู่ อธิษฐานขอการทรงนำจากพระวิญญาณที่จะทรงนำไปยังเรื่องที่ มีความจริงที่ “ผู้ฟัง” ควรได้รับฟัง

2.เมื่อพระเจ้าประทานพระคัมภีร์ให้ พระองค์ทรงบันทึกเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ให้มากมายที่คุณเลือกได้ ด้วยพระปัญญาของพระองค์ ทรงเลือกสรรเรื่องราวที่เหมาะกับมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างเขามา จึงทรงรู้ถึงความต้องการของพวกเขา ยิ่งกว่านั้น ในฐานะที่พระองค์ทรงปัญญาสูงสุด พระองค์ทรงรู้ลึกถึงวัฒนธรรมของกลุ่มต่าง ๆ และระบบความเชื่อที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมา

พระคัมภีร์จึงอยู่เหนือวัฒนธรรม นั่นคือ เนื้อหาในพระคัมภีร์นั้นสูงกว่าวัฒนธรรม ที่เราพูดเช่นนี้ เพื่อให้ทุกคนที่เล่าเรื่องได้ทราบว่า พระเจ้าทรงเตรียมขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณไว้ในทุกเรื่องเพื่อทุกคน
จึงไม่ต้องกังวลว่าจะเลือกเรื่อง”ผิด” เพราะขณะที่คุณเล่าเรื่องที่เลือกมานั้น พระวิญญาณจะทรงช่วยเปิดเผยสิ่งที่พระองค์ประสงค์จะตรัสแก่แต่ละคนด้วยพระองค์เอง

3.ในโปรแกรม “เล่าเรื่องเจาะใจ” จะไม่มีการแยกว่าเรื่องนี้สำหรับการประกาศ อีกเรื่องสำหรับการสร้างสาวก เพราะเราพบว่า พระวิญญาณทรงเคลื่อนไหวผ่านเรื่องเล่าทุกเรื่องเพื่อนำคนทั้งหลายมาเชื่อวางใจในพระเจ้า

4.หากคุณมีโอกาสเล่าเรื่องหลายครั้งกับกลุ่มผู้ฟังเดิม มีเวลามากพอ ก็ควรจะเริ่มตั้งแต่ปฐมกาล เรื่องราวในพระคัมภีร์นั้นมักเกิดขึ้นต่อเนื่องกันมา ดังนั้นจึงเป็นการดีที่จะเล่าเรื่องต่อกัน เรียงตามเวลาที่เกิดขึ้น

5.เมื่อเล่าเรื่องหรือบันทึกเสียง หากรู้สึกว่าพระเจ้าทรงนำ ก็อาจข้ามบางเรื่องไปได้ แต่เมื่อทำเช่นนั้น ก็อาจต้องมีคำนำเรื่องตอนต่อไปที่ดีเพื่อช่วยให้เรื่องราวต่อเนื่องกันไปอย่างราบรื่น แม้ว่าจะไม่ได้ตัดเรื่องใดออกไป ก็ควรทบทวนเรื่องเดิมที่เกิดขึ้นมาก่อนสักเล็กน้อยเพื่อเป็นการเตือนความจำให้กับผู้ฟัง คุณขอให้คนที่เคยมาฟังช่วยเล่าเรื่องที่ผ่านมาก็ได้

6.หากเรื่องนั้นมีเนื้อหายาว เช่นมีถึง 15 ข้อ คุณอาจจะแยกมันออกเป็นสองเรื่อง เพื่อช่วยให้ผู้ฟังได้เรียนรู้และสนทนาทั้งสองตอนได้ดี การแบ่งออกเป็นสองเรื่องควรหาในจุดที่มันสามารถหยุดได้ ไม่ใช่แบ่งครึ่ง
ตัวอย่างเช่น เรื่องของนาอามาน ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 5:1-27 เป็นเรื่องที่เหมาะกับการเล่าเรื่องเจาะใจมาก หากคุณมีเวลาถึง 3 ชั่วโมงเพื่อสนทนา ในความเป็นจริง เราสามารถแบ่งออกเป็นสี่เรื่อง โดยแบ่งที่ข้อ 1-5, 6-14,15-19 และ 20-27

บางเรื่องนั้น มีรายชื่อมากมาย เช่นชื่อเมือง ชื่อคน หากเรื่องนั้นยาวพอ เราก็เริ่มต้นที่รายการแรกเป็นเรื่องตอนที่หนึ่ง จากนั้น เวลาเล่าเรื่องตอนที่สองก็ให้กล่าวถึงรายการชื่อเหล่านั้นเช่น “ประชาชนที่มาจากเมืองต่าง ๆ 14 เมืองพากันมาชุมนุมกัน” แล้วจึงเล่าเรื่องตอนที่สองทันทีหลังจากที่จบรายการชื่อเหล่านั้น

การนำเสนอข้อมูลแบบนี้ เท่ากับว่า คุณได้เล่าเรื่องราวจากพระคัมภีร์อย่างตรงไปตรงมา ถูกต้อง สำหรับคนเล่าที่เพิ่งเริ่มฝึกเล่ารวมทั้งผู้ฟังนั้น การแบ่งเรื่องออกเป็นตอน ๆ ทำให้จำเรื่องได้ง่ายขึ้น เมื่อมีความสามารถในการเล่าเพิ่มขึ้น ก็สามารถกลับไป รวมเรื่องเหล่านั้นเป็นเรื่องเดียวได้

เอาล่ะ เมื่อทราบวิธีการคัดสรรเรื่องออกมาแล้ว ให้เรามาดูว่า จะเล่าเรื่องนั้นอย่างไร
1.**อธิษฐานขอ**พระเจ้าให้เราจำและเข้าใจเรื่องราว สามารถเล่าต่อได้อย่างถูกต้อง ด้วยความกระตือรือร้น
2.**อ่านเรื่องนั้นรวดเดียวจบครั้งหนึ่งก่อน โดยอ่านออกเสียง (หรือฟังคนอื่นอ่านหรือเล่า)** ขณะที่อ่านอยู่นั้น อาจต้องการเปลี่ยนคำ ดังนั้นคุณต้องคิดถึงคำที่ผู้ฟังจะใช้เพื่อแสดงออกถึงความรู้สึกหรือ ความเห็นของพวกเขา
ตัวอย่างเช่น แทนที่จะใช้ว่า น่าเกรงขาม อาจจะเปลี่ยนเป็น น่ากลัว หรือ สยองขวัญ คุณต้องเล่าเรื่องโดยใช้ภาษาพูด และต้องระวังมากที่จะให้เรื่องราวนั้นตรงตามพระคัมภีร์
หากคุณเป็นคนที่อ่านและพูดได้สองภาษา เท่ากับคุณมีทางเข้าถึงเรื่องที่ไม่เหมือนใคร ให้อ่านเรื่องเป็นภาษาหนึ่ง และจากนั้นทบทวนเล่าเรื่องเป็นภาษาที่คุณต้องการใช้เล่ากับผู้ฟัง
ตัวอย่างเช่น คุณต้องการเล่าเรื่องเป็นภาษาอังกฤษ แต่คุณอ่านภาษาฮินดูได้ ก็ให้อ่านภาษาฮินดูแต่เล่าออกมาเป็นอังกฤษ จากวิธีนี้ แม้คุณไม่ได้ต้องการคำนั้นตรงๆ ก็จริง แต่ช่วยให้จำและเล่าเรื่องได้ดี และจะทำให้คุณเลือกคำภาษาพูดที่เหมาะเจาะเป็นธรรมชาติ

3. **ปิดพระคัมภีร์ ปิดตา และเล่าเรื่องออกเสียงจากความทรงจำ** พยายามจำเรื่องราวให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ลองคิดภาพในเรื่องที่เกิดขึ้น ขณะที่ซ้อมเล่าเรื่องนั้น หากลืมไปบางตอน สะดุดบ้างก็ไม่ต้องกังวล อย่าหยุด ให้เล่าต่อไป คุณจะเติมเรื่องที่ขาดหายไปในตอนหลังหากคุณเกิดระลึกขึ้นมาได้ **นี่เป็นการเล่าเรื่องไม่ใช่การจำ**
ตัวอย่างเช่น "พระเยซูทรงพา เปโตร ยากอบ และยอห์น ....." แต่ตอนที่เล่านั้นคุณเกิดลืมชื่อทั้งสามคน ก็อาจพูดเพียงว่า "พระเยซูทรงนำสาวกสามคนไป...." เมื่อเล่าเรื่องต่อไป ก็ระลึกได้ว่าทั้งสามชื่ออะไร แทนที่จะพูดว่า "พวกเขา" ก็ให้พูดชื่อของทั้งสามไปเลยคือ "เปโตร ยากอบ และยอห์น ทำให้เรื่องราวยังคงข้อมูลจริงอยู่ (ตอนนี้ เท่ากับคุณกำลังรวบรวมเรื่องขึ้นมาอีกครั้ง ดังนั้น เมื่อได้มีโอกาสอ่านและทบทวนเรื่องอีกครั้ง คุณ ก็อาจจะจำและบอกชื่อของทั้งสามได้ตั้งแต่ต้นเรื่อง)

4.**อ่านออกเสียงอีกครั้งหนึ่ง** ขณะที่อ่าน ให้สังเกตข้อมูลที่คุณอาจเพิ่มเข้าไป หรือลดทอนเมื่อคราวที่ซ้อมเล่าครั้งก่อน บางทีอาจแปลกใจที่เราเองจำเรื่องได้เกือบครบถ้วน
หากเรื่องนั้นยาวมากกว่า 12 ถึง 15 ข้อ ให้แบ่งออกเป็นสองส่วน เรื่องราวส่วนใหญ่มักมีตอนของมันเป็นส่วน ๆ โดยธรรมชาติอยู่แล้ว ดังนั้นก็ลองจำเรื่องเป็นสองตอน เหมือนเป็นฉากสองฉากในความคิด อย่าลืมว่าคุณไม่ได้จำคำ แต่จำเรื่องเหตุการณ์เป็นภาพรวมในความคิด

5.ครั้งนี้ **ปิดประคัมภีร์ ปิดตา และเล่าเรื่องออกเสียงอีกครั้ง** การอ่านเรื่องออกเสียงทำให้เราไม่สนใจกับเสียงอื่น ๆ ที่คอยรบกวน และยังช่วยให้จำเรื่องได้ดีขึ้นอีก การปิดตาขณะซ้อมเล่าเรื่อง ทำให้คุณเห็นภาพเหตุการณ์ของเรื่อง มองภาพของบุคคลและสภาพรอบข้างในความคิด ครั้งนี้ขณะที่คุณเล่าเรื่องซ้ำ จะพบว่า คุณจำเรื่องราวได้มากกว่าครั้งแรกที่เล่า เอาล่ะ เมื่อทำเสร็จก็เปิดพระคัมภีร์ และอ่านออกเสียงอีกครั้งเพื่อจะตรวจสอบว่า ได้เพิ่มหรือลดข้อมูลไปหรือเปล่า แม้ตอนสั้น ๆ ก็ต้องทำให้ถูกต้อง ทุกส่วนของเรื่องที่พระเจ้าประทานมาตามแบบของพระองค์นั้นสำคัญยิ่ง
6.**เลือกว่าจะใช้คำนำเรื่อง และคำลงท้ายเรื่องอย่างไร** เมื่อได้วางแนวทางของเรื่องแล้ว ก็ต้องมาคิดว่าจะเริ่มและจบเรื่องอย่างไรเรื่องที่เลือกมานั้นอาจจำง่าย เท่ากับเป็นทางตรงทางเดียวจากต้นจนจบ
7.**เครื่องหมายในใจ** ในเรื่องราวของเรา บางครั้งมีบางตอนที่จำยาก ทำให้ลืมชื่อ หรือ บางส่วนของเรื่อง จึงต้องมีการจำเครื่องหมายไว้ในใจ หลังจากที่ซ้อมเล่าเรื่องอีกสองสามครั้ง ก็จะพบว่า ส่วนใดที่จำยาก หากชื่อ หรือบางส่วนของเรื่องขาดหายไปซ้ำ ๆ แสดงว่า เราต้องการเครื่องหมายในใจตรงนั้น

ก. ถ้าเป็นคำ หรือชื่อ หรือรายละเอียดที่ยากจะจำ ให้ลองวาดภาพตลก ๆ ในใจเอาไว้ (คุณเจอรี่ ลูกัสที่ใคร ๆ รู้จักว่า คุณหมอช่างจำ ได้นำวิธีนี้มาเผยแพร่)
ตัวอย่างเช่น เมื่อเล่าเรื่องโยนาห์ อาจจะจำชื่อพ่อของโยนาห์ไม่ได้ ชื่อยากเหลือเกิน อามิททัย เราก็อาจจะพยายามจำชื่อเขาโดยคิดถึงคุณอา ที่เป็นมิตรกับคนไทย เป็นต้น กลายเป็นอามิตรไทย การคิดอะไรตลก ๆ อย่างนี้จะช่วยให้จำชื่อยาก ๆ ได้ง่ายขึ้น
ยิ่งภาพที่คุณคิดไว้ตลก ไร้สาระเท่าไร คุณจะจำคำนั้นได้ง่ายขึ้นเพียงนั้น ไม่ว่าคุณจะพูดภาษาอะไรก็ตาม ให้หาคำคล้องจองหรือภาพตลกที่ดูแล้วขบขัน มาช่วยให้เราจำเหตุการณ์หรือชื่อคน

ข. บางครั้ง คนที่สอนไม่เน้นการจำชื่อเฉพาะ แต่เราสนับสนุนให้คุณพูดชื่อของบุคคลในเรื่อง แม้ว่าจะเป็นส่วนที่จำยากที่สุดของเรื่องก็ตาม พระเจ้าทรงรู้ว่า คนมากมายจำชื่อไม่เก่ง แต่ในเมื่อพระองค์ทรงเลือกที่จะใส่ชื่อ หรือชื่อสถานที่ไว้ตรงนั้น เราก็ควรจะรวมข้อมูลนั้นเข้าไปในเรื่องด้วย

8. **เล่าเรื่องและตรวจสอบตัวเองจนกระทั่งสามารถเล่าได้อย่างถูกต้อง** ให้ย้ำทำขั้นตอนที่กล่าวมาจนกระทั่งคุณรู้เรื่องนั้นเป็นอย่างดี เล่าเรื่องออกเสียงดัง ตาปิด จนกว่าคุณจะเล่าเรื่องได้อย่างถูกต้อง

ขอให้ระมัดระวังอย่างยิ่งที่จะไม่เพิ่มเติมข้อมูลใด ๆ เข้าไป**แม้ว่าจะมีเรื่องนั้นซ้ำในพระธรรมอีกเล่ม** ไม่ให้เอาสองตอนมาผสมกัน พระเจ้าทรงตัดสินพระทัยจะเล่าเรื่องสองครั้งสองตอนให้ต่างกันออกไป พระองค์ทรงให้ทั้งสองเรื่องอยู่กันคนละที่ เราก็ควรทำเช่นกัน

การเน้นศึกษาเรื่องเดียว จากแหล่งเดียว ทำให้เราขุดค้นได้ลึกซึ้งขึ้น ทำให้เราได้พบความจริงอันน่าประหลาดใจในแต่ละตอน และเมื่อมีการนำเรื่องสองเรื่องมาสอบดูในเวลาต่อมา เราจะเห็นว่าทั้งสองตอนนั้น ช่างตรงกันเหมาะเจาะยิ่งนัก

ก้าวเข้าไปสู่สิ่งที่ไม่คุ้นเคย

ขณะที่เราได้ฝึกทักษะใหม่ ๆ แต่เราทุกคนมีแนวโน้มที่จะนำบางส่วนของสิ่งใหม่เข้ามาผสมผสานกับสิ่งที่เราเคยชินอยู่แล้ว

ตัวอย่างเช่น อาสาสมัครสองสามคนตกลงใจว่าจะฟังแนวคิดใหม่ที่กำลังเขียนลงไปในคู่มือ “เล่าเรื่องเจาะใจ” ความตั้งใจแรกของฉันก็คือ ดูว่าแต่ละตอนมีความชัดเจนหรือไม่ แต่พระเจ้าก็ทรงใช้เหตุการณ์นี้สอนบทเรียนที่ทรงคุณค่าให้อย่างไม่คาดคิดมาก่อน

การที่จะเข้าใจส่วนต่าง ๆ ของวิธีการ ผู้เรียนจะต้องรู้เรื่องนั้นก่อน ดังนั้นฉันจึงขอให้สองคนที่ค่อนข้างขี้อายให้เรียนรู้จักเรื่อง คนหนึ่งเป็นผู้หญิงที่ได้เข้ามาเรียนและช่วยจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการแบบปิดทองหลังพระ 4 ครั้ง ส่วนอีกคนเป็นชายชราอายุ 80 ปี แต่ตั้งใจทำงานราวกับชายหนุ่มอายุ 20! ทั้งสองคนเลี่ยงการเล่าเรื่องมานานมาก ผู้เขียนจึงอธิบายว่า “เพียงคุณทั้งสองทำตามคำแนะนำ คุณก็จะจำเรื่องที่มีสิบข้อนี้ได้ในสิบนาที” แล้วเน้นย้ำให้รู้ถึงขั้นตอนของการเล่าเรื่องเจาะใจ “อ่านเรื่องครั้งแรกทั้งหมดโดยออกเสียง ขณะที่อ่านให้ออกเสียงอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนกับกำลังพูดอยู่ อย่างเช่น แทนที่จะพูดว่า “ดูเถิด” ให้พูดว่า “ดูนี่ซิ” ให้วาดภาพในใจว่า มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง หลังจากที่อ่านครั้งแรกแล้วก็ปิดตา แล้วพูดออกมาถึงสิ่งที่ตนเองจำได้ให้มากที่สุดเป้าหมายของคุณคือ **เล่าเหตุการณ์เรื่องอย่างตรงไปตรงมา** ได้ ไม่ใช่จำทุกคำในเรื่องมาเล่า จากนั้นกลับไปอ่านดัง ๆ อีกครั้ง ตอนนี้จะเริ่มมองเห็นแล้วว่า คุณผ่านตอนไหนไปบ้าง ปิดตาอีก เล่าเรื่องออกเสียง ทำอย่างนี้ 4 ครั้ง “

ทั้งสองร่วมมือ นี่เป็นหัวใจของผู้รับใช้ ทบทวนคำแนะนำอีกครั้ง “อ่านเสียงดังออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนกำลังพูดอยู่ ปิดพระคัมภีร์ เล่าเรื่อง” เมื่อเขาเริ่มต้นอ่าน

แต่....ทั้งสองกลับอ่านเงียบ ๆ! ไม่มีใครออกเสียงสักนิด ฉันจึงแทรกถามว่า “คุณต้องอ่านเรื่องนี้อย่างไร?”

ทั้งสองตอบพร้อม ๆ กัน “ออกเสียงดัง”

“แต่ฉันไม่ได้ยินเสียงเลย “ ฉันตอบ

ชายชราตอบว่า “เออ.... ผมกำลังอ่านให้ตัวเองเท่านั้น”

“อ้าว คุณก็รู้อยู่แล้วว่า ต้องอ่านเสียงดัง ทั้ง ๆ ที่คุณร่วมมือดีมาก ทำไมไม่อ่านตามคำแนะนำล่ะ?” ฉันถาม

“อืม... ไม่รู้เหมือนกันครับ” ชายชรารู้สึกงง “สงสัยว่าผมไม่เคยทำอย่างนั้นมาก่อน”
แล้วฉันก็หันมายังผู้หญิง “คุณทราบไหมว่าคุณต้องอ่านออกเสียงดัง?” “ทราบค่ะ”
“ถ้าอย่างนั้น ทำไมไม่อ่านออกเสียงดังล่ะ?” เธอจึงอธิบายเสียงเจื่อน ๆ ว่า “ทำอย่างนั้น ฉันรู้สึกโง่เง่า ยังไงก็ไม่รู้”
เราทุกคนหัวเราะออกมาพร้อมๆ กัน เรื่องนั้นเป็นเรื่องของศักเคียสพอดี เขาอยากเห็นพระเยซูเสียจนกระทั่งทำอะไรก็ได้ที่ดูตลกในสายตาของคนอื่นเพียงเพื่อให้เห็นพระองค์ และที่น่าสนใจคือ ความจริงอีกอย่างในเรื่องของศักเคียสคือว่า เขาตามติดคำแนะนำ แนวทางที่ถูกต้องทุกอย่าง
ในที่สุดหลังจากเกลี้ยกล่อมกันสักพัก ทุกคนก็พ้นจากกับดักของความรู้สึกที่ว่า “ฉันไม่เคยทำอย่างนี้มาก่อน” รวมทั้งความรู้สึกกลัวว่า”เดี๋ยวใครจะดูว่าฉันโง่” ทั้งสองอ่านเรื่องออกเสียงดัง ปิดตา เล่าเรื่องซ้ำอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ หลังจากทำไปได้สี่ครั้ง ผู้เขียนจึงถามเขาว่า “ทีนี้เล่าเรื่องให้ฟังได้ไม๊?” น่าแปลกมาก หลังจากเรียนรู้เรื่องราวเพียงสิบนาที ทั้งสองก็เล่าเรื่องได้ถูกต้องเกือบทั้งหมด
“เป็นไง?” ผู้เขียนหันไปล้อเลียนชายชรา” คุณลุงจำสิบข้อภายในสิบนาทีได้หรือเปล่าล่ะ?” เขาเพียงแต่หัวเราะ
ส่วนผู้หญิงอีกคนพูดออกมาว่า “ฉันไม่เคยเรียนเรื่องในพระคัมภีร์มาก่อน ทั้ง ๆ ที่อยากทำ เคยพยายามแล้วนะ แต่ก็ทำไม่ได้ “
“แล้วคุณทำตามคำแนะนำหรือเปล่าล่ะ ?” “เปล่าค่ะ” เธอยิ้ม “แต่ตอนนี้ฉันทำตามคำแนะนำแล้วน่ะ”

นี่เป็นตัวอย่าง เพื่อหนุนใจให้คุณพยายามทำตามขั้นตอนต่าง ๆ ของวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ การที่คุณอ่านแสดงว่า คุณเป็นคนอ่านออกเขียนได้ แต่การเรียนรู้ การสื่อสารในแบบของการเล่าเรื่องเจาะใจนี้ เป็นการใช้ภาษาพูด ดังนั้น เท่ากับคุณกำลังก้าวมาเข้ามาอีกโลกหนึ่งที่ใช้การเล่าปากเปล่าเป็นสำคัญ

ขอให้ใช้ขั้นตอนการเล่าเรื่องอย่างที่วางไว้โดยความเชื่อ เหตุการณ์ที่เล่ามานั้นเป็นเรื่องปกติ การใช้เพียงบางส่วนของขั้นตอนจะไม่ช่วยให้ได้รับผลที่คาดไว้ หลังจากที่คุณทำตามขั้นตอนของการเล่าเรื่องเจาะใจ พระเจ้าอาจทรงให้คุณเห็นถึงวิธีการใหม่ ๆ ที่จะช่วยเสริมประสิทธิภาพในการเรียนเรื่องราว และการนำเสนอเรื่องในพระคัมภีร์

การเพิ่มความลึกซึ้ง และดึงความสนใจของผู้ฟัง

1.คิดถึงบริบทของเรื่อง อ่านและฟังข้อพระคำที่นำไปสู่เรื่องรา(สภาพแวดล้อม)วนั้น การที่เราจะรู้ว่า มีอะไรเกิดขึ้นก่อนเรื่องนั้น จะทำให้คุณได้เข้าใจเรื่องมากขึ้น เมื่อเตรียมเรื่องเสร็จ คุณ(ทั้งที่เกิดขึ้นจริง และทั้งฝ่ายวิญญาณ) จำเป็นต้องตัดสินใจว่า เรื่องของคุณต้องมีคำนำ หรือ เรื่องนำเพื่อช่วยให้คนฟังเข้าใจเรื่องมากขึ้นหรือไม่ เราจะมาดูวิธีเตรียมคำนำ

2.หลีกเลี่ยงคำสรรพนาม! ผู้ฟังจะเข้าใจเรื่องดีขึ้น เมื่อคุณใช้ชื่อของบุคคลในเรื่อง และชื่อสถานที่ ชื่อสิ่งของแทนที่จะเรียกว่า “มัน” “เขา” “เธอ” หรือ “พวกเขา” ดังนั้นให้หลีกสรรพนามให้มากที่สุด และดูด้วยว่า เป็นภาษาที่รับได้หรือไม่

3.ให้คิดถึง เวลาของเรื่อง เวลาของเรื่อง และการมีชีวิตตามเรื่อง เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจเรื่องราว ทำให้เล่าเรื่องได้ดี

ก. เราอ่านเรื่องจากพระคัมภีร์เร็วกว่าเวลาที่เรื่องเกิดขึ้นจริง ถ้าจะเข้าใจเรื่องทั้งหมด ควรอ่านจนจบตอนให้ช้าลง จำเรื่อง หนทางที่ชายมั่งคั่งสร้างได้ไหม คนที่ไปช้า ๆ จึงจะพบขุมค

ข. พยายามสร้างภาพในความคิดขณะที่อ่านเรื่องเหล่านั้น ปล่อยให้ข้อมูลในเรื่อง ช่วยให้คุณเข้าไปอยู่ในเรื่อง ดูให้ดีว่า เรื่องได้เปิดเผยสิ่งที่บุคคลในเรื่องกำลังรู้สึก หรือคิดอย่างไร

ค. แม้ว่าเรื่องนั้นเกิดมาหลายพันปีแล้ว แต่คนที่อยู่ในเรื่องเขาก็เจอเหตุการณ์นั้นเป็นครั้งแรก แม้ว่าเราจะรู้สึกคุ้นกับเรื่อง แต่ไม่มีใครในเรื่องรู้อนาคตของตัวเองมาก่อน ดังนั้นให้เดินตามเรื่องเหมือนกับเราเป็นคนในเรื่องพบประสบการณ์ใด ๆ ให้รู้สึกเหมือนว่า เราพบกับมันครั้งแรกอย่างพวกเขา

4 นำ**เรื่องมาดำเนินชีวิต** สังเกตคำพูด การกระทำและ ปฏิกิริยาของแต่ละคนในเรื่อง ทั้งคำพูดและการกระทำของใครคนหนึ่งนั้น บอกอะไรเราได้มากมาย หากเราตั้งใจฟังเขาด้วยการสังเกตอย่างพินิจพิเคราะห์ นักเล่าจะเข้าใจเรื่องราวและเล่าเรื่องได้อย่างถูกต้องตามอารมณ์ความรู้สึกจริงได้มากทีเดียว
เตือนตัวเองเสมอว่า บุคคลทั้งหลายในพระคัมภีร์ ต่างก็เป็นปุถุชนอย่างเรา ๆ แม้เขาจะเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า แม้พวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าในยามลำบาก ในแต่ละสถานการณ์ แต่ละคนต้องตัดสินใจเชื่อและวางใจพระเจ้า

5.**ให้พูดถึงคำที่บุคคลในเรื่องกล่าวออกมา** หากอารมณ์ของผู้พูดเขียนไว้ในเรื่อง หรืออารมณ์นั้นชัดเจนมาก คุณควรใช้คำแสดงออกถึงอารมณ์ในขณะที่คุณพูดย้ำคำเหล่านั้น อาจเป็นความโกรธ เสียใจ กลัว ผิดหวัง เล่าอย่างมีชีวิตชีวาให้มากที่สุด แต่หากไม่มีการเขียนอารมณ์ของบุคคลในเรื่องไว้ คุณก็อาจพูดคำของเขาอย่างที่คุณคิดว่า เขาจะพูด แต่คุณต้องแน่ใจว่า สิ่งที่คุณคิดนั้น มันมีชัดเจนอยู่ในเรื่องราว การแสดงอารมณ์ขณะที่คุ ..ณกำลังเล่าว่า บุคคลนั้นพูดอะไรจะช่วยให้เรื่องเล่านั้นมีชีวิตชีวามากขึ้น

หากเราไม่แน่ใจ อารมณ์ของผู้พูดเป็นอย่างไร อย่าพูดด้วยอารมณ์ที่คุณคิดเองว่าเป็นอย่างนั้น เพราะเท่ากับเป็นการแต่งแต้มให้กับเรื่อง เปรียบได้กับการไปเพิ่มเติมพระคัมภีร์ ซึ่งพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เราแต่งเติม
“ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้นั้น จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไป” เฉลยธรรมบัญญัติ 12.32
“พระวจนะทุกคำของพระเจ้านั้นพิสูจน์เห็นจริงแล้ว พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ลี้ภัยอยู่ในพระองค์ อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวจนะของพระองค์ เกรงว่า พระองค์จะทรงขนาบเจ้า และเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมุสา” สุภาษิต 30.5-6

6.**แสดงออกมา** ขณะที่ฝึกเล่าเรื่อง เสียงของคุณจะต้องสะท้อนอารมณ์ความรู้สึกที่มีในเรื่องนั้น

ก. เวลาเริ่มต้นเล่าเรื่อง บางคนพยายามให้มันดูตื่นเต้น เข้ากับบทบาทมาก ทำเสียงตื่นเต้นตั้งแต่ต้น แล้วก็ยังคงเสียงเช่นนั้นตลอดทั้งเรื่อง การทำเช่นนั้นนานเกินไปทำให้ผู้ฟังเหนื่อย ทำให้ไม่สนใจต่อไป ในชีวิตจริง เราไม่อาจเล่าเรื่องได้ตรงไปตรงมาหากมีความตื่นเต้นไปตลอดทั้งเรื่อง

ก้าวเข้าไปสู่สิ่งที่ไม่คุ้นเคย

ขณะที่เราได้ฝึกทักษะใหม่ ๆ แต่เราทุกคนมีแนวโน้มที่จะนำบางส่วนของสิ่งใหม่เข้ามาผสมผสานกับสิ่งที่เราเคยชินอยู่แล้ว

ตัวอย่างเช่น อาสาสมัครสองสามคนตกลงใจว่าจะฟังแนวคิดใหม่ที่กำลังเขียนลงไปในคู่มือ “เล่าเรื่องเจาะใจ” ความตั้งใจแรกของผู้เขียนก็คือ ดูว่าแต่ละตอนมีความชัดเจนหรือไม่ แต่พระเจ้าก็ทรงใช้เหตุการณ์นี้สอนบทเรียนที่ทรงคุณค่าให้อย่างไม่คาดคิดมาก่อน

การที่จะเข้าใจส่วนต่าง ๆ ของวิธีการ ผู้เรียนจะต้องรู้เรื่องนั้นก่อน ดังนั้นจึงขอให้สองคนที่ค่อนข้างขี้อายให้เรียนรู้จักเรื่อง คนหนึ่งเป็นผู้หญิงที่ได้เข้ามาเรียนและช่วยจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ 4 ครั้ง ส่วนอีกคนเป็นชายชราอายุ 80 ปี แต่ตั้งใจทำงานราวกับชายหนุ่มอายุ 20! ทั้งสองคนเลี่ยงการเล่าเรื่องมานานมาก

ฉันจึงอธิบายว่า “เพียงคุณทั้งสองทำตามคำแนะนำ คุณก็จะจำเรื่องที่มีสิบข้อนี้ได้ในสิบนาที” แล้วเน้นย้ำให้รู้ถึงขั้นตอนของการเล่าเรื่องเจาะใจ “อ่านเรื่องครั้งแรกทั้งหมดโดยออกเสียง ขณะที่อ่านให้ออกเสียงอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนกับกำลังพูดอยู่ อย่างเช่นแทนที่จะพูดว่า “ดูเถิด” ให้พูดว่า “ดูนี่ซิ” ให้วาดภาพในใจว่า มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง หลังจากที่อ่านครั้งแรกแล้วก็ปิดตา แล้วพูดออกมาถึงสิ่งที่ตนเองจำได้ให้มากที่สุด

เป้าหมายของคุณคือ **เล่าเหตุการณ์เรื่องอย่างตรงไปตรงมา** ได้ ไม่ใช่จำทุกคำในเรื่องมาเล่า จากนั้นกลับไปอ่านดัง ๆ อีกครั้ง ตอนนี้จะเริ่มมองเห็นแล้วว่า คุณผ่านตอนไหนไปบ้าง ปิดตาอีก เล่าเรื่องออกเสียง ทำอย่างนี้ 4 ครั้ง “

ทั้งสองร่วมมือ นี่เป็นหัวใจของผู้รับใช้ ทบทวนคำแนะนำอีกครั้ง “อ่านเสียงดังออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนกำลังพูดอยู่ ปิดพระคัมภีร์ เล่าเรื่อง” เมื่อเขาเริ่มต้นอ่าน

แต่....ทั้งสองกลับอ่านเงียบ ๆ! ไม่มีใครออกเสียงสักนิด ฉันจึงแทรกถามว่า “คุณต้องอ่านเรื่องนี้อย่างไร?”

ทั้งสองตอบพร้อม ๆ กัน “ออกเสียงดัง”

“แต่ฉันไม่ได้ยินเสียงเลย “ ฉันตอบ

ชายชราตอบว่า “เออ.... ผมกำลังอ่านให้ตัวเองเท่านั้น”

“อ้าว คุณก็รู้อยู่แล้วว่า ต้องอ่านเสียงดัง ทั้ง ๆ ที่คุณร่วมมือดีมาก ทำไมไม่อ่านตามคำแนะนำล่ะ?” ฉันถาม

“อืม... ไม่รู้เหมือนกันครับ” ชายชรารู้สึกงง “สงสัยว่าผมไม่เคยทำอย่างนั้นมาก่อน”

แล้วฉันก็หันมายังผู้หญิง “คุณทราบไหมว่าคุณต้องอ่านออกเสียงดัง?” “ทราบค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมไม่อ่านออกเสียงดังล่ะ?” เธอจึงอธิบายเสียงเจื่อน ๆ ว่า “ทำอย่างนั้น ฉันรู้สึกโง่เง่า ยังไงก็ไม่รู้”

เราทุกคนหัวเราะออกมาพร้อม ๆ กัน เรื่องนั้นเป็นเรื่องของศักเคียสพอดี เขาอยากเห็นพระเยซูเสียจนกระทั่งทำอะไรก็ได้ที่ดูตลกในสายตาของคนอื่นเพียงเพื่อให้เห็นพระองค์ และที่น่าสนใจคือ ความจริงอีกอย่างในเรื่องของศักเคียสคือว่า เขาตามติดคำแนะนำ แนวทางที่ถูกต้องทุกอย่าง

ในที่สุดหลังจากเกลี้ยกล่อมกันสักพัก ทุกคนก็พ้นจากกับดักของความรู้สึกที่ว่า “ฉันไม่เคยทำอย่างนี้มาก่อน” รวมทั้งความรู้สึกกลัวว่า”เดี๋ยวใครจะดูว่าฉันโง่” ทั้งสองอ่านเรื่องออกเสียงดัง ปิดตา เล่าเรื่องซ้ำอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลังจากทำไปได้สี่ครั้ง ผู้เขียนจึงถามเขาว่า “ทีนี้เล่าเรื่องให้ฟังได้ไม๊?” น่าแปลกมาก หลังจากเรียนรู้เรื่องราวเพียงสิบนาที ทั้งสองก็เล่าเรื่องได้ถูกต้องเกือบทั้งหมด

“เป็นไง?” ผู้เขียนหันไปล้อเลียนชายชรา” คุณลุงจำสิบข้อภายในสิบนาทีได้หรือเปล่าล่ะ?” เขาเพียงแต่หัวเราะ ส่วนผู้หญิงอีกคนพูดออกมาว่า “ฉันไม่เคยเรียนเรื่องในพระคัมภีร์มาก่อน ทั้ง ๆ ที่อยากทำ เคยพยายามแล้วนะ แต่ก็ทำไม่ได้ “

“แล้วคุณทำตามคำแนะนำหรือเปล่าล่ะ ?” “เปล่าค่ะ”เธอยิ้ม “แต่ตอนนี้ฉันทำตามคำแนะนำแล้วน่ะ”

นี่เป็นตัวอย่าง เพื่อหนุนใจให้คุณพยายามทำตามขั้นตอนต่าง ๆ ของวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ การที่คุณอ่านแสดงว่า คุณเป็นคนอ่านออกเขียนได้ แต่การเรียนรู้ การสื่อสารในแบบของการเล่าเรื่องเจาะใจนี้ เป็นการใช้ภาษาพูด ดังนั้น เท่ากับคุณกำลังก้าวมาเข้ามาอีกโลกหนึ่งที่ใช้การเล่าปากเปล่าเป็นสำคัญ

ขอให้ใช้ขั้นตอนการเล่าเรื่องอย่างที่วางไว้โดยความเชื่อ เหตุการณ์ที่เล่ามานั้นเป็นเรื่องปกติ การใช้เพียงบางส่วนของขั้นตอนจะไม่ช่วยให้ได้รับผลที่คาดไว้ หลังจากที่คุณทำตามขั้นตอนของการเล่าเรื่องเจาะใจ พระเจ้าอาจทรงให้คุณเห็นถึงวิธีการใหม่ ๆ ที่จะช่วยเสริมประสิทธิภาพในการเรียนเรื่องราว และการนำเสนอเรื่องในพระคัมภีร์

การเพิ่มความลึกซึ้ง และดึงความสนใจของผู้ฟัง

คิดถึงบริบทของเรื่อง อ่านและฟัง(สภาพแวดล้อม) พระคำที่นำไปสู่เรื่องราวนั้น การที่เราจะรู้ว่า มีอะไรเกิดขึ้นก่อนเรื่องนั้น จะทำให้คุณได้เข้าใจเรื่องมากขึ้น เมื่อเตรียมเรื่องเสร็จ คุณจำเป็นต้องตัดสินใจ(ทั้งที่เกิดขึ้นจริง และทั้งฝ่ายวิญญาณ) ว่า เรื่องของคุณต้องมีคำนำ หรือ เรื่องนำเพื่อช่วยให้คนฟังเข้าใจเรื่องมากขึ้นหรือไม่ เราจะมาดูวิธีเตรียมคำนำ

หลีกเลี่ยงคำสรรพนาม! ผู้ฟังจะเข้าใจเรื่องดีขึ้น เมื่อคุณใช้ชื่อของบุคคลในเรื่อง และชื่อสถานที่ ชื่อสิ่งของแทนที่จะเรียกว่า มัน” “เขา” “เธอ” หรือ “พวกเขา” ดังนั้นให้หลีกสรรพนามให้มากที่สุด และดูด้วย”ว่า เป็นภาษาที่รับได้หรือไม่

ให้คิดถึง “เวลาของเรื่อง ”เวลาของเรื่องและการมีชีวิตตามเรื่องเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจเรื่องและสามารถเล่าได้ดี

ก. เราอ่านเรื่องจากพระคัมภีร์เร็วกว่าเวลาที่เรื่องเกิดขึ้นจริง ถ้าจะเข้าใจเรื่องทั้งหมด ควรอ่านจนจบตอนให้ช้าลง

ข. พยายามสร้างภาพในความคิดขณะที่อ่านเรื่องเหล่านั้น ปล่อยให้ข้อมูลในเรื่อง ช่วยให้คุณเข้าไปอยู่ในเรื่อง ดูให้ดีว่า เรื่องได้เปิดเผยสิ่งที่บุคคลในเรื่องกำลังรู้สึก หรือคิดอย่างไร

ค. แม้ว่าเรื่องนั้นเกิดมาหลายพันปีแล้ว แต่คนที่อยู่ในเรื่องเขาก็เจอเหตุการณ์นั้นเป็นครั้งแรก แม้ว่าเราจะรู้สึกคุ้นกับเรื่อง แต่ไม่มีใครในเรื่องรู้อนาคตของตัวเองมาก่อน ดังนั้นให้เดินตามเรื่องเหมือนกับเราเป็นคนในเรื่อง พบประสบการณ์ใด ๆ ให้รู้สึกเหมือนว่า เราพบกับมันครั้งแรกอย่างพวกเขา

4. นำ**เรื่องมาดำเนินชีวิต** สังเกตคำพูด การกระทำและ ปฏิกิริยาของแต่ละคนในเรื่อง ทั้งคำพูดและการกระทำของใครคนหนึ่งนั้น บอกอะไรเราได้มากมาย หากเราตั้งใจฟังเขาด้วยการสังเกตอย่างพินิจพิเคราะห์ นักเล่าจะเข้าใจเรื่องราวและเล่าเรื่องได้อย่างถูกต้องตามอารมณ์ความรู้สึกจริงได้มากทีเดียว

เตือนตัวเองเสมอว่า บุคคลทั้งหลายในพระคัมภีร์ ต่างก็เป็นปุถุชนอย่างเรา ๆ แม้เขาจะเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า แม้พวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าในยามลำบาก ในแต่ละสถานการณ์ แต่ละคนต้องตัดสินใจเชื่อและวางใจพระเจ้า

5.**ให้พูดถึงคำที่บุคคลในเรื่องกล่าวออกมา** หากอารมณ์ของผู้พูดเขียนไว้ในเรื่อง หรืออารมณ์นั้นชัดเจนมาก คุณควรใช้คำแสดงออกถึงอารมณ์ในขณะที่คุณพูดย้ำคำเหล่านั้น อาจเป็นความโกรธ เสียใจ กลัว ผิดหวัง เล่าอย่างมีชีวิตชีวาให้มากที่สุด แต่หากไม่มีการเขียนอารมณ์ของบุคคลในเรื่องไว้ คุณก็อาจพูดคำของเขาอย่างที่คุณคิดว่า เขาจะพูด แต่คุณต้อง .. แน่ใจว่า สิ่งที่คุณคิดนั้น มันมีชัดเจนอยู่ในเรื่องราว การแสดงอารมณ์ขณะที่คุณกำลังเล่าว่า บุคคลนั้นพูดอะไร จะช่วยให้เรื่องเล่านั้นมีชีวิตชีวามากขึ้น

หากเราไม่แน่ใจ อารมณ์ของผู้พูดเป็นอย่างไร อย่าพูดด้วยอารมณ์ที่คุณคิดเองว่าเป็นอย่างนั้น เพราะเท่ากับเป็นการแต่งแต้มให้กับเรื่อง เปรียบได้กับการไปเพิ่มเติมพระคัมภีร์ ซึ่งพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เราแต่งเติม

"ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้นั้น จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไป" เฉลยธรรมบัญญัติ 12.32

พระวจนะทุกคำของพระเจ้านั้นพิสูจน์เห็นจริงแล้ว พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ลี้ภัยอยู่ในพระองค์ อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวจนะของพระองค์ เกรงว่า พระองค์จะทรงขนาบเจ้า และเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมุสา สุภาษิต 30.5-6

6.**แสดงออกมา** ขณะที่ฝึกเล่าเรื่อง เสียงของคุณจะต้องสะท้อนอารมณ์ความรู้สึกที่มีในเรื่องนั้น

ก. เวลาเริ่มต้นเล่าเรื่อง บางคนพยายามให้มันดูตื่นเต้น เข้ากับบทบาทมาก ทำเสียงตื่นเต้นตั้งแต่ต้น แล้วก็ยังคงใช้เสียงเช่นนั้นตลอดทั้งเรื่อง การทำเช่นนั้นนานเกินไปทำให้ผู้ฟังเหนื่อย ทำให้ไม่สนใจต่อไป ในชีวิตจริง เราไม่อาจเล่าเรื่องได้ตรงไปตรงมาหากมีความตื่นเต้นไปตลอดทั้งเรื่อง

ข. ความจริงแล้ว บางส่วนของเรื่องอาจเป็นความโศกเศร้า ความกลัว น้ำใจ ความผิดหวัง หรืออารมณ์อื่น ๆ ไม่สามารถแสดงออกด้วยเสียงตื่นเต้น ดังนั้นต้องปรับสร้างให้มีหลายอารมณ์ คุณต้องช่วยหนุนอารมณ์ของเรื่องด้วยการปรับความดังเบาของเสียงให้เหมาะกับแต่ละตอน พูดอย่างอ่อนโยนและต้องให้คนฟังได้ยิน เน้นบางตอนโดยพูดช้าลง หรือพูดเร็วขึ้นเพื่อบอกการเคลื่อนไหว ให้เสียงแสดงออกถึงอารมณ์ของเรื่อง ลีลาของเรื่องนั้นปรากฏในเสียงทุ้มเสียงสูง และการแสดงอารมณ์ด้วยเสียงเล่า

ค. ในทุก ๆ ภาษา เมื่อมีการสนทนากัน มีเสียงที่บางครั้งไม่เป็นคำ ซึ่งมักเกิดขึ้นในระหว่างที่พูด แต่ละภาษามีแตกต่างกันไป อาจเป็นการถอนหายใจที่บ่งบอกความเหนื่อยล้า หรือการหายใจที่แสดงออกถึงความสิ้นหวัง ส่วนใหญ่แล้ว การกระดกลิ้นก็บ่งบอกอารมณ์ได้ การหายใจสั้น ๆ ถี่ ๆ อาจแสดงถึงความประหลาดใจ หรือความกลัว การหัวเราะ หรือ การส่งเสียงออกมาเล็กน้อยอาจบอกถึงความรู้สึกได้เช่นกัน เสียงเหล่านี้ไม่ได้ถูกบันทึกเอาไว้ แต่มันมีอยู่จริง เราเรียนรู้จักเสียงเหล่านั้นจากคนที่อยู่รอบข้าง ตลอดเวลาที่เราเติบโตขึ้นมา

ให้เพิ่มความสามารถในการเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์อย่างเป็นธรรมชาติ อย่างน่าสนใจ ดังนั้นคุณควรคอยฟังเสียงที่คนรอบข้างคุณทำออกมา และเก็บเป็นคลังเสียงเอาไว้ เพื่อนำมาใช้ในการเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์

ง. แม้กระทั่งการหยุดนิ่ง หรือการรีรอระหว่างการพูด ทำให้เกิดความสมจริง น่าสนใจมากขึ้น เช่น เรื่องของคนโรคเรื้อน คนหนึ่งเล่าว่า " พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ออกมาแตะต้องคนเป็นโรคเรื้อน" การพูดตรง ๆ ไม่มีการรีรอในทีจึงไม่น่าสนใจ

เพราะการที่พระเยซูจะยื่นพระหัตถ์ออกไปแตะต้องคนที่เป็นโรคเรื้อนนั้น เป็นเรื่องประหลาดมากในสังคม เป็นการแสดงถึงน้ำพระทัยสงสารอย่างยิ่ง ดังนั้นคนเล่าเรื่องควรเล่าตอนนี้ให้ช้าลง แสดงอาการรีรอในคำพูดสักหน่อย ช่วงเวลาที่งดงามเกิดขึ้นระหว่างพระเยซูกับคนโรคเรื้อนที่ฝูงชนเห็น และได้ยิน ควรเล่าให้ช้าลง ทำเสียงประหลาดใจแกมทึ่งว่า “พระเยซู..... พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไป .... และ....ทรงแตะต้อง....คนโรคเรื้อน”

จ. พยายามหาช่วงเวลาในเรื่องที่มีโอกาสแสดงออกถึงอารมณ์ เมื่อมีการรักษาโรค หรือมีอะไรที่ผิดแปลกออกไปจากธรรมดา หรือเมื่อบุคคลในเรื่องกล่าวคำที่รุนแรง พยายามคิดว่าจะใช้การรีรอ หรือการหยุดนิดหนึ่งในขณะที่เล่า การทำเช่นนั้นจะช่วยเป็นการปล่อยเวลาในเหตุการณ์ที่น่าสนใจขณะนั้นคลายตัว เปิดเผยให้กับผู้ฟังรับรสชาติความรู้สึกดีขึ้น

ฉ. เรื่องราวส่วนใหญ่ มีบทบรรยายที่ต่อเนื่องกับคำพูดของคนในเรื่อง เราควรเล่าตอนเหล่านั้นด้วยเสียงที่เป็นปกติ ตอนแบบนี้ก็น่าสนใจได้เช่นกัน

ช. บางครั้ง คำบรรยายในเรื่องอาจสร้างสีสัน บทบรรยายแสดงถึงการเปลี่ยนสถานที่ หรือดึงความสนใจมาสู่ตอนที่น่าทึ่งในเรื่อง คำที่ถูกเล่าออกมาด้วยความรู้สึกสนใจอย่างลึกซึ้งราวกับกำลังบอกความลับ ทำได้โดยการกระซิบ แต่เป็นการกระซิบดัง ๆ การพูดในท่าทีนี้ช่วยชี้นำให้คนฟังไปสู่คำที่จะตามมา น่าสนใจ คุณอาจพูดคำธรรมดาอย่างเช่น” ขณะนั้น” หรือ “ในเวลาเดียวกัน “หรือ “หลังจากที่พวกเขามาถึง” แต่พูดแสดงความประหลาดใจนิด ๆ ได้ คุณสามารถรีรอและใช้โทนเสียง ภาษากายเพื่อแนะความรู้สึกบางอย่างที่เกิดขึ้น

7. **ใช้ท่าทางประกอบเรื่อง** ท่าทางประกอบที่เหมาะเจาะกับเรื่องช่วยให้เห็นความกลัว ความโลภ ความก้าวร้าว การหนี ความประหลาดใจ ความกล้าหาญ สติปัญญา ความสิ้นหวัง และอารมณ์อื่น ๆ เราอาจบ่งบอกอารมณ์ได้ด้วยท่าทางเพียงเล็กน้อย จากที่ ๆ ยืนอยู่ การมอง การทำท่าทางจะช่วยบอกตำแหน่งของผู้คน หรือสถานที่ซึ่งอยู่ในเรื่อง

ขณะที่กำลังพูดคำของใครบางคนในเรื่องให้เปลี่ยนที่ทางของตัวเองนิดหน่อย และมองไปอีกทางซึ่งเขาอาจยืนอยู่ ทำอะไรบางอย่าง มองไปที่ใดที่หนึ่ง คนที่รับการรักษาอาจแสดงความประหลาดใจ และค่อย ๆ เคลื่อนส่วนของอวัยวะที่หายโรคอาจจะกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ คำพูดที่ช้า รีรอนิดๆ จะสร้างสีสัน อารมณ์ให้เรื่องราวได้มาก

คำเตือน หากคุณเล่าเรื่องไป แล้วมีคนมาบอกว่า คุณเป็นนักเล่าเรื่อง เป็นนักแสดงที่ยอดเยี่ยมมาก ขอให้กลับไปทบทวนอีกครั้ง อย่าลืมว่า การเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์นี้ เรื่องที่เล่าสำคัญกว่าคนเล่า เพราะการเคลื่อนไหวมาก ๆ ของคุณอาจทำให้พระคำของพระเจ้าเป็นรอง คนฟังมัวสนใจมองมากกว่าสนใจฟัง ดีที่สุดคือ การเคลื่อนไหวน้อย ๆ เพื่อช่วยขยายความความสำเร็จของคุณเกิดขึ้นเมื่อคนกล่าวว่า “เรื่องราวนั้น บอกอะไรบางอย่างกับฉัน” หรือ “ผมกับคนในเรื่องเหมือนกันเลย”.

8. **ยืนหรือนั่งเล่าเรื่องดี?** ในบางประเทศ การนั่งเล่าเรื่องพร้อมไปกับผู้ฟังจะดูดีกว่าการยืน แต่อย่างไรก็ดี การยืนเล่าจะช่วยให้คุณใช้ท่าทาง กับเรื่องได้ดี เมื่อมีโอกาสที่จะเล่าเรื่องกับคนกลุ่มใหญ่ โดยยืนเล่า คุณก็ควรฝึกการใช้ท่าทางเสียก่อน หากเล่าเรื่องในยามที่ต้องนั่ง ก็ยังจะใช้ท่าทางที่ฝึกมาได้บ้างด้วย และถ้าจำเป็นต้องนั่งก็ให้นั่ง แต่การยืนนั้น ดีที่สุดเพราะว่าสามารถทำท่าทางประกอบได้หลากหลายกว่า

เราต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจและจำเรื่องราวที่เล่าไป ท่าทางการแสดงออกทางอารมณ์ นอกจากจะช่วยให้คนสนใจมากขึ้น แต่ยังช่วยทำให้คนเข้าใจและจำเนื้อหาของเรื่องได้มากขึ้นด้วย เวลาเล่าเรื่อง หากการนั่งเป็นทางเลือกดีที่สุดก็ให้นั่ง เพราะอย่างไรก็ทำท่าทางประกอบที่ฝึกมาแล้วได้เช่นกัน

9. **การเริ่มต้นเรื่อง** เมื่อเริ่มเล่าเรื่องให้พูดว่า “เรื่องราวเป็นอย่างนี้....” หรือ “ต่อไปนี้เป็นเรื่องจากพระคัมภีร์....” ขณะนั้นก็ให้ถือพระคัมภีร์เปิดไว้เหมือนกับว่า คุณกำลังอ่านพระคัมภีร์ เพื่อชี้ให้ผู้ฟังเห็นว่า สิ่งที่คุณเล่านั้น มาจากพระคัมภีร์

หากเรื่องของคุณมีบทนำ ให้ปิดพระคัมภีร์ เพราะว่า บทนำเป็นคำของคุณเอง ไม่ใช่เนื้อหาของเรื่อง

บางเรื่องคุณอาจต้องใช้มือทั้งสองข้างเพื่อช่วยทำท่าทาง ดังนั้นค่อย ๆ วางพระคัมภีร์ไว้ข้าง ๆ อย่างสุภาพ ยังคงเปิดไว้ขณะที่วางลงเพื่อให้รู้ว่า คุณยังคงเล่าเรื่องที่มาจากพระคัมภีร์ ขณะที่เล่าใกล้จบเรื่อง ให้ค่อย ๆ หยิบพระคัมภีร์ที่เปิดอยู่กลับมาถืออีกครั้ง
หากคุณอยู่ในท้องที่หรือประเทศที่ต่อต้านคริสเตียน คุณอาจไม่ทำอย่างนั้น และไม่บอกว่าเรื่องมาจากพระคัมภีร์ ขอให้เล่าเรื่องและปล่อยให้เรื่องราว เนื้อหา และการสนทนาหลังเรื่องสัมผัสจิตวิญญาณของพวกเขาเอง

10. ขอให้มองผู้ฟัง คนนั้นคนนี้บ้าง ในการเล่าเรื่องเจาะใจ เราสอนให้ผู้เล่ามองผู้ฟังขณะที่เล่าเรื่อง น่าสนใจคือ ครั้งหนึ่งในการอบรม คนฝึกเล่าใหม่คนหนึ่ง มองฉันตลอดเวลาที่เล่าเรื่อง ก่อนที่จะปรับเปลี่ยนเขาจึงถึงวัฒนธรรมของเขา ปรากฏว่า ในหมู่บ้านของเขาเป็นธรรมเนียมที่จะแจ้งข้อมูลต่าง ๆ ให้กับคนสำคัญที่สุดในกลุ่มก่อน.

ปัญหาทางวัฒนธรรมหรือ? เราต้องการให้การเล่าเรื่องเจาะใจ ได้มีโอกาสทีจะให้ทุกคนได้มีส่วนในเรื่องเล่า ในการตอบคำถาม คืนนั้นเราจึงคุยกันเรื่องปัญหาทางวัฒนธรรมกับผู้สอนการเล่าเรื่องเจาะใจซึ่งเป็นคนในท้องถิ่น เราสรุปว่า แม้เราจะต้องเคารพผู้ใหญ่ และผู้นำ แต่เราก็ไม่ควรมองข้ามคนอื่น ๆ

เราจึงคิดว่า เราน่าจะเริ่มต้นเรื่องด้วยการแสดงความนับถือผู้ใหญ่ แต่เราจะต้องพูดกับทุกคน ไม่ว่าเขาจะมีตำแหน่ง ฐานะอย่างไร ตลอดการนำเสนอเรื่อง ผู้เล่าจะต้องพูดกับคนที่มีตำแหน่งสูง แต่ก็ยังต้องพูดกับคนอื่น ๆ ในกลุ่ม ผู้เล่าจะต้องให้เขาเข้าใจว่า เราต่างเป็นเพื่อนกันและกัน

เจ้าแห่งโลกนี้ ได้ช่วยสร้างวัฒนธรรมต่าง ๆ เพื่อยกย่องคนแข็งแรง และทำให้คนอ่อนแอตกต่ำลง จริง ๆ แล้ว หลักในพระคัมภีร์คือทุกคนต่างมีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูทรงมักถูกคนวิจารณ์ที่พระองค์ทรงใช้เวลากับคนต่ำต้อยเป็นประจำ

ในการอบรมการเล่าเรื่องเจาะใจ เราได้แสดงว่า เราต้องการรวมคนที่สังคมพยายามกีดกัน และมองว่าไร้ค่า อย่างเช่น ผู้หญิง เด็ก คนไม่ฉลาด คนที่ไม่ได้เรียนหนังสือ กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ

เมื่อวัฒนธรรมไม่เข้ากับพระคัมภีร์ เราก็ต้องเลือก

จะให้วัฒนธรรมเป็นผู้นำการกระทำและความเชื่อ หรือจะยอมให้พระคำของพระเจ้านำการกระทำและความเชื่อไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ผู้เชื่อแต่ละคนต้องตัดสินใจ

11 ตอนจบเรื่อง เมื่อจะจบเรื่อง บอกผู้ฟังว่า “เรื่องก็จบเช่นนี้” และปิดประคัมภีร์

ให้เล่าเรื่องที่คุณเลือกมาบ่อย ๆ เล่าให้ใครที่ยอมฟัง จนกระทั่งคุณเล่าเรื่องนั้นได้อย่างลื่นไหล หากไม่มีคนฟัง ก็เล่าให้หมาแมว หรือต้นไม้ก็ได้ จำไว้ว่า คุณไม่ได้ต้องจำทุกคำ แต่คุณกำลังเล่าเรื่องอย่างตรงไปตรงมา

กล้า เชื่อ ไม่มีการเขียน!

ลองคิดถึงตอนที่พระเยซูทรงยืนอยู่บนภูเขา แล้วพระองค์ทรงเปิดโน้ตย่อออกมา คุณจะรู้สึกอย่างไร? เมื่อมีคนขอให้คุณเป็นพยานตอนที่พบคู่ชีวิตของคุณ หรือตอนที่มีความสุขที่สุดในชีวิต คุณจำเป็นต้องเล่าด้วยการอ่านจากโน้ตย่อหรือเปล่า? ข้อมูลบางอย่างที่ออกมาจากเรานั้น เราพบเจอมันมาก่อน เราจำมันได้ เราเป็นเจ้าของข้อความเหล่านั้น แม้เมื่อเวลาที่เราพูดเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เราก็เล่าออกจากความทรงจำ เราเป็นเจ้าของข้อมูลเพราะมันเป็นเรื่องราวที่เราสามารถเล่าได้ซ้ำ ๆ
การเล่าเรื่องเจาะใจขอให้คุณเพิ่มทักษะใหม่เข้ามา ในอดีตหากคุณเคยเป็นวิทยากรหรือครู คุณก็คงใช้โน้ตย่อเพื่อทำให้จำสิ่งที่กำลังนำเสนอได้ เมื่อเนื้อหาที่สอนนั้นต้องอยู่ภายใต้หัวข้อที่กำหนด เราจำต้องมีโน้ตเอาไว้ แต่สำหรับเรื่องเล่า ไม่จำเป็นต้องมีโน้ต
หากคุณได้ลิ้มเค้กรสช็อคโกแลตที่แสนอร่อย คุณคงต้องขอตำราส่วนผสมที่แน่นอน เมื่อกลับบ้านไปทำบ้าง คุณจะเปลี่ยนจากช็อกโกแลตเป็นวานิลลา แล้วเปลี่ยนเอาแป้งข้าวจ้าวมาแทนแป้งสาลีได้หรือ คงไม่ได้นะ เพราะความอร่อยลงตัวของเค้กขึ้นอยู่กับส่วนผสม

ดังนั้นจึงขอแนะนำว่า ควรใช้หลักการของ “การเล่าเรื่องเจาะใจ” และเชื่อว่าแต่ละขั้นตอนก็มีเป้าหมายของมันเอง

คุณต้องเตรียมเรื่องในใจให้เรียบร้อย ไม่ต้องใช้โน้ต ดูเหมือนว่าอย่างนี้อาจเป็นไปไม่ได้ เพราะทุกคนที่อ่านมักจะพึ่งโน้ตย่อเพื่อเตือนความทรงจำ แบบฝึกหัดที่เราทำนี้ ขอให้คุณทำสิ่งที่แปลกออกไป ให้เรียนรู้ และเตรียมบทเรียน โดยไม่เขียนอะไรเลย! นี่เป็นสิ่งที่ต้องทำในการเล่าเรื่องเจาะใจ เราหมายความอย่างนั้นจริง ๆ ไม่มีการเขียนโน้ต

เชิญคุณเข้ามาร่วมปฏิบัติการกับ “การเล่าเรื่องเจาะใจ” ซึ่งคุณจะได้ประสบการณ์กับการเรียนเรื่องสิบข้อ ภายในสิบนาที ผู้ฝึกของเราจะช่วยให้คุณแต่ละคนเรียนรู้ว่า จะค้นพบขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณอย่างไร จะเตรียมคำถามอย่างไร ทั้งหมดนี้ต้องทำโดยไม่มีการบันทึกใด ๆ

ทักษะที่ สอง วิธีค้นหาขุมทรัพย์ในเรื่อง

ทักษะอย่างที่สองที่ต้องพัฒนาคือ วิธีการค้นพบขุมทรัพย์ในเรื่องที่คุณเลือกไว้
อะไรคือขุมทรัพย์ในเรื่องจากพระคัมภีร์? เราเรียกความจริงฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงถักทอไว้ในแต่ละเรื่องว่า **"ขุมทรัพย์"** ขุมทรัพย์ดังกล่าวประกอบด้วย**การสังเกตและการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ**

การตั้งข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณนี้ คือราชกิจที่พระเจ้าทรงทำกับชีวิตของบุคคลในเรื่อง
การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ คือความจริงฝ่ายวิญญาณที่เราจะนำมาใช้คิดและปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

ช่วยให้คนที่แสวงหาได้พบ: จำเรื่องของฟิลิป และขุนนางได้หรือไม่? ในกิจการ เราอ่านถึงขุนนางชาวเอธิโอเปียกำลังนั่งบนรถม้า และอ่านหนังสืออิสยาห์ พระเจ้าทรงส่งฟิลิปเพื่ออธิบายพระคำนั้น การได้ยินเรื่องก็ดีอยู่ แต่การช่วยให้ผู้ฟังได้เข้าใจเนื้อหาของเรื่องนั้นสำคัญมาก

> **การค้นพบขุมทรัพย์ เรียกว่า "ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ"**
> คุณไม่ได้แต่เพียงค้นเรื่องราวในฐานะที่เป็นประวัติศาสตร์ แต่ยังพยายามที่จะค้นว่ามีอะไรเกิดขึ้นฝ่ายวิญญาณด้วย ในแต่ละเรื่อง เราจะเห็นว่า พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับคนในเรื่องนั้น ๆ จากสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้หรือไม่เรียนก็ตาม พระเจ้าทรงต้องการให้เราเรียนอะไร นี่เป็นวิธีหนึ่ง ที่ช่วยให้จำและเข้าใจเรื่องพระคัมภีร์ได้

ขณะที่เราพบผ่านบทสนทนา การกระทำของคนในเรื่อง ให้สังเกตด้วยว่า พระเจ้าทรงทำการอย่างไรในนั้น การ**เอาตัวเราเข้าไปในเรื่อง** ช่วยให้*คุณได้พบขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณ*จากเรื่อง

การที่จะพบขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณ ก็ต้องผ่านเข้าไปในเรื่อง และมองดูว่า พระคัมภีร์กล่าวถึงบุคคลหรือกลุ่มคนในเรื่องอย่างไร พระเจ้าทรงทำราชกิจของพระองค์เพื่อสอนบางอย่างแก่พวกเขา

> อีกอย่างที่สำคัญคือ ควรอ่านข้อมูลที่มาก่อนเรื่องนั้น มีอะไรที่จะทำให้คุณเข้าใจบุคคลในเรื่องมากขึ้น เขารู้อะไร เขามีประสบการณ์อย่างไร

ทบทวนการค้นข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ ... ที่ปรึกษาผู้ปราชญ์เปรื่อง

ชาวบ้านบางคนได้ทะเลาะทุ่มเถียงกันเรื่องบ่อน้ำและสิทธิการใช้น้ำมานาน ดังนั้นจึงพากันไปหาที่ปรึกษา เป็นที่รู้กันดีว่าเขามักถามคำถามมากมาย เพราะว่า เขาต้องการเข้าใจปัญหาเพื่อจะช่วยแนะนำอะไรดี ๆ ได้

คำถามแรกของเขาคือ "ไหน...เล่าสถานการณ์มาซิ เป็นอย่างไร? เอาแค่สองสามคำก็พอ อะไรเป็นปัญหา?"

หลังจากที่ชาวบ้านเล่าปัญหาให้เขาฟังอย่างสั้น ๆ เขาจึงถามว่า “มีอะไรเกิดขึ้นก่อนที่จะมีปัญหาไหม ? ถ้าบอกได้ก็จะช่วยให้ข้าเข้าใจเรื่องนี้ดีขึ้น” หลังจากนั้นชาวบ้านก็เล่าสาเหตุของการทะเลาะวิวาท เขาจึงกล่าวว่า “ตอนนี้เล่าเรื่องทั้งหมดนะ เล่าช้า ๆ ล่ะ” ผู้คนจึงช่วยกันเล่าเรื่อง

ขณะที่กำลังเล่าเรื่องอยู่นั้น เขาก็บอกให้หยุด และถามว่า “ไหน บอกมาซิว่า ตอนที่พวกเจ้าทะเลาะกัน มีใครพูดอะไร หรือทำอะไรไหม... เผื่อว่าข้าจะเข้าใจปัญหาดีขึ้น”

หลังจากที่ชาวบ้านตอบคำถามไป เขาก็ยังถามต่อไปอีกว่า “ตอนนั้น มีใครตัดสินใจ หรือคิดว่าจะทำอะไรกันบ้างหรือเปล่า?” เมื่อไรที่กล่าวถึงการเลือกนั้นเอง ... เขาก็ถามด้วยว่า “แล้วเจ้าเห็นผลไหมว่า จากการตัดสินใจของเจ้า ส่งผลกระทบกับใครบ้าง?”

จากนั้นเขาก็คุยกับชาวบ้านในลักษณะนี้ไปอีก กล่าวว่า “เล่าต่อนะ บอกอีกหน่อย ... หยุดตรงนี้ “ เขามักจะถามคำถามเดิม ๆ ถึงสิ่งที่ชาวบ้านพูดหรือทำ การตัดสินใจของพวกเขา และผลระยะยาวที่มาจากการเลือกของพวกเขา

ในที่สุด ก็เล่าเรื่องจบ เป็นเพราะที่ปรึกษาคนนี้ตั้งใจฟังคำตอบของชาวบ้าน ทำให้เขาเข้าใจเหตุของการทุ่มเถียงกันและสามารถให้คำแนะนำที่ดีได้

ใน*การเล่าเรื่องเจาะใจ* เราต้องการรู้ข้อมูลอันมีค่าซึ่งบันทึกอยู่ในเรื่องราวในพระคัมภีร์ทุกเรื่อง การที่จะหาขุมทรัพย์นี้ให้พบ เราต้องตั้งคำถาม เหมือน ๆ กันกับที่ปรึกษาได้ถาม แต่เราต้องไปลึกซึ้งกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่องอันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ เราต้องการบทเรียนฝ่ายวิญญาณ

อย่างแรกที่ที่ปรึกษาบอกชาวบ้านคือ “อธิบายเหตุการณ์มาสั้น ๆ” เรื่องราวในพระคัมภีร์จะมีปัญหาหรือความตึงเครียดเกิดขึ้น เราเรียกว่า “สถานการณ์ หรือเหตุการณ์” ก่อนที่เราจะเริ่มต้นเรื่องไปช้า ๆ และตั้งคำถาม เราต้องมองหาสิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่อง

คนในเรื่องหิวหรืออยู่ในอันตรายหรือเปล่า?
คนในเรื่องตกใจหรือสับสน หรือมีความขัดแย้งกันใช่ไหม?

เรารู้ว่า เหตุการณ์นั้นทำให้คนในเรื่องเป็นจริงมากขึ้น เราก็เริ่มมีความรู้สึกตามไปกับเรื่อง คิดว่า ถ้าต้องเจอเหตุการณ์อย่างนั้น มันจะเป็นอย่างไรนะ

ก่อนที่ชาวบ้านจะเล่าเรื่อง ที่ปรึกษาได้ขอให้พวกเขาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนปัญหา เช่นเดียวกัน เราจะดูว่า มีอะไรเกิดขึ้นก่อนเรื่องนั้น ๆ อย่างนี้เราเรียกว่า บริบท

แต่ให้สังเกตว่า แม้บริบทของเหตุการณ์จะช่วยได้บ้าง แต่เราจะไปไกลว่า ที่ปรึกษาชาวบ้านทำ เราจะมองหาบริบทฝ่ายวิญญาณ หนทางที่พระเจ้าทรงทำราชกิจของพระองค์ในชีวิตของบุคคลต่าง ๆ เราอาจจะพยายามเข้าไปในสถานการณ์นั้น

พวกเขาต้องต่อสู้นานเท่าไร เขารับใช้พระเจ้ามานานเท่าไร การค้นบริบทฝ่ายวิญญาณจะช่วยให้เราเข้าใจเนื้อหาฝ่ายวิญญาณของเรื่องที่เรากำลังสืบค้นอยู่

ที่ปรึกษาได้ตั้งคำถาม และบอกให้ชาวบ้านเล่าช้า ๆ และเขาจะคอยถามว่า พวกเขาพูดอะไร ทำอะไร ใน*การเล่าเรื่องเจาะใจ* เราจะเริ่มที่ต้นเรื่องและค่อย ๆ ฟัง สังเกตดูเหตุการณ์ คิดภาพในใจออกมาขณะที่เราอ่าน เราถามตัวเองว่า *เราเรียนอะไรฝ่ายวิญญาณจากการกระทำและคำพูดของบุคคลในเรื่องบ้าง*

เราจะพิจารณาดูทุกคนที่ถูกกล่าวถึงในตอนนั้น ๆ รวมทั้งพระเยซู และองค์พระบิดา เราถามว่า “เราเรียนอะไรฝ่ายวิญญาณจาก สิ่งที่คนนั้นพูด และทำอย่างไรบ้าง?” คำตอบที่ได้คือ **ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ**

การล่าขุมทรัพย์ไปอย่างระวัง ช้า ๆ แบบนี้ ทำให้เรารู้ว่า คนที่อยู่ในเรื่องเขาพูด และทำอะไรในชีวิตจริง เราเรียนรู้มากมายเมื่อเราสังเกตดูผลที่ได้ และผลกระทบจากการเลือก

นอกเหนือไปจากคำถามของที่ปรึกษาผู้ปราชญ์เปรื่อง เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ เราตามหาพระเจ้า แม้พระนามของพระองค์ไม่ได้ถูกเขียนเอาไว้ในเรื่อง เรามักจะมองหาว่า พระเจ้าทรงทำการในเรื่องนั้น ในชีวิตของบุคคลต่าง ๆ อย่างไร และเราจะเรียนรู้ถึงพระองค์อย่างไร

บุคคลในเรื่องนั้น เป็นคนจริง ๆ

ให้คิดถึงคนที่ได้ผ่านประสบการณ์จริงแบบในพระคัมภีร์ คนที่มีเลือดเนื้ออย่างเรา พวกเขามีความรู้สึก มีอารมณ์แบบเรา เขาจะรู้สึกอย่างไรในเวลานั้นนะ? บางทีความรู้สึกของเขากับเราอาจไม่เหมือนกัน ดังนั้น ถ้าจะรู้จักเรื่องให้มากขึ้น ก็ให้มองแต่ละคน เป็นคน ๆ ไป เป็นตอน ๆ ไป

ดูตอนแรกของเรื่อง สังเกต และฟัง ถามตัวเองว่า *ฉันจะเรียนรู้จักชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาจากที่เห็นเขาทำ ได้ยินเขาพูดอย่างไร ... พวกเขากลัวหรือกล้า เสียใจหรือมีความสุข เห็นอารมณ์แบบอื่น ๆไหม? เห็นไหมว่า อะไรเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขารู้สึกอย่างนั้น?*

ให้มองดูการเลือกในแต่ละตอน บางทีเขาอาจจะเลือกอีกแบบก็เป็นได้ ให้คิดว่าบุคคลในทุกเรื่องในพระคัมภีร์ รวมถึงพระบิดาและพระเยซูอาจจะเลือกอีกอย่างก็ได้

เมื่อเราเห็นว่า เป็นไปได้ที่บุคคลในเรื่องอาจตัดสินใจแบบอื่น คุณกำลังพบกับความจริง การเลือกของแต่ละบุคคลเกิดขึ้นในใจก่อน จากนั้นเขาก็ลงมือกระทำตามที่เลือกนั้น ในแต่ละเรื่อง เราจะพบเฉพาะทางที่เขาเลือกแล้วจริง ๆ

เริ่มคิดซิว่า ....ยังมีทางเลือกอื่นอีกไหมที่อาจจะดีกว่า หรือ อาจจะไม่เข้าท่า...?

บางครั้งการเลือกของบุคคลในเรื่อง เป็นการเลือกที่ใช้ไม่ได้ ผลลัพท์ที่ได้ก็คือ เป็นไปในทางลบและเจ็บปวด บางครั้งเป็นการเลือกที่ดี ได้ผลดีเกิดขึ้น บางทีมีเรื่องน่าประหลาดใจเกิดขึ้น บางทีดูเหมือนเป็นผลร้าย แต่กลับกลายเป็นดี เราจำเป็นต้องรู้สึกสงสัยว่า *มีใครอีกในเรื่องที่ได้รับผลจากการตัดสินใจนั้น และเขาได้รับผลอย่างไร*

ถามตัวเองว่า *เราเห็นพระเจ้าในเรื่องอย่างไร และเราเรียนรู้จากการที่พระองค์ตรัสและทรงกระทำอย่างไร*

ดังนั้น นี่เป็นสิ่งที่เราพบเป็นข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ เราอ่านแต่ละตอนและถามคำถามแบบเดียวกัน เรามองที่คำ การกระทำ การตัดสินใจต่าง ๆ หรือการตัดสินใจที่เป็นไปไปได้ และสังเกตผลและผลกระทบต่อผู้อื่น และต้องถามเสมอว่า *เราเห็นราชกิจของพระเจ้า หรือสิ่งที่พระองค์ทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นในชีวิตของคนเราอย่างไร*

ขณะที่เรากำลังสำรวจทุก ๆเรื่อง พยายามหาขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณ ยังมีคำถามที่อาจถามได้อีก

- บุคคลในเรื่องทำและพูดอะไร
- มันแสดงให้เห็นมิติฝ่ายวิญญาณในชีวิตเขาอย่างไร
- จากเรื่องจะรู้ไหมว่า เขาเป็นผู้เชื่อ ผู้แสวงหา คนสงสัย หรือคนปฏิเสธพระเจ้า
- สิ่งที่เห็นคือความเชื่อ หรือความสงสัย
- พระเจ้าได้ทรงใช้เหตุการณ์ในเรื่องเพื่อเตือน สอน หรือหนุนใจอย่างไร

สำหรับคนที่ชอบข้อมูลรายละเอียด คุณอาจใช้คำถามที่แนะไว้ต่อไปนี้ เพื่อให้คุณคิดต่อยอดหาหนทางอื่น ๆ เพื่อพบขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณได้

ถามตัวเองว่า

- *มีอะไรในเรื่องที่ทำให้แปลกใจ การกระทำของพระเจ้า หรือบุคคล หรือผลจากพฤติกรรมของคนในเรื่อง* ...ถ้าคุณฟังเรื่องตามแบบที่พระเจ้าทรงนำเสนอไว้ในพระคัมภีร์ ดูซิว่า คุณจะหาเหตุผลให้กับตอนที่คุณรู้สึกประหลาดใจได้หรือไม่
- *มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก่อน ที่จะช่วยให้เข้าใจว่า เหตุใดบุคคลในเรื่องจึงกระทำเช่นนั้น*
- *เห็นพระลักษณะของพระเจ้าเปิดเผยออกมาไหม อย่างเช่น ความอดทนนาน ความโกรธ ความรู้ ความยุติธรรม ความเมตา พระคุณ ความกรุณา ความห่วงใยคนที่อ่อนแอ ความรักที่เท่าเทียมให้ทุกคน*
- *พระเจ้าทรงแสดงพระลักษณะของพระองค์แก่ใคร และมันสอนอะไรเรา*
- *เราจะรู้จากเรื่องไหมว่า คน ๆ นั้นเป็นผู้เชื่อหรือไม่ใช่*
- *คนในเรื่องกำลังแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงใจ หรือเป็นคนขี้สงสัย หรือใจแข็ง ไม่รับพระเจ้า*
- *มีคนที่เผชิญกับปัญหาอยู่หรือเปล่า ถ้ามี ปัญหานั้นใหญ่เพียงใด*
- *คนที่พบปัญหานั้นจัดการกับปัญหาอย่างไร*
- *หากคนนั้นมาขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า เขาขอพระองค์อย่างไร*
- *เขามาหาพระเจ้าด้วยความถ่อมใจหรือโอหัง*

- *พระเจ้าทรงตอบท่าทีของเขาอย่างไร เราเห็นจากอะไร*
- *มีผู้นำในเรื่องที่ติดตามพระเจ้าไหม หากมี ผลของการเชื่อฟังเป็นอย่างไร*
- *มีผู้นำในเรื่องที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือไม่ ผลเป็นอย่างไร*
- *บุคคลในเรื่องมีการเปลี่ยนความเชื่อ หรือทัศนคติหรือไม่*
- *บุคคลในเรื่องแสดงให้เราเห็นว่า เขามีสิ่งต่อไปนี้หรือไม่... ความเชื่อ รัก ..กรุณา โกรธ กลัว มีความหวัง มีอคติ ขี้สงสัย โลภ สับสน ไม่รู้เรื่องเลย มีปัญญา มีความนับถือผู้อื่น ไม่นับถือใคร เชื่อโชคลาง ... หรืออะไร ๆ ที่มากไปกว่านี้*
- *พระเจ้าทรงตอบความเชื่อ ความรู้สึก การกระทำ คำพูดของคนอย่างไร และการตอบของพระองค์นั้นสอนอะไรเรา*
- *มีคนในเรื่องที่เปลี่ยนพฤติกรรมหรือไม่*
- *อะไรทำให้เขาเปลี่ยน*
- *เกิดอะไรขึ้นเมื่อเขาเปลี่ยน เรื่องนี้สอนอะไรแก่เรา*
- *มีเรื่องอัศจรรย์เหนือธรรมชาติเกิดขึ้นในเรื่องหรือเปล่า ถ้ามี มันส่งผลอะไรให้บุคคลในเรื่อง*

วิธีหาขุมทรัพย์เรียกว่า การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

หลังจากที่เราอ่านเรื่องอย่างละเอียด เราอยากรู้ว่า เรื่องนี้มีความหมายอย่างไรต่อเรา เราจึงต้องมาดู *การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ* เราทำได้โดยเอาตัวเองเข้าไปในเรื่องที่เรากำลังตั้งข้อสังเกต เรามองเรื่องผ่านบุคคลเหล่านั้น ต่อมาเราดูจากในมานอก... เป็นตอน ๆ เราเข้าไปดูข้อสังเกตแต่ละข้อที่เราค้นพบ

กุญแจสู่ความสำเร็จในการเล่าเรื่องเจาะใจ ... **การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ**นั้น ต้องสร้างขึ้นจาก**ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ**ที่คุณค้นพบในเรื่อง

ถามตัวเองว่า

1. จากที่เห็นเหตุการณ์ในเรื่อง... มันเกิดขึ้นในปัจจุบันบ้างหรือไม่?
2. หากเกิดขึ้น มันมีอะไรที่คล้ายคลึงกัน?
3. มันเคยเกิดขึ้นกับตัวเองหรือคนรู้จักบ้างหรือไม่?
4. มันเกิดขึ้นในเวลานี้หรือไม่ หากใช่ มันเกิดขึ้นอย่างไร และเรื่องนี้จะช่วยเราได้อย่างไร?

พยายามใช้คำถามเดียวกันที่ช่วยให้คุณค้นพบ ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ เพื่อค้นพบการปรับใช้เป็นการส่วนตัว อาจจะถามว่า

- นั่นซิ มันเคยเกิดกับตัวเองมาก่อน แล้วเราพูดอะไร ทำอะไรล่ะ
- เรามีทางเลือกอื่นไหม เราตัดสินใจอย่างไร

- ฉันควรทำอะไร ผลของการเลือกเป็นอย่างไร
- มีใครบ้างที่ได้รับผลจากการเลือกของเรา และรับผลนั้นอย่างไร
- หากต้องเดินผ่านประสบการณ์เช่นนั้นในเวลานี้ ตัวเองจะโต้ตอบอย่างไร มีอะไรที่เรียนจากเรื่องที่ช่วยให้รู้ว่า ควรทำอย่างไร

ที่สุด ในเรื่อง ถามตัวเองว่า

- ได้เห็นพระเจ้าทรงทำการในสถานการณ์ของตัวเอง หรือในชีวิตของคนอื่นที่อยู่ในสภาพเช่นเรื่องนี้อย่างไร
- ได้เรียนรู้อะไร หรือมีอะไรที่ต้องเรียนเกี่ยวกับพระเจ้าและพระลักษณะของพระองค์บ้าง

เมื่อคุณอ่านเรื่องเป็นครั้งแรก เรื่องราวนั้นอาจจะดูสับสน คุณอาจคิดว่า ทำไมพระเจ้าจึงทรงตอบคนในเรื่องเช่นนั้น หรือ “เรื่องนี้ดีนะ แต่ไม่เห็นอะไรฝ่ายวิญญาณเลย และก็ไม่เห็นอะไรที่เกี่ยวข้องกับชีวิตด้วย”

คอยดูสิ่งนี้ ทุกเรื่องในพระคัมภีร์จะมีบางสิ่งสำหรับเราอยู่แล้ว ดูซิว่า จากพระคัมภีร์สองตอนข้างล่างนี้ มีอะไรที่บอกถึงประโยชน์ของข้อมูลที่พระเจ้าทรงบรรจุไว้ในพระคัมภีร์ ความเข้าใจตรงนี้จะช่วยให้คุณพยายามที่จะค้นหาว่า เหตุใดพระเจ้าจึงทรงกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดในเหตุการณ์ต่างๆ และเพื่อที่จะรู้ว่า มีข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ และการปรับใช้อยู่ในทุกๆ ตอนของพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และ เป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะพรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง*

2 ทิโมธี 3:16-17

เหตุการณ์เหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ซึ่งกำลังประสบวาระสุดท้ายแห่งบรรดายุคเก่า เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย พระเจ้าทรงสัตย์ธรรม พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะ หลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้

1 โครินธ์ 10:11-13

ข้อความดังกล่าวบอกไว้ว่า ทุกคำในพระคัมภีร์ รวมไปถึงเรื่องราวต่าง ๆ นั้น ถูกเขียนขึ้นมาถึงเรา เพื่อเรา พระเจ้าไม่ได้ทรงเขียนขึ้นมาเป็นเรื่องเฉย ๆ แต่เป็นเรื่องที่มีความหมาย เราจึงควรอ่านเรื่องราวในพระคัมภีร์เพื่อค้นว่า ข้อมูลเหล่านั้นมีความหมายอย่างไรกับเรา

ในฐานะที่เป็นคนเล่าเรื่อง และเป็นคนตั้งคำถาม เรามีขั้นตอนที่ช่วยให้คนฟังค้นพบความจริงด้วยตัวเอง

คุณไม่อาจนำคนฟังไปสู่ขุมทรัพย์ได้
จนกว่าคุณค้นพบขุมทรัพย์นั้นด้วยตัวเองเสียก่อน!

ถ้าคนเล่าเรื่องไม่ได้รับผลกระทบใดๆ ฝ่ายวิญญาณจากเรื่องราวในขณะที่เตรียมเรื่องอยู่นั้น ก็ควรกลับไปแสวงหาพระเจ้า ดูว่า มีความจริงอะไรที่คุณอาจจะก้าวข้ามไป หากคุณเดินตามแนวทางเพื่อค้นขุมทรัพย์จริง ๆ และยังค้นความจริงฝ่ายวิญญาณไม่พบ เท่ากับคุณไม่พร้อมที่จะเล่าให้คนอื่น ๆ ฟัง

เมื่อคุณอ่านเรื่องจนจบ และพบบทเรียนหรือขุมทรัพย์หลายอย่าง ก็เริ่มต้นตั้งคำถามที่จะช่วยนำให้ผู้ฟังค้นพบขุมทรัพย์นั้นด้วยตัวเอง

ความสำคัญของคำถาม

คุณจะรู้สึกตื่นเต้นมาก หากคุณเดินออกไปและพบขุมทรัพย์ ! คุณจะเอามันกลับไปเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง และถ้าแบ่งให้เขาเพื่อน ๆ ก็จะพอใจมาก แต่ความสุขที่ได้รับขุมทรัพย์นั้น ไม่เท่ากับคนที่ไปพบมัน การค้นพบคือความตื่นเต้น!

ให้ใช้คำถามง่าย ๆ ระหว่างที่เริ่มต้นสอนโดยวิธีใช้คำถาม นี่เป็นแนวคิดที่จะช่วยให้คุณประสบความสำเร็จในการเล่าเรื่องเจาะใจ!

หลายคนไม่ทราบว่า มีความจริงฝ่ายวิญญาณมากมายในพระคัมภีร์ บางคนรู้ว่า มีขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณในเรื่องราวต่าง ๆ ที่บันทึกไว้ แต่พวกเขาไม่สามารถค้นหาขุมทรัพย์จนพบ เมื่อคนได้มีโอกาสค้นพบข้อมูลที่เรียบง่าย และมีคนยอมรับสิ่งที่เขาพบ ทำให้มีกำลังใจที่จะค้นหาคำตอบมากขึ้น

ผู้เชื่อหลายคนไม่คุ้นกับการฟังคำและความหมายของเรื่องราวในพระคัมภีร์อย่างตั้งอกตั้งใจ ดังนั้นคำถามที่มีเป้าหมายทุกแบบจึงมีประโยชน์ที่จะช่วยให้เขาพบข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณด้วยตัวเอง

ในการเล่าเรื่องเจาะใจ ขณะที่เราเริ่มต้นกับผู้เรียนกลุ่มใหม่ เราก็มักนำเขาไปสู่ทรัพย์ด้วยวิธีง่าย ๆ แทบจะยื่นให้เลย ครูที่มีความชำนาญก็สามารถนำผู้ฟังให้เกิดความรู้สึกว่า เขาเป็นผู้ค้นพบขุมทรัพย์นั้นด้วยตัวเอง เมื่อใครสักคนสามารถค้นพบขุมทรัพย์ได้ เขาก็มีกำลังใจที่จะค้นหาต่อไป

คนที่ผ่านโรงเรียนพระคัมภีร์มา อาจรู้วิธีจัดแบ่งเรื่องราวเป็นตอน ๆ รู้จักวิเคราะห์เรื่อง แต่อาจยังไม่ได้ มีทักษะในการฟังเรื่องราวทั้งหมดเป็นองค์รวม อย่างที่กล่าวมาแล้วว่า การเล่าเรื่องเจาะใจเป็นวิธีที่จะทำให้เรื่องราวเป็นเรื่องเดียวกัน และคนฟังก็จะฟังเรื่องราวนั้นเป็นเหมือนสิ่งที่บรรจุความจริงโดยไม่ต้องไปพึ่งพาพระคัมภีร์ข้ออื่น ๆ

พาตกหลุม บางครั้ง เราได้พบคนที่อาจจะไม่ได้มีหรือมีการศึกษาพระคัมภีร์มาก่อน พวกเขาคิดว่า เขารู้พระคัมภีร์หมดแล้ว เพื่อที่จะช่วยเขา คุณใช้คำถามมาช่วยให้คนที่เข้าใจผิดเหล่านี้ ได้ก้าวลงหลุมอย่างเต็มใจ หลุมในที่นี้ หมายถึงความคิดผิดๆ สันนิษฐานผิดๆ ซึ่งไม่ตรงกับเรื่องเลย ดังนั้น คุณใช้คำถามที่จะช่วยให้คนที่ไม่ตั้งใจฟัง ตอบผิด ๆ แล้วคุณก็อาจจะตอบเพียงว่า " อืม ... น่าสนใจนะ" แล้วก็ดำเนินเรื่องของคุณต่อไป

เมื่อมีการอภิปรายตอบโต้ และคำตอบที่ถูกก็โดดเด่นขึ้นมา พวกเขาก็จะเริ่มเข้าใจว่า เขาคิดผิดไปแล้ว คุณไม่ได้แก้ไขเขาตรง ๆ แต่ความผิดพลาดของเขาจะทำให้เขาเห็นว่า เขาไม่ได้รู้มากอย่างที่คิด ประสบการณ์แบบนี้ ทำให้พวกเขาสนใจมากขึ้น ตั้งใจฟัง เรียนรู้มากขึ้นกว่าเดิม

บางครั้งคนฟังพบว่า เรื่องเดียวกันที่เคยได้ยินมาก่อนนั้น มีข้อมูลที่ผิดพลาด และพบว่า เขาจับเรื่องราวได้น้อยมาก พวกเขาจะเริ่มตระหนักว่า จะต้องฟังให้ดีมากขึ้นว่าเรื่องราวจริง ๆ เป็นอย่างไร

พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่

ในฐานะเป็นผู้เชื่อ เมื่อเราพบคนที่ยังไม่ได้รับความรอด เราจะอ้างพระธรรมยอห์น 3:16 แล้วจากนั้นก็ไม่พูดหรืออธิบายอะไรเลยหรือเปล่า? เราพยายามไม่คุยสนทนาพระธรรมตอนนั้นเพราะเราคิดว่า พระวิญญาณจะทรงเป็นผู้สอนตามหน้าที่ของพระองค์อย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่เลย... ถ้าเป็นไปได้เราก็จะคุยพระธรรมข้อนั้น

พระคัมภีร์ได้บอกเราว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำเราไปถึงความจริงทั้งปวง แต่ขณะที่เราเดินทางไปรอบโลกเพื่อแบ่งปันวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ เราเสียใจที่พบว่า ผู้เชื่อส่วนใหญ่กลับไม่รู้ว่า มีขุมทรัพย์อยู่ในเรื่องราวจากพระคัมภีร์ นี่ยังไม่ต้องพูดถึงว่า พระเจ้าจะทรงช่วยให้เขาเรียนรู้ความจริง

พระวิญญาณทรงรอที่จะสอน ทรงยืนอยู่หน้าห้องเรียนที่ว่างเปล่า!

ในการเล่าเรื่องเจาะใจ เมื่อเราเตรียมเรื่องราว เราทูลขอให้พระเจ้าเปิดตาให้เราเห็นขุมทรัพย์ในเรื่อง และเมื่อเราพึ่งพาพระองค์ในการตั้งคำถามเพื่อนำให้คนอื่นได้พบขุมทรัพย์อย่างที่เราพบ ขณะที่เราถาม เราอธิษฐานขอพระองค์ทรงนำการสนทนา และขณะที่คนฟังเริ่มค้นพบขุมทรัพย์ เราก็ตระหนักชัดว่า พระองค์ตรัสกับทุกหัวใจในห้องเรียน รวมทั้งตรัสกับใจของเราด้วย

บางครั้ง อาจมีคำถามจากผู้ฟัง ที่ทำให้ต้องใช้เรื่องอื่น หรือพระธรรมตอนอื่น ๆ เพื่อช่วยตอบให้กระจ่าง หากคุณรู้ว่า จะตอบอย่างไร เป็นพระธรรมตอนไหน คุณก็ควรถามพระเจ้าว่า คุณควรจะตอบเขาแค่ไหน หรือเพียงตอบสั้น ๆ หรือพระเจ้าอาจทรงนำให้พูดว่า "คำถามนี้ดีมาก แต่ให้เราออกนิดเพราะมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง และคราวต่อไป ผมจะเตรียมเรื่องจากพระคัมภีร์ที่สามารถตอบคำถามของคุณได้"

ให้ตื่นตัวต่อความต้องการของคนฟังเสมอ พระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือความหิวฝ่ายวิญญาณของคน ๆ หนึ่ง อาจทำให้เกิดคำถามที่ไม่คาดคิดมาก่อน ให้อธิษฐานเพื่อจะรู้ว่า คำถามที่นอกเรื่องนั้น จะเป็นการทรงนำของพระเจ้าเพื่อให้ทั้งชั้นได้ค้นพบความจริงอะไรบางอย่างหรือไม่ อย่าปล่อยโอกาสนั้นไป ให้ตอบคำถามทันที!

ผู้เล่าที่ใช้วิธีการสนทนาแบบเล่าเรื่องเจาะใจ จะค่อย ๆ เพิ่มทักษะในการตั้งคำถามดี ๆ เมื่อผู้ฟังเริ่มต้นค้นพบขุมทรัพย์ของเขาเองแล้ว ผู้นำที่ฉลาดย่อมถอยออกมา ไม่ให้เงื่อนงำที่โจ่งแจ้งเกินไป ค่อย ๆ นำให้ผู้ตอบนั้นพบขุมทรัพย์มากขึ้นทีละน้อยด้วยตัวเอง การเห็นพระเจ้าทรงนำพวกเขาให้ค้นพบนั้น เป็นเวลาที่น่าตื่นเต้นจริง ๆ

แสดงความรัก

เมื่อเราใช้วิธีการสนทนาแลกเปลี่ยน เราต้องใช้กุญแจสู่ความสำเร็จที่อยู่ใน

1 โครินธ์ 13.1 แม้เราจะพูดภาษาแปลก ๆ ได้ เป็นภาษามนุษย์ก็ดี เป็นภาษาทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง

รู้ว่า คนส่วนใหญ่กลัว เมื่อพวกเขาต้องยืนพูดต่อหน้าคนเป็นกลุ่ม ดังนั้น คุณจะต้องหนุนใจพวกเขาเสมอ

บางครั้ง คุณอบรมผู้นำหรือศิษยาภิบาล พวกเขาไม่มีปัญหาเรื่องการพูดต่อหน้าคนหมู่มาก แต่.. พวกเขาไม่เคยถูกแก้ไขต่อหน้าผู้อื่น... นั่นคือปัญหา!

ดังนั้นขณะที่ใช้การสนทนาแลกเปลี่ยนความคิด ก็ขอให้ไวต่อการตอบของคนที่ขี้กลัว กับคนที่เป็นผู้นำซึ่งไม่ชินกับการถูกแก้ไขต่อหน้าสาธารณชน ขณะที่ผู้ฟังเล่าเรื่องทบทวน หรือตอบคำถาม หรือเสนอข้อสังเกตของตนเอง จำไว้ว่า พวกเขาจะตอบคำถามไม่ถูกต้องขนาดไหน ก็ขอให้เราสุภาพและให้กำลังใจขณะที่แก้ไขพวกเขาเสมอ

การแก้ไขอย่างสุภาพด้วยรอยยิ้มนั้น จะได้รับการยอมรับง่ายกว่าการทำหน้าดุดัน ในฐานะเป็นผู้เล่า คุณเป็นคนที่สร้างบรรยากาศของกลุ่ม คุณเลือกได้ว่าจะให้เขาเกิดความรู้สึกว่าต้องค้นหา ต้องค้นให้พบ โดยกระตุ้นให้เขาเสนอความเห็นและความคิดของเขา หรือคุณจะสร้างความเครียด ทำให้เกิดความท้อถอยได้ โดยทำให้เขารู้สึกว่า การสนทนาเป็นเหมือนการสอบ และพวกเขาจะต้องตอบให้ ”ถูกต้อง”เท่านั้น

อีกอย่างหนึ่ง ในขณะที่คุณต้องพยายามจำเรื่อง และตั้งคำถาม ให้คิดถึงทุกคนที่คุณนำเข้าอยู่ ตอบเขา และจำไว้เสมอว่าทักษะไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด แต่เป็นความรักที่แสดงออกมาพร้อมกับการใช้ทักษะนั้น

ทักษะที่สาม วิธีตั้งคำถาม

เป้าหมายหลัก และผลลัพธ์ของการเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์พร้อมกับการสนทนาก็คือ

- ***การเรียนรู้จักพระลักษณะของพระเจ้า***
- ***เรียนรู้สิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์จากมนุษย์***
- ***เห็นตัวเองและยอมรับความจริงเกี่ยวกับตัวเอง***

หลังจากการเล่าเรื่องเจาะใจในเคนยา ผู้นำในการสร้างคริสตจักรแห่งหนึ่งตั้งข้อสังเกตที่ดีมาก เขาเป็นคนที่ได้รับการอบรมทางศาสนศาตร์มาอย่างดี เขาทิ้งงานธุรกิจในเมืองเพื่อมารับใช้ จากการทำงานสี่ปี เขาเห็นผลน้อยมากในการทำงานกับชาวบ้าน

เขาใช้เวลาเดินทางบนหลังอูฐถึงสองวัน อีกหนึ่งวัน โบกรถบรรทุกที่ผ่านมา และอีกหนึ่งวันบนรถโดยสารเพื่อมาร่วมการอบรม เขาชอบสิ่งที่ได้เรียนมาก รู้สึกว่าตัวเองได้รับประโยชน์สูงสุด ! กล่าวว่า " ผมสอนสิ่งที่คนอื่นสอนผมมา ผมไม่เคยรู้มาก่อนว่า จะเรียนจากพระคัมภีร์โดยตรงได้อย่างไร ตอนนี้ เห็นแล้วว่า *ไม่มีทางที่ผมจะพาคนไปยังที่ ๆ ผมไม่เคยไปมาก่อน*

นี่เป็นเหตุผลที่เราต้องใช้คำถาม

ประการแรก ผู้เล่าจะเรียนรู้ข้อมูลใหม่จากพระคำของพระเจ้า จากนั้นก็นำคนอื่นสู่ความจริงอันทรงคุณค่า

การนำด้วย "เศษขนมปัง" เป็นทักษะที่เราฝึกฝนกัน คนที่เริ่มทำตามหลักสูตร เล่าเรื่องเจาะใจมักพยายามถามคำถามยอด ๆ คำถามเดียวเพื่อเพื่อนำสู่ความจริง อย่างนี้มักไม่ค่อยได้ผล จะเอาก้อนขนมปังเป็นเหยื่อล่อนกให้เข้ากรงด้วยการโยนไว้หน้ากรงเลยไม่ได้ผลเหมือนกับการค่อย ๆ ให้นกตามรอยเศษขนมปังมาถึงหน้ากรง ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราต้องการใช้โจทย์คำถามนำคนไปสู่ความจริงฝ่ายวิญญาณ ก็ควรป้อนคำถามนำง่าย ๆ เล็ก ๆ เป็นชุดเรียงกันเพื่อช่วยให้เขาได้ค้นพบความจริง

ขอให้สังเกตดี ๆ

ตอนนี้เราจะฝึกเล่าเรื่องของอับรามและซาราย ในเรื่องนี้ และเรื่องอื่น ๆ ถัดไป เราจะพบข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ การปรับใช้และคำถามที่เตรียมไว้ให้คุณแล้ว แต่ในการเล่าเรื่องเจาะใจ เราบอกว่า คุณจะต้องไม่เขียนคำถามของคุณ เพราะว่า มันกวนการตอบโต้กันระหว่างสองฝ่าย เราได้เตรียมคำถามในคู่มือนี้เพื่อคนที่อ่านออก กับคนที่ไม่สามารถเข้าอบรม *การเล่าเรื่องเจาะใจ* พวกเขาจะได้เดินตามขั้นตอนของเราได้อย่างถูกต้อง มันเป็นเพียงตัวอย่างคำถาม ไม่นานคุณจะสร้างทักษะนี้ขึ้นมาได้ คิดออกมาเป็นคำถามเลย

การตั้งคำถามที่ช่วยให้ค้นพบขุมทรัพย์

จะตั้งโจทย์คำถามที่ช่วยให้คนฟังค้นพบขุมทรัพย์ที่คุณได้พบ ต้องกลับไปที่ต้นเรื่องนั้น ๆ เดินผ่านเรื่องในความคิด คิดถึงข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณที่เคยพบ นึกถึงที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญถามแล้ว ถามอีกในแต่ละตอน นี่เป็นวิธีช่วยให้คุณพบข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ

เช่นกัน คุณอาจต้องตั้งคำถามเป็นชุดเพื่อช่วยให้พวกเขาค้นพบอย่างที่คุณเคยทำผ่านมาก่อน คุณใช้คำถามเดิมนั้นได้เสมอ

ตัวอย่างเช่น หากเล่าเรื่องของปฐมกาล 12.10-20 ตอนที่เตรียมเรื่อง คุณอาจจะสังเกตเห็นอะไรหลายอย่าง ตั้งแต่ข้อแรก ๆทีเดียว

> *10 เกิดกันดารอาหารที่แคว้นคานาอัน อับรามจึงไปอาศัยอยู่ที่ประเทศอียิปต์ ด้วยว่าในคานาอันอดอยากอาหารนัก 11 เมื่อใกล้จะเข้าอียิปต์ อับรามก็พูดกับนางซารายภรรยาว่า "ฉันรู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงาม 12 เมื่อคนอียิปต์เห็นเจ้า เขาจะว่า 'หญิงคนนี้เป็นภรรยาของเขา' แล้วก็จะฆ่าฉันเสีย แต่จะไว้ชีวิตเจ้า 13 ขอให้*

บอกว่าเจ้าเป็นน้องสาวของฉัน เพื่อฉันจะได้รับการต้อนรับอย่างดีเพราะเจ้า และเขาจะไว้ชีวิตฉันเพราะเจ้า"*

คุณอาจสังเกตตั้งแต่ต้นเรื่องว่า อับรามน่าจะวางใจพระเจ้า แต่กลับแสดงว่าตนเองกลัวเพียงไร เขาหนีจากคานาอันไปอียิปต์เพราะเกิดกันดารอาหาร เขาขอให้ซารายโกหกเพื่อปกป้องตัวเขา (บางท่านอาจสังเกตว่า ต่อมายาโคบและครอบครัวได้รับการทรงนำจากพระเจ้าไปอียิปต์ แต่คำว่า *พระเจ้าทรงนำไป*นั้น ทำให้เราเห็นความแตกต่างของเหตุการณ์ทั้งสอง)

หลังจากที่ค้นพบ มีข้อสังเกตหลายอย่าง คุณก็ต้องกลับไปสร้างการปรับไปใช้ในชีวิตจากข้อสังเกตเหล่านั้น คุณอาจเห็นว่าพระเจ้าประทานสัญญากับทุกคนโดยมีเงื่อนไขคือ เขาต้องเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า คุณอาจเห็นว่า เราอาจตัดสินใจผิดเมื่อเครียด และไปขอความช่วยเหลือจากโลกแทนที่จะมาหาพระเจ้า

และเราจะเห็นว่า ในช่วงเวลาที่เราเป็นอย่างนั้น เราทำบาปมากขึ้นไปอีก อาจเป็นการสมคบคิด การโกหก หรือโดยการเอาคนที่เขาวางใจในตัวเราเข้ามาพัวพันกับบาปของเราด้วย!

เปลี่ยนข้อสังเกตไปเป็นคำถาม

วางคำถามไว้ในเรื่อง ขณะที่คุณตั้งคำถามเพื่อนำให้ผู้ฟังไปพบขุมทรัพย์ที่คุณพบมาก่อนหน้านี้ ให้วางคำถามในเรื่อง

ต่อไปนี้เป็นคำถามจากข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ ที่จะช่วยให้เราค้นพบความจริงมากมาย โดยตั้งขึ้นมาจากข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ

1. *จากเรื่องที่เราพูดถึงคราวที่แล้ว พระเจ้าตรัสสั่งให้อับรามไปที่ไหน และพระองค์ตรัสสัญญาว่า จะทรงทำอะไรให้อับราม ?*

2. เราเห็นว่า อับรามออกจากแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาเพราะเกิดกันดารอาหาร เขาไปขอความช่วยเหลือจากอียิปต์ คิดดูซิ มีอะไรที่อับรามน่าจะทำได้ดีกว่านี้เมื่อเกิดการขาดแคลนขึ้น?

3. จากเนื้อเรื่อง อารมณ์แบบไหนที่ควบคุมอับรามอยู่? คุณมองเห็นอะไรตอนที่อับรามสั่งให้ซารายบอกคนในอียิปต์? คุณคิดอย่างไร?

4.เมื่อเราคุยกันถึงเรื่องก่อนหน้านี้ จำได้ไหมว่า พระเจ้าได้ให้คำสัญญาที่จะช่วยให้เขากล้าหาญและไม่กลัวบ้างหรือเปล่า? ถ้ามี คำสัญญานั้นคืออะไร? สำหรับคุณแล้ว อับรามได้วางใจอะไร?

5.มีคนใกล้ชิดอับราฮัมได้รับผลจากความบาปของเขาไหม ? คุณเห็นอะไร?

หลังจากที่ผู้ฟังได้ตั้งข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ ระหว่างการสนทนาแลกเปลี่ยน ให้ดูตัวอย่างคำถามซึ่งอาจจะช่วยให้ค้นพบวิธีการปรับใช้

1.พระเจ้าทรงสั่งให้อับรามอยู่ในที่แห่งหนึ่งเพื่อจะได้รับพร เราเองเคยได้คำสั่งจากพระเจ้าว่า ควรจะอยู่ที่ไหนเพื่อได้รับพรบ้างหรือไม่? อาจจะไม่มีแบบนั้น แต่เราจะพบหลักการดำเนินชีวิตให้ได้รับพรอย่างไร? ตัวอย่างคืออะไร?

2.ทุกวันนี้ ผู้ติดตามพระเจ้าอาจพบปัญหาอันตรายต่อชีวิต ลองบอกตัวอย่างของปัญหานั้นซิ เราเคยเจอปัญหาที่เป็นอันตรายต่อชีวิตบ้างไหม มีอะไรที่เราเห็นจากการเลือกของอับรามซึ่งจะช่วยให้เราตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหาชีวิตได้ดีกว่าที่เป็นอยู่?

3.อับรามยอมให้อารมณ์พาไป และขาดความเชื่อ วันนี้ เกิดแบบนี้กับเราไหม ? มันเป็นอย่างไร? เมื่อใครคนหนึ่งขาดความเชื่อ แทนที่จะไปหาพระเจ้า เขาหันไปหาใคร? มีอะไรในเรื่องที่ช่วยเราให้คิดอย่างระมัดระวังมากขึ้นเมื่อเราตกใจกลัว?

4. เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างดูไม่ดี อับรามก็ออกจากสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงนำเขาไป ทุกวันนี้ มีอะไรที่เกิดขึ้นในชีวิตและทำให้เราอยากออกไปจากที่ ๆ พระเจ้าทรงเรียกเราไปไหม? เรื่องแบบนี้เกิดกับคุณหรือคนที่คุณรู้จักบ้างหรือเปล่า?

5.เมื่อมีความยากลำบากเกิดขึ้น การกระทำของอับรามช่วยให้เราคิดได้ไหมว่า เราควรหรือไม่ควรทำอะไร ? เช่นอะไร ยกตัวอย่าง

6.มีเวลาที่เราปล่อยให้อารมณ์ควบคุมการตัดสินใจของเราบ้างไหม? เมื่อความยุ่งยากเกิดขึ้น อารมณ์แบบไหนที่เรายอมกับมัน? คุณหรือคนที่คุณรู้จักเคยปล่อยให้อารมณ์มาช่วยตัดสินใจหรือเปล่า? คุณเล่าเรื่องนั้นได้ไหม?

7.จากเรื่องในพระคัมภีร์ที่เราสนทนากัน คุณลองนึกถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่คนยุคปัจจุบัน เชื่อ วางใจได้ซิ... บอกตัวอย่าง

8.จำได้ไหมว่า การขาดความเชื่อของอับรามส่งผลให้คนเป็นจำนวนมาก? วันนี้ การขาดความเชื่อของเราจะส่งผลให้คนอื่นได้ไหม? มันเป็นอย่างไร? มันเกิดขึ้นกับคุณหรือคนที่คุณรู้จักบ้างไหม?

นี่เป็นเพียงคำถามนำสู่ข้อสังเกต และการปรับใช้ที่คุณเอามาถามในช่วงแรกของเรื่องราวในปฐมกาล ลองสังเกตตรงนี้ แม้ว่าคำถามของคุณจะช่วยเตรียมผู้ฟังไปสู่ขุมทรัพย์ที่คุณค้นพบ คุณจะต้องตอบสนองต่อคำถาม ข้อสังเกต และคำตอบของผู้ฟังเสมอ พวกเขาอาจพบขุมทรัพย์อื่น ๆ เพิ่มเติม ให้ถามคำถามที่เตรียมมา แต่หากพวกเขาเห็นขุมทรัพย์แตกต่างออกไปซึ่งอยู่ในเรื่อง ก็ยอมให้การสนทนาพาไปถึงจุดนั้น เก็บคำถามของคุณไว้ก่อน เพราะความชื่นใจจะเกิดขึ้นเมื่อคุณได้เห็นพระวิญญาณตรัสกับผู้ฟังโดยตรง

วิธีการสร้างบทนำให้เรื่องราว

หลังจากที่ได้ตามล่าหาขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณ คุณพร้อมที่จะเลือกว่า เรื่องของคุณต้องการบทนำหรือไม่ เราเตรียมบทนำหลังจากที่เราได้พบข้อสังเกตและการปรับใช้แล้ว พอเราเรียนเรื่องจบแล้ว เราก็รู้ว่า เราจะเอาอะไรมาใส่ในบทนำบ้าง

บทนำจะช่วยบอกเหตุการณ์ และเบื้องหลังของเรื่องที่ผู้ฟังรอฟังอยู่ มันช่วยเตรียมให้พวกเขารับและเข้าใจเรื่องเป็นภาพรวมที่ถูกต้อง

มีอะไรในบทนำเรื่อง?

1. ถ้าจำเป็นต้องมีบทนำเรื่อง ต้องใช้คำน้อย สองสามประโยค มันเป็นลักษณะรายงานมากกว่าเล่าเรื่อง ดังนั้นจะต้องให้บทนำเรื่องสั้นพอที่จะรักษาความสนใจของผู้ฟังเอาไว้ อีกอย่าง บทนำเรื่องจะจำยากกว่าเรื่องราว ลองวิธีเหล่านี้ดู
   ก. ใช้บทนำเรื่องเพื่อปูเรื่องถ้าจำเป็นที่จะต่องบอกช่วงเวลา หรือสถานที่ บทนำเรื่องจะต้องช่วยให้เกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่อง

ข. บางครั้งในเรื่องมีคำยาก ทำให้ผู้ฟังสับสน คุณให้คำอธิบาย หรือความหมายของคำนั้นในบทนำเรื่อง อย่างเช่น ธรรมศาลา บุตรมนุษย์ เป็นต้น

ค. ระหว่างการตั้งคำถาม อาจจะช่วยให้ผู้ฟังค้นพบขุมทรัพย์ ซึ่งบางทีต้องมีความรู้พื้นฐานจากพันธสัญญาเดิมบ้าง อย่างเช่น จากยอห์น 1 “ ดูเถิด ลูกแกะของพระเจ้าผู้นำบาปของโลกนี้ไป” ดังนั้น ในบทนำเรื่อง อาจจะต้องเล่าว่าก่อนนั้น พระเจ้าได้ทรงให้คนของพระองค์นำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเมื่อพวกเขาทำบาป เป็นต้น

2.ข้อมูลสำคัญที่คุณคิดว่า ผู้ฟังควรรู้เพื่อจะเข้าใจเรื่องได้ หรือเพื่อจะตอบคำถามได้ คุณก็ใส่เข้าไปในบทนำเรื่อง

3.จำไว้ว่า บางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องมีบทนำเรื่อง

4.ในการเล่าเรื่องเจาะใจ เราจะใช้ข้อมูลที่พบในพระคัมภีร์เท่านั้น จึงไม่ต้องการข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากนี้ หรือคำอธิบายศัพท์ฮิบรู กรีก สิ่งที่กล่าวมา มีประโยชน์ให้บางคนเท่านั้น เราต้องการหนุนใจและช่วยให้ผู้เชื่อได้แบ่งปันพระคำผ่านเรื่องราว เราจึงต้องทำเป็นตัวอย่างให้รู้ว่า จะค้นขุดความจริงจากพระคำได้อย่างไร สอนให้พวกเขาเชื่อในเรื่องราวที่เกิดขึ้น

5.บทนำเรื่องเป็นข้อมูลจากพระคัมภีร์ที่คุณเตรียมมา หลังจากที่คุณจบการเล่าบทนำ ทำให้ชัดเจนว่า คุณได้ปูข้อมูลที่สำคัญไว้แล้ว และกำลังจะเข้าเนื้อเรื่อง โดยกล่าวว่า “เอาล่ะ ทีนี้เป็นเรื่องเล่าแล้วล่ะนะ” หรือ “ต่อไปนี้เป็นเรื่องจากพระคัมภีร์” (ไม่จำเป็นต้องพูดว่า ..เรื่องนี้เกี่ยวกับ... เพราะให้เรื่องมันเล่าตัวของมันเอง)

บทที่ 5

ฝึกทักษะการเตรียมตัวและการนำเสนอเรื่อง

อย่างแรก เรียนเรื่องตัวอย่างต่อไปนี้

คุณอาจต้องกลับไปยังทักษะที่ 1 และใช้ข้อมูลมาช่วยในการเรียนเรื่องราวในลูกา 10:38-42

*38 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่ง ชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ 39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ * และมารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย 40 แต่มารธายุ่งในการปรนนิบัติมาก จึงมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์" 41 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธาเอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก 42 สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้"*

การเตรียมตัว ค้นหาขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณ

ตามหาขุมทรัพย์ 1 พบการเฝ้าสังเกตฝ่ายวิญญาณ
ระหว่างที่กำลังใช้เวลาเรียนรู้จักเรื่อง คุณอาจมองเห็นขุมทรัพย์ที่มีค่า และเมื่อกลับไป ค่อย ๆ ดูเรื่องราวทีละตอน ให้ใช้ **คำถามแบบผู้ให้คำปรึกษาที่ชาญฉลาด** คุณจะยิ่งพบขุมทรัพย์มากขึ้น

ใช้คำถามแบบผู้ให้คำปรึกษาชาญฉลาด
สถานการณ์ในเรื่องเป็นไปอย่างไร?

มีเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์นี้ที่จะช่วยให้ฉันเข้าใจเรื่องดีขึ้นหรือไม่ ? ให้พิจารณาดูไม่ว่าจะเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ หรือเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น

มีอะไรที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่คนในพระคัมภีร์พูดหรือทำ เพื่อช่วยฝ่ายวิญญาณได้บ้าง?

มีการตัดสินใจหรือเปล่า ถ้ามี มีทางเลือกอื่น ๆ ไหม?

มีผลที่ตามมาจากการตัดสินใจดังกล่าวไหม และใครบ้างที่ได้รับผลกระทบ?

นอกจากที่ผู้ให้คำปรึกษาจะถามแล้ว เรายังถามได้อีกว่า *เราเห็นพระเจ้าทรงทำการให้เหตุการณ์นี้ และในชีวิตของผู้คนอย่างไรบ้าง*

คำถามข้างบนจะช่วยให้คุณได้พบข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณอย่างเช่น

1.เมื่อมารธาพบว่า เธอไม่อาจทำหน้าที่บริการได้ด้วยตัวเองคนเดียว เธอก็ตัดสินใจอย่างที่ไม่ควรเลย แม้ว่าเธอเป็นคนเชิญแขกมา แต่ก็ไปตำหนิคนอื่น เธอต่อว่าพระเยซูที่ไม่สนพระทัย เธอทำตัวเป็นเจ้านายของพระองค์ และยังไม่ได้ขอให้พระองค์ทรงช่วย

2. มารธาเรียกพระองค์ว่า "... แต่แล้วเธอก็ทำตัวประหนึ่งว่าเป็นนายเสียเอง

3.แต่พระเยซูก็ไม่ได้โต้ตอบมารยาทที่เลวร้ายของมารธา

4.พระองค์ทรงสอน แก้ไขเธออย่างอ่อนโยน

5.มารธาคิดว่าสิ่งที่เธอทำนั้น จำเป็นมาก แต่พระเยซูกลับตรัสว่าสิ่งที่มารีย์เลือกต่างหากคือสิ่งที่จำเป็น

6.มารธามีโอกาสเลือกได้

7.มารีย์เลือกฟังพระเยซู เป็นการเลือกที่ผิดความคาดหมายของประเพณี และคนรอบข้าง

8.พระเยซูไม่ทรงเอาสิ่งที่มารีย์เลือกไปเสียจากเธอ

ล่าขุมทรัพย์ 2 พบการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

คราวนี้ เมื่อได้ข้อสังเกตที่เขียนเป็นรายการไว้ ให้กลับไปที่เรื่อง และค้นหาขุมทรัพย์ที่จะนำมาปรับใช้ในชีวิต

ประการแรก เมื่อได้ย้อนกลับไปดูข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณที่ค้นพบ แล้วก็มาถามคำถามที่จะไขไปสู่คำตอบ อย่างเช่น

เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นในปัจจุบันหรือเปล่า?

มันเกิดขึ้นได้อย่างไร แบบไหน?

มันเกิดขึ้นกับตัวฉันหรือคนที่ฉันรู้จักหรือไม่.

มีอะไรในเรื่องที่จะช่วยหากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับฉัน?

ต่อไปนี้เป็นคำตอบสำหรับคำถามดังกล่าว

1.อย่าเลือกที่จะทำงานมากเสียจนไม่มีเวลาที่จะเรียนรู้ชีวิต จากพระคำของพระเจ้า

2.น่าเสียใจเมื่อเกิดปัญหาขึ้นในชีวิต แล้วเราบอกพระเจ้าว่า “พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ?” คำพูดเช่นนี้ทำให้พระเจ้าทรงเสียพระทัย

3.ไม่ฉลาดเลย เมื่อเมื่อเราเลือกทำในสิ่งที่มากเกินไป แล้วไปโทษพระเจ้าว่า พระองค์ไม่สนพระทัย

4.เราควร บอกพระเจ้าไหมว่า พระองค์ควรแก้ปัญหาให้เราอย่างไร?

5. เราทำงานมากเกินกว่าที่เราจะทำสำเร็จ หรือทำงานเพื่อพระเจ้าทั้ง ๆ ที่พระองค์ไม่ได้ทรงนำหรือเปล่า?

6.หลายครั้งที่เราสงสัยว่าพระเจ้าทรงรักเราหรือไม่ เมื่อสถานการณ์ไม่เป็นไปอย่างที่เราคิด

7.พระเยซูทรงอดทนนานในขณะที่ทรงแก้ไขมารธา หลายครั้ง แม้ว่าเราจะทำตัวไม่สมควรต่อพระเจ้า พระองค์ยังทรงอ่อนโยนต่อเรา บอกให้เรารู้ว่า เราพลาดไปอย่างไร

8. เราเห็นชัดว่า พระเยซูทรงมีความห่วงใย มีความเป็นเพื่อนให้กับมารธาจากการที่พระองค์ทรงเรียกชื่อของเธอ พระเจ้าทรงรู้จักชื่อของเรา และตรัสกับเราโดยตรงเป็นส่วนตัว

9. การใช้เวลาในครัว หรือ ทำงานอื่น ๆ แม้การรับใช้ ไม่ได้ผิดอะไร แต่หากงานของเราดึงเราไม่ให้ฟังเสียงของพระเจ้าผ่านพระคำของพระองค์ เท่ากับเราไม่ได้เลือกสิ่งดี

10.คำพูดตอนสุดท้ายของพระเยซูถึงพฤติกรรมของมารธาก็ คือ พระองค์ทรงเห็นว่า มารีย์ได้เลือกสิ่งที่จำเป็น การที่มารธาต้องการให้มารีย์เลิกสนทนากับพระเยซูและเข้าไปช่วยเธอในครัว มารธากำลังเห็นว่า เธอทำสิ่งที่สำคัญที่สุดอยู่ บางครั้งเราเห็นว่า สิ่งที่เราทำนั้นสำคัญที่สุด ในขณะที่พระเจ้าไม่ได้ทรงคิดอย่างนั้น

11. บางครั้งเราจัดการกับปัญหาต่าง ๆ โดยไม่หยุดสักนิดเพื่อถามพระเจ้าว่า พระองค์ทรงต้องการให้เราทำอะไร เราตัดสินว่า อะไรสำคัญ จำเป็นที่สุด และเราถึงกับดึงคนออกจากสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้พวกเขาทำ

12.พระเยซูตรัสด้วยว่า สิ่งที่มารีย์ทำนั้นดีซึ่งใครเอาไปจากเธอไม่ได้

คำตัดสินสุดท้ายจากมุมมองของพระเจ้า คือว่า สิ่งที่เราเลือกทำเพื่อพระองค์อาจไม่ใช่การเลือกที่ดีก็ได้ หากได้เลือกสิ่งดี จะไม่มีใครเอาไป

13.หลายครั้งเราต้องเลือกสิ่งที่ขัดแย้งกับวัฒนธรรมหรือครอบครัวของเรา ขัดแย้งกับสิ่งที่คนอื่นคาดหวังจากเรา ที่เป็นอย่างนี้เพราะเราเลือกเอาฝ่ายวิญญาณมาก่อน

ตอนนี้คุณได้พบขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณด้วยตัวเอง เป็นเวลาที่ต้องกลับไปต้นเรื่อง พยายามสร้างคำถามที่จะช่วยให้คนฟังพบฝ่ายวิญญาณเป็นส่วนตัวเช่นกัน

สิ่งที่เราจะทำต่อไปก็คือ ดูการนำเสนอการเล่าเรื่องเจาะใจเพื่อที่จะใช้คำถามที่คุณได้คิดขึ้นมา

ดังนั้น ให้เรากลับไปทบทวนสิ่งที่คุณทำจริง ๆ เมื่อคุณเล่าเรื่องให้ผู้อื่นฟัง

การนำเสนอ ช่วงแรก การเล่าเรื่องสามครั้ง

การให้ผู้ฟัง ฟังเรื่องสามเที่ยว ช่วยให้เขารู้เรื่องดีพอที่จะตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง

1.คุณเล่าเรื่อง

2.ขอให้มีคนอาสาเล่าเรื่องอีกครั้ง

3.นำเล่าเรื่องทบทวนทั้งเรื่อง (นี่คือการเล่าเรื่องอีกครั้ง โดยให้ผู้ฟังช่วยเล่าเรื่องตามไปด้วย)

ครั้งที่หนึ่ง คุณเล่าเรื่อง

เล่าเรื่องให้ถูกต้อง ให้น่าสนใจมากเท่าที่จะทำได้

ใช้ภาษาท่าทางเพื่ออธิบายเรื่องราวพร้อม ๆ กันไป

ครั้งที่สอง มีคนอาสาเล่าเรื่องทบทวน

จุดประสงค์หลักของการขออาสาสมัครเล่าเรื่องก็คือ เพื่อหนุนใจให้คนในกลุ่มได้พูดออกเสียงขึ้นมา เวลาตอนนี้เป็นการที่ทำให้คนในกลุ่มได้มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่อง เมื่ออาสาสมัครได้รับความสนใจ มีคนรู้สึกดีและนับถือในสิ่งที่เขาทำ คนนั้นก็จะพูดได้มากขึ้น ตอบคำถามมากขึ้น แต่ทั้งกลุ่มจะเริ่มสังเกตเห็นการมีน้ำใจต่อกัน ความมีน้ำใจนั่นเองจะทำให้พวกเขาสนิทกันมากขึ้น และรู้สึกสบายใจที่จะพูดออกมา

ดังนั้น ขบวนการเล่าเรื่องเจาะใจในช่วงนี้ จึงไม่ใช่ช่วงที่เราต้องการให้คนเรียนรู้จักเรื่อง ความสามารถในการเล่าเรื่องอย่างถูกต้องจะตามมาทีหลัง

แต่หากว่า คุณไม่มีเวลาเหลืออยู่มากนัก ก็ให้ข้ามตอนอาสาเล่าเรื่องนี้ไป และไปทำส่วนที่สามเลย

มีสองวิธีในการชักชวนให้คนอาสาเล่าเรื่อง

ทางเลือกที่หนึ่ง กล่าวว่า “ให้หันไปหาคนที่ข้าง ๆ แล้วคนหนึ่งเล่าเรื่องทบทวนให้อีกคนฟัง” อย่างที่กล่าวมาแล้ว การที่เราให้มีอาสาเล่าเรื่องนั้น ช่วยหนุนใจให้คนกล้าพูดออกมาดัง ๆ คนส่วนใหญ่รีรอที่จะพูดท่ามกลางคนหลาย ๆ คน วิธีนี้จึงเป็นการผลักดันให้มีการอาสาเล่าเรื่องอย่างอ่อนโยนที่สุดแล้ว ... คนส่วนใหญ่จะนั่งข้างคนที่เขารู้จัก ดังนั้น เกือบทุกคนจึงกล้าที่จะหันไปหาคนข้าง ๆ และเล่าเรื่องทบทวนให้เพื่อนคนนั้นฟัง

แม้ในชุมชนคริสเตียน การสอนมักมาในแนวอธิบายความ ดังนั้น การที่จะช่วยให้คนได้ขยายวิธีการเรียนรู้ เราจำเป็นที่จะต้องสร้างบรรยากาศที่ช่วยให้เขาได้พูดและออกความเห็น เมื่อคุณเล่าเรื่องเป็นครั้งแรกให้กับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง วิธีการให้เล่าเรื่องกับคนข้างตัวเป็นวิธีดีที่สุดเพื่อสร้างอาสาเล่าเรื่องทบทวน

เคล็ดลับอย่างหนึ่งคือ หากคิดว่า ตัวเองอาจลืมเล่าบางตอน การใช้วิธีการแรกจะช่วยให้คุณมีเวลาตรวจสอบความถูกต้องในการเล่าเรื่อง คุณดูในพระคัมภีร์ได้ในขณะที่พวกเขากำลังเล่าเรื่องให้กันและกันอยู่ พวกเขาไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำว่า คุณกำลังทำอะไร!

ทางเลือกที่สอง ใช้ทางเลือกนี้หลังจากที่ใช้ทางเลือกแรก

คนส่วนใหญ่จะกล้ามากขึ้น หลังจากที่ได้ใช้ทางเลือกแรกไปแล้ว และได้มีโอกาสเล่าเรื่องเจาะใจให้กันและกัน ให้ถามว่า มีใครจะอาสาเล่าเรื่องให้คนทั้งกลุ่มบ้าง หากว่า *คนฟังยังเขิน และไม่ตอบคุณทันที ก็ให้บอกว่า ขอให้เล่าเท่าที่*คุณจำได้ ยิ้มและหนุนใจคนในกลุ่ม ก้าวไปข้างหลังหรือไปข้าง ๆ เพื่อเชื้อเชิญให้อาสามาแทนที่คุณ

หากเรื่องนั้นยาว หรือไม่มีการตอบสนองแม้คุณจะชวนหลายครั้ง และคุณหยุดบ้างเพื่อให้พวกเขากล้าและออกมาข้างหน้า ยังมีทางที่จะช่วยให้คนอาสากล้าที่จะเล่าเรื่อง บอกว่า “ผมมีความคิดแล้ว เอาอย่างนี้ ให้คุณช่วยกันเล่าเรื่องอีกครั้งได้ไหม? คนหนึ่งเริ่มต้น และคนอื่นช่วยเพื่อน และคนอื่น ๆ ยังช่วยได้อีกจนกระทั่งเล่าเรื่องจนจบ และคุณเพียงเล่าสิ่งที่คุณจำได้”

เปิดโอกาสให้สองสามคนช่วยกันเล่าเรื่องเป็นการสร้างความกล้าหาญให้กับเขา (ที่เล่าเรื่องผ่านมากว่า 25 ประเทศ เราพบว่า จะมีอาสาเล่าเรื่องเสมอ แต่หากเกิดเหตุการณ์หาอาสาไม่ได้ ฉันจะติตัวเองด้วยการกล่าวว่า “คุณรู้ไหม? ฉันคงจะต้องเล่าเรื่องนี้อีกครั้งเพื่อว่าคุณจะรู้สึกสบายใจกับเรื่องมากขึ้น” จากนั้นฉันจะนำเล่าเรื่องจนจบ)

เมื่อคุณได้อาสา ก็อย่าลืมตบมือและกล่าวคำชมเชยคนที่พยายามทำสิ่งที่เราขอ ยิ้มและกล่าวกับเขาว่า “ *คุณแค่เล่าเรื่อง ไม่ต้องเล่าบทนำเรื่อง ไม่ต้องกังวลหากลืมบางตอนของเรื่อง เพราะคุณเพิ่งได้ยินเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ให้เริ่มต้นตรงนี้ที่ว่า.... “ แล้วคุณก็ช่วยเริ่มต้นบรรทัดแรกของเรื่อง*

เมื่อมีอาสามาเล่าเรื่อง ให้ยืนห่างจากเขาประมาณ 10 ฟุต หากคุณยืนใกล้เขามากไป เขาจะหันมามองคุณเวลาเล่าเรื่องเพื่อดูว่า คุณจะว่าอย่างไร และหากอยู่ไกลเกินไป เขาจะรู้สึกโดดเดี่ยว ถูกทิ้ง แม้ว่าคุณยืนอยู่ขนาดนั้นขณะที่เขากำลังเล่าเรื่อง ให้มั่นใจว่า ใบหน้าของคุณและภาษากายของคุณกำลังบอกว่า คุณสนใจและเห็นด้วย

ให้สนใจกับผู้อาสาเล่าเรื่อง อย่าใช้ช่วงนี้พูดกับใครเลย ตอนนี้ อาสาเล่าเรื่องกำลังวางใจคุณ ให้ฟังและตั้งใจกับเขาสมกับที่เขาวางใจคุณ

หลังจากนั้น หากเขาเล่าเรื่องได้ดี ก็จงให้เขารู้ว่าคุณรู้สึกดีเพียงไรด้วยคำพูดและการแสดงออกของคุณ ทำให้เขารู้ว่า คุณฟังเขาอย่างตั้งใจ และหาข้อเด่นเฉพาะที่จะชมเขาได้ อย่างเช่น ท่าทางดี คำพูดมีอารมณ์เข้ากับเรื่องเป็นต้น

บางครั้ง คนที่มาเล่าเรื่องทบทวนอาจจะจำเรื่องไม่ได้ และเล่าไม่ได้ความเลย เมื่อเกิดเหตุการณ์แบบนี้ อย่าขอให้คนฟังแก้ไข เพราะหากคุณหรือคนในกลุ่มแก้ไขเรือง อาจจะทำให้เขารู้สึกอึดอัดได้

ความพยายามที่จะแก้ไขการเล่าเรื่องผิดหลาย ๆ ครั้งอาจทำให้สับสนได้ หากอาสาเล่าเรื่องไม่สามารถเล่าเรื่องทบทวนได้ดี ก็ให้พูดอ้างไปถึงสิ่งที่เขาทำได้ดีอย่างเช่น “ผมพอใจที่คุณกล้า” “ตอนที่คุณเล่าเกี่ยวกับคนโรคเรื้อนนั้น คุณทำได้ดี” “ฉันชอบวิธีที่คุณทำให้เรื่องราวมีอารมณ์มากขึ้น” หรือเรื่องอื่น ๆ ที่จะช่วยหนุนใจเขา

แต่หากอาสาเล่าเรื่องของคุณเพิ่มข้อมูลเข้าไป แต่งเรื่องเองเข้าไปอีก เราจำเป็นต้องแก้ไขเขา คนฟังจะรู้ว่า อาสากำลังแต่งเติมเรื่องเข้ามา และเขากำลังดูว่า คุณจะแก้ไขปัญหานี้อย่างไร หากคุณคิดว่า ไม่ต้องไปสนใจ ข้าม ๆ ไปก็ได้ เท่ากับคุณไม่ได้บอกเขาว่า การแต่งเติมนั้นรับไม่ได้ ต่อมาคุณจะเสียใจที่ไม่ได้จัดการแต่ต้น

ผลของการปล่อยความผิดพลาดให้เกิดขึ้น

การเล่าเรื่องเจาะใจไม่สนับสนุนให้เราแต่งเติม เสริมเรื่องราวเข้าไปในเรื่องของพระคัมภีร์ ไม่ควรที่ใครจะคิดว่า เขาจะทำอะไรกับเรื่องก็ได้

ความจริงแล้ว คุณบอกหลักการนี้ได้อย่างอ่อนโยน บอกว่า “คุณกระตือรือร้นมากครับ ยังแถมข้อมูลที่ผมคิดว่า ไม่มีในเรื่องให้ด้วย แต่การที่เราจะเล่าเฉพาะสิ่งที่มีอยู่ในพระคำอย่างแท้จริงนั้น เป็นความท้าทายสำหรับเราทุกคน”

ที่สำคัญสุดคือ ไม่ว่าคนเล่าเรื่องทบทวนจะเล่าดีมาก หรือไม่ได้ความเลยก็ตาม พยายามหาสิ่งที่เราจะชมเขาให้ได้

การมีอาสาเล่าเรื่องทบทวน ไม่ใช่เวลาที่คนเรียนเรื่องราวจนกระทั่งสามารถเล่าอย่างไม่มีผิดพลาด เราไม่แนะนำให้เรียนรู้เรื่องจากการเล่าโดยอาสา เพราะว่า พวกเขาได้ยินเรื่องนี้เพียงครั้งเดียว คนอาสาคนแรกย่อมพลาดไปบ้าง และเมื่อมีหลายคนอาสาเล่า ก็จะเจอกับความผิดพลาดมากขึ้นไปอีก กลับกลายเป็นว่า คนฟังจำสิ่งที่ผิดไป!

หากเราพยายามที่จะแก้ไขความผิดพลาดในช่วงนี้ ต่อหน้าคนในกลุ่ม คนฟังก็จะไม่มีความมั่นใจที่จะอาสาเล่า ดังนั้นจึงกลายเป็นว่า ต้องมีคนกล้าจริง ๆ ไม่แคร์กับการแก้ไข ส่วนคนอื่น ๆ จะกลัว และไม่สนองตอบเพราะการแก้ไขต่อหน้าแบบนั้นทำให้เขารู้สึกอาย

ถึงแม้ว่าผู้เล่าจะทบทวนเรื่องได้อย่างถูกต้อง เราก็ยังไม่แนะนำให้สอนเรื่องโดยให้เขาเล่าแล้วเล่าอีก ถึงแม้ว่าวิธีนั้นจะเป็นวิธีที่ดี แต่มันไม่ใช่วิธีตื่นเต้นที่สุด การทำซ้ำอาจจะทำให้เบื่อเร็ว

เป้าหมายของการเล่าเรื่องเจาะใจในช่วงนี้ มิใช่เป็นการสอนเรื่อง แต่เราต้องการให้เขาเรียนรู้จักเรื่องมากพอที่จะเข้าใจ สนทนาได้ และปรับสิ่งที่เขาพบในเรื่องมาใช้ในชีวิตของตนเอง

หลังจากที่เราก้าวผ่านขั้นตอนของการเล่าเรื่องเจาะใจ การนำเสนอเรื่อง และได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดไปแล้ว จากนั้นก็เป็นเวลาที่เหมาะเจาะสำหรับให้คนได้รู้เรื่องอย่างถูกต้อง เราเรียกช่วงเวลานี้ว่า *การเสริมพลังอย่างสร้างสรรค์* โดยเราจะมีรายละเอียดต่อไป

ขบวนการเล่าเรื่องเจาะใจ จะช่วยจัดการกับสิ่งที่ท้าทายการเรียนรู้เรื่องในสองขั้นตอนต่อไปในช่วงการนำเสนอ

การเล่าเรื่องทบทวนต่อไปจนจบนั้น จะช่วยทำให้เรื่องราวเป็นที่จดจำของคนฟัง เหนือไปจากนั้น เมื่อคนเล่าถามหาข้อสังเกตในเรื่อง เท่ากับเขากำลังตั้งคำถามในส่วนของเรื่องที่ต้องการจะตรวจดู วิธีนี้ ช่วยให้ผู้ฟังได้ฟังเรื่องเป็นส่วน ๆ ตามลำดับเวลา เท่ากับเป็นการเสริมความจำความเข้าใจในเนื้อหาของเรื่อง

หลายครั้งที่เราไปยังสถานที่ใหม่ ๆ เพื่อทำการอบรมเชิงปฏิบัติการนี้ ผู้นำท้องถิ่นมักแอบบอกเราว่า “ไม่อยากให้คุณผิดหวังนะ เพราะว่าพวกเขาไม่ค่อยจะตอบคำถามนักหรอก” เราจะขอบคุณเขาและกล่าวว่า “เดี๋ยวเรามาดูว่าเกิดอะไรขึ้นครับ”

และในทุก ๆ กรณี ทุกที่ มักทำให้ผู้นำของพวกเขาเองแปลกใจ เพราะว่า คนฟังจะช่วยกันตอบคำถาม และเข้าไปมีส่วนในการสนทนาแลกเปลี่ยนอย่างมีความหมาย ความตั้งใจที่จะตอบเกิดขึ้นมาจากการที่เรามีเงื่อนไขว่า ทำช้า ๆ และสร้างแรงบันดาลใจไปในขบวนการเล่าเรื่องนั้นเอง

บางคนใช้เวลานานกว่าเพื่อน ๆ ต้องรวบรวมความกล้าที่จะตอบคำถามดัง ๆ เขาอาจถูกสอนมาไม่ให้พูดเสียงดังในกลุ่มคริสเตียน บางคนอาจกลัวตอบผิดต่อหน้าคนอื่น อีกหลายคนไม่เชื่อว่าตัวเองมีความคิดที่จะแบ่งปันฝ่ายวิญญาณได้ ความจริงแล้ว เราเห็นว่า คนส่วนใหญ่ไม่คิดให้ลึก ไม่พิจารณา ไม่แลกเปลี่ยนความเห็น เราอยากให้สภาพเช่นนี้หมดไป

ตัวอย่าง หลังจากวันแรกของการเรียนเล่าเรื่องเจาะใจจบลง ชายคนหนึ่งอายุ 70 ปีกล่าวว่า “ผมควรได้เรียนเรื่องนี้เมื่อ 40 ปีที่แล้ว คนจีนอย่างพวกเรามักไม่แลกเปลี่ยนความคิด เราถูกสั่งให้ทำ สั่งให้เชื่อ การเล่าเรื่องแบบนี้ดีมาก เพราะเป็นแรกที่เราได้ค้นพบตัวเอง”

ส่วนชาวบ้านชาวเนปาลที่ไม่ได้เข้าโรงเรียนคนหนึ่ง ใช้เวลาสักพักกว่าจะตอบคำถามออกเสียงดังในการอบรม พวกเขาเริ่มอุ่นเครื่องขณะขณะที่ผู้อบรมยอมรับความเห็นของเขา ในที่สุด ทุกคนก็เข้ามามีส่วนในการแลกเปลี่ยนความเห็นอย่างมีชีวิตชีวา คนหนึ่งกล่าวว่า “ไม่ยักรู้ว่า พระเจ้าตรัสกับคนที่อ่านหนังสือไม่ออกด้วย”

ผู้อบรมชาวไทยท่านหนึ่งรายงานหลังการอบรมในหมู่บ้านแห่งหนึ่งว่า “ตอนแรกนะ ผู้หญิงไม่ตอบสักคำ ใช้เวลาสองสามวันกว่าพวกเธอจะรู้ว่า ได้รับอนุญาตให้พูดได้ และสิ่งที่พวกเธอให้ความเห็นนั้น ก็มีคุณค่ามากนัก หลังจากนั้น พวกเธอตอบคำถามไม่หยุดเลย”

ครั้งที่สาม เล่านำจนจบเรื่อง

ตอนแรกคุณเล่าเรื่อง ต่อมามีอาสาเล่าเรื่องอีกครั้ง ในที่สุด คุณจะเล่าเรื่องโดยขอให้ทุกคนช่วยเล่าไปกับคุณด้วย

วิธีการเช่นนี้ เป็นการใช้ท่าทางรีรอบ่อย ๆ ทำเหมือนกับว่า คุณต้องการความช่วยเหลือ เพื่อให้คนบอกรายละเอียดบางอย่างของเรา ต้องไม่ทำให้เป็นเหมือนการทดสอบว่า คนฟังจำเรื่องได้หรือไม่ แต่ในฐานะเป็นคนเล่าเรื่อง คุณมองด้วยความคาดหวังว่า จะมีคนช่วยต่อคำสักคำ หรือสักประโยค จำไว้ว่า นี่เป็นครั้งที่สองที่คนฟังจะฟังเรื่องอย่างถูกต้อง มันไม่ใช่เป็นการทบทวนบางส่วน จึงจำเป็นที่คุณจะต้องช่วยทุกคนให้ทบทวนเรื่องอย่างถูกต้องที่สุด

เริ่มเรื่องเหมือนกับคุณจะเล่าเรื่องนั้น ยกเว้นว่า ทุกวลีหรือประโยค หรือความคิดใหม่ คุณเริ่มพูด และก็รีรอสักนิด ชวนให้ผู้ฟังเติมข้อมูลที่พวกเขายังจำได้

ตัวอย่างเช่น คุณอาจพูดว่า “พระเยซูกับสาวกเข้าไปในเมืองหนึ่ง เอ..พระองค์ทรงไปคนเดียว หรือว่า....?” คุณทำท่ารีรอและเชื้อเชิญ ทำท่าทางบ่งบอกว่าคุณต้องการความช่วยเหลือและคาดหวังว่าจะมีคนมาเติมข้อมูลส่วนที่ขาดไปให้ หลังจากมีใครสักคนบอกว่า “สาวกไปกับพระองค์” คุณตอบว่า “ใช่ ใช่แล้ว” หรือ “ดีมาก” จากนั้นก็นำเล่าเรื่องต่อไปอีก

คนส่วนใหญ่จำชื่อคน หรือจำนวนได้ยาก ดังนั้นไม่ควรทำให้คนบอกชื่อคนในเรื่อง

คุณต้องตัดสินใจว่า ตอนไหนที่ควรให้เขาพูดชื่อคน เรื่องของมารธานั้น ๆ นี้ ชื่อพระเยซู มารีย์ และมารธาถูกเอ่ยถึงบ่อย ๆ ลองคิดดี ๆ ให้ถามคำถามง่าย ๆ เพื่อช่วยให้คนตอบกล้าขึ้น แล้วพวกเขาจะตอบคำถามของคุณอย่างเป็นอิสระขึ้น

ถาม “มารธาเชิญใครมาทำอะไร?” หลังจากที่เขาบอกว่า “มารธาเชิญพระเยซูมาที่บ้าน” คุณพูด “ใช่แล้ว”

บางครั้ง ผู้เล่าจะหยุดเงียบในบางตอนและขอให้ผู้ฟังเข้ามาช่วยเล่า โดยพูดทำนองนี้ “มารธามีญาติคนหนึ่งที่อยู่ในเรื่องนี้ด้วย คนนั้นคือใคร และเรารู้อะไรเกี่ยวกับคนนั้นบ้าง?” เมื่อเขาตอบว่า “มารีย์เป็นน้องสาวของมารธา และมารีย์จะนั่งตรงพระบาทพระเยซู ฟังคำสอนของพระองค์” คุณตอบว่า “ตอบถูกต้องแล้ว”

กล่าวต่อไปว่า “ มารธาเจอปัญหาใช่ไหม เธอเจออะไรที่คิดว่าเป็นปัญหา?”

ดังนั้น เราจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้ฟัง โดยที่คุณเล่าไป หยุดรอไป เหมือนว่า คุณจำตอนต่อไปไม่ได้ ใช้สไตล์การเล่าเหมือนเติมคำในช่องว่าง หรือ ช่วยเล่าตอนต่อไปทั้งนี้ เพื่อให้ทั้งกลุ่มช่วยคุณทบทวนเรื่องที่ได้ยินมาแล้ว

หากคนฟังไม่ตอบสนองการรีรอของคุณ ก็ให้พูดคำตอบช้า ๆ เพื่อให้เขาได้จดจำข้อมูล และต่อเติมส่วนที่ขาดหายไป การให้คำสำคัญที่เป็นกุญแจไขคำตอบ คุณอาจช่วยให้คนฟังระลึกถึงตอนต่อไปของเรื่อง จำเป็นที่คำถามจะต้องมีคำสำคัญดังกล่าวเพื่อให้เป็นเงื่อนงำ หรือเบาะแสช่วยให้คนฟังตอบโดยนำคำตอบมาจากตอนใหม่นั้นโดยไม่ข้ามผ่านข้อมูลใด ๆ **หากไม่มีคำสำคัญ** ตัวอย่างเช่น เมื่อคุณกำลังทบทวนเรื่อง “และมารธาพูดว่าอะไรนะ?” คนหนึ่งอาจตอบว่า “มารธาให้พระองค์ไปบอกมารีย์ให้มาช่วยฉัน ” จริง ๆ แล้วมารธาพูดอย่างนั้น คนฟังตอบถูก แต่ก่อนหน้านั้น เธอพูดด้วยว่า “พระเยซู

เจ้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือว่า มารีย์ปล่อยให้ฉันทำงานอยู่คนเดียว” ดังนั้นการที่ทบทวนคำถามแบบไม่เจาะจงทำให้คนฟังข้ามข้อมูลบางตอนไป

เมื่อมีคำสำคัญ เพื่อช่วยให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง อาจใช้คำถามที่ช่วยให้คนฟังระลึกถึงเนื้อหาของเรื่อง ตัวอย่างเช่น “มารธาถามอะไรกับพระเยซูนะ?” การใช้คำว่า “ถาม” นั้นเป็นการช่วยให้คนฟังนึกออกว่า มารธาถามอะไร
เพื่อช่วยให้คนฟังพบคำตอบ ซึ่งจะช่วยให้เขาได้มีส่วนในการพูดอย่างอิสระมากขึ้น การตอบโต้ ควรเป็นในทางบวก แม้ว่าคำตอบนั้นอาจไม่ถูกต้องที่สุด
ลองใช้คำถามอย่างเช่น “*อืม... มารธาถามอะไรพระเยซู เธอเรียกพระองค์ว่าอะไร?*” พวกเขาอาจตอบว่า “อาจารย์ ” หรือ” พระองค์เจ้า ” คุณก็บอกว่า “*ถูกต้อง*” แต่หากเป็น อาจารย์ คุณอาจตอบว่า มารธาเรียกพระเยซูว่า พระองค์เจ้า คำตอบนั้น แม้ไม่ได้ถูกแต่เขาก็มีความคิดถูกต้อง คุณต้องหนุนใจให้มีการตอบโต้จากผู้ฟัง แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องได้คำตอบตามที่เรื่องบันทึกไว้ คุณสามารถชวนให้เกิดการตอบสนองได้ และยังทำให้เรื่องตรงตามจริงด้วย

ขณะที่เล่าเรื่องไปจากต้นจนจบ ก็ควรถามอย่างเช่น ใครเชิญพระเยซูมาที่บ้าน? ในเรื่อง มารีย์ทำอะไร? มารธาทำอะไร? แล้วปัญหาก็ค่อย ๆ เกิดขึ้น ปัญหานั้นคืออะไร? เมื่อมารธาพูดกับพระเยซู เธอเรียกพระองค์ว่าอะไร? มารธาคิดแก้ปัญหาอย่างไร ? พระเยซูทรงบอกเธอว่าเธอทำอะไรมากไป ? แล้วพระเยซูตรัสว่า “มารีย์ ออกไปจากห้องนี้เลย!” ใช่ไหม?.... เปล่า.... ถูก คุณตอบถูก พระเยซูไม่ได้ตรัสเช่นนั้น เอ... ถ้าอย่างนั้น พระเยซูตรัสถึงมารีย์กับการกระทำของเธออย่างไร?

ให้สังเกตว่า เราแนะให้พูดสิ่งที่ผิด... จากเรื่องราวอย่างเห็นได้ชัด ถ้าคุณพูดผิดแบบไม่ตั้งใจ ผู้ฟังจะพยายามช่วยคุณแก้ไขเรื่องให้ถูกต้อง วิธี ทำให้คนฟังประหลาดใจและทำให้เขายังอยู่กับเราตลอด แต่ให้ใช้วิธีนี้นาน ๆ ครั้ง อาจจะเป็นแค่ 1 ครั้ง ตอนที่เล่าเรื่องจนจบ

ระหว่างการเล่าครั้งที่สามนี้ เรื่องราวก็ฝังแน่นเข้าไปในความคิดของคนฟัง ตามด้วยคำถามง่าย ๆ ซึ่งใช้เป็นการทบทวนเนื้อหาของเรื่อง ช่วยทำให้คนฟังตอบถามออกมาดัง ๆ การตอบคำถามง่าย ๆ ดังกล่าว เท่ากับช่วยให้เรื่องราวแน่นขึ้น เขามีความมั่นใจ ซึ่งจำเป็นต่อขั้นตอนต่อไปในการเล่าเรื่องเจาะใจที่ค่อนข้างท้าทายกว่าเดิม ผู้ฟังจะต้องพยายามหาทรัพย์ฝ่ายวิญญาณจากการสนทนา และบอกถึงสิ่งที่เขาพบออกมาดัง ๆ

พร้อมแล้วหรือยัง? เราลองมาฝึกทักษะการนำเสนอเรื่องกัน

การนำเสนอ ตอนสอง:

สนทนาแลกเปลี่ยนข้อสังเกตที่เห็น

ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ เราเห็นขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณมากมาย เมื่อเรามองหาข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ และการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเหล่านี้ คุณอาจจะบอกให้กับผู้ฟังในขณะที่คุณเล่าเรื่องไปก็ได้ อาจเป็นส่วนสั้น ๆ หรือ ทั้งหมด ขณะที่พระวิญญาณทรงเปิดเผยความลำ้ลึกและความมั่งคั่งของพระวจนะของพระเจ้าให้กับเรา เราก็จะพบขุมทรัพย์มากขึ้น

ตัวอย่างของคำถามต่อไปนี้ จะช่วยนำไปสู่ขุมทรัพย์ที่พบแล้ว และขุมทรัพย์ที่เราไปพบเมื่อทำการอบรมตามที่ต่าง ๆ ทั่วโลก ให้สังเกตต่อไปว่า เราเดินผ่านเรื่องไปตามลำดับเวลา สนทนาสิ่งที่มองเห็นให้เหมาะกับเรื่องที่กำลังเล่า

คำที่เป็นตัวเอียงในแต่ละข้อสังเกต เป็นคำที่ผู้เล่าถามคนในกลุ่ม คำที่ไม่ใช่ตัวเอียงเป็นคำตอนที่ผู้ฟังในกลุ่มอาจจะตอบออกเสียง หรืออาจเป็นคำพูดที่ผู้เล่าย้ำความเห็นของคนในกลุ่ม

เครื่องหมาย 💭 แปลว่า ให้รอคำตอบ

1.*จากเรื่องนี้ พระเยซูทรงชมมารีย์และตำหนิมารธา ถูกต้องไหม* 💭

ตอนนี้ผมชักสับสนแล้วซิ การมีน้ำใจรับแขกเป็นสิ่งที่ดีไม่ใช่หรือ 💭

การเตรียมอาหารให้แขกเป็นสิ่งดีไหม? 💭
ถ้าอย่างนั้น สิ่งที่สงสัยคือ พระเยซูทรงพอใจกับมารีย์ และพระองค์ไม่ได้ทรงชมมารธา

2*. ถ้าเราตัดสินว่า เรื่องนี้สอนว่า การเรียนพระคัมภีร์สำคัญกว่าการทำอาหาร แล้วใครจะทำอาหารให้เราล่ะ?* 💭 *หากเราบอกให้ภรรยาไปทำอาหารให้แขก ทำให้ภรรยาไม่ได้เรียนพระคัมภีร์ แล้วเราไปบอกเธอว่า จากเรื่องนี้ แสดงว่า เธอทำ สิ่งที่มีค่าน้อยกว่า?* 💭
ถ้าอย่างนั้นเหตุใดพระเยซูจึงทรงพอใจมารีย์ แทนที่จะพอใจมารธา เรารู้ว่า พระเยซูตรัสความจริงเสมอ แต่ตอนนี้ พระองค์กำลังทรงชี้ให้เราเห็นความจริงอะไร เราจะดูเรื่องนี้อีกสักครั้ง **?** 💭
3.*จำได้ไหม เราเห็นว่า มารธาเป็นคนที่เชิญพระเยซูมาที่บ้าน? มีอะไรในเรื่องที่บ่งบอกว่า มารธามองเห็นพระเยซูเป็นแขกพิเศษ?* 💭
เวลานี้คนฟังอาจตอบว่า มารธาเป็นผู้เชิญพระเยซู /เธอเรียกพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า” / มารีย์ฟังพระเยซูสอน /อาจว่าตอนมารธาพบพระเยซู พระองค์ทรงมีสาวก แสดงว่าทรงเป็นพระอาจารย์ ล้วนเป็นคำตอบที่ถูกต้อง

4.*ในเรื่อง มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย การนั่งใกล้พระบาทมีความหมายอย่างไร?* 💭
การนั่งใกล้พระบาทนั้น เป็นท่าทางของลูกศิษย์ อาจารย์ที่ต่างอุทิศตนให้กัน แสดงให้เห็นถึงการทุ่มเทให้ ความรู้สึกว่า เป็นพวกเดียวกัน
5.*มารธาเรียกพระเยซูอย่างไร? พระองค์เจ้าข้านั้น หมายความว่าอย่างไร?* ตอนนี้ อยากจะยกมือขึ้นเพื่อบอกว่าพระองค์เป็นผู้สูงส่ง เพื่อจะให้รู้ว่าเวลามารธาพูดว่า **พระองค์เจ้าข้า** ไม่ได้หมายถึงว่า เธอรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า 💭
พระองค์ทรงมีฐานะเป็นอะไรในสายตาของมารธา? 💭
มารธารู้ว่าพระเยซู ทรงเป็นคนสำคัญ คนที่เหนือกว่าเธอ เธอเรียกพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า” *ในขณะที่ไม่ฟังพระองค์เมื่อตัวเองอยู่ในครัว คุณคิดว่า การกระทำของเธอเป็นอย่างไร?* 💭
การกระทำและคำพูดของมารธาไม่สอดคล้องกันอย่างไร คุณเห็นมันตรงไหนในเรื่อง? 💭
6. *ในเรื่องบอกว่า มารธามีภาระในครัวมากและยังปรนนิบัติอยู่คนเดียวด้วย บอกได้ไหมว่า เธอทำอาหารมาก ขนาดไหน และการทำอาหารครั้งนี้ ยุ่งยากอย่างไร?* 💭

มารธาทำอาหารง่าย ๆ หรือทำอาหารชุดใหญ่? 💬

ใครเป็นต้นคิดเชิญพระเยซูมาที่บ้าน? 💬

มีอีกคำถาม หาก มารธารู้อยู่ว่าพระเยซูมีสิ่งที่มีค่าจะคุย สอน พวกเธอ

น่าแปลกไหมที่เธอเลือกจะทำอาหารแบบที่ใช้เวลามาก? คุณคิดว่าการตัดสินใจของเธอเป็นอย่างไร? 💬

เห็นมารธาบ่นกับพระเยซูว่างานหนัก แต่เธอเป็นคนคิดที่จะใช้เวลาทำอาหาร เธอมีเหตุผลหรือไม่? 💬

7. *สิ่งที่มารธาต้องการจากพระเยซูจริง ๆ คืออะไร?* 💬 *มารธาพูดอะไร? กับใครกันแน่?* 💬 *คำว่า พระองค์ไม่สนพระทัย หรือ? คำนี้ทำให้เรามองเห็นว่ามารธารู้สึกวางใจพระเยซูหรือไม่อย่างไร?* 💬

8. *คุณคิดว่ามารธาแก้ปัญหาของตัวเองอย่างไร?..."ขอให้พระองค์ทรงสั่งให้มารีย์มาช่วย!"* 💬 □*มารธาปฏิบัติต่อพระเยซูอย่างไร? เธอทำเหมือนว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายหรือเปล่า?* 💬 *ถูกแล้ว เธอทำเหมือนกับว่า เธอเป็นนาย และพระองค์ทรงเป็นคนรับใช้ของเธอ! มารธากำลังทำให้เราเห็นว่าเธอคิดถึงผู้อื่นอย่างไร?* 💬

9.*ขณะที่เราฟังมารธาพูด ฟังคำตอบจากพระเยซู เราเห็นไหมว่า เหตุใดพระเยซูจึงทรงตำหนิมารธา และชมเชย มารีย์ พระองค์ตรัสว่า มีสิ่งเดียวที่เป็นอย่างไร?* 💬

10. *จริง ๆ แล้ว มารธาตำหนิใครสองคนที่ทำให้เธอต้องมีงานหนักเกินกำลัง?* 💬 *ใช่แล้ว เธอตำหนิมารีย์และ พระเยซู แล้วมารธาตำหนิทั้งสองอย่างไร?* 💬 *มารธาถามว่า "พระองค์ไม่สนพระทัยที่น้องสาวให้เธอปรนนิบัติคนเดียว?" มารธาชี้ให้เห็นว่ามารีย์ ทิ้งเธอให้ทำคนเดียว แต่จำได้ไหมว่า ใครเป็นคนเชิญพระเยซู?* 💬 *ใครตัดสินใจทำอาหารมื้อใหญ่?* 💬

ในเรื่องนี้ ไม่มีการพูดถึงคนที่รับผิดชอบต่อภาระอันหนักหน่วงของตัวมารธา ใครกันนะ ? 💬 *ใช่แล้ว มารธาไม่คิดว่าเธอเองเป็นคนต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์นั้น*

11. *สังเกตไหมว่า นอกจากที่มารธาตัดสินใจทำสิ่งที่ทำให้เธอไม่ได้คุยกับพระเยซูแล้ว วิธีแก้ปัญหาที่เธอสร้างขึ้นมาก็จะส่งผลกับคนอื่นด้วย ?* 💬 ***ใช่แล้ว มารีย์จะต้องหยุดคุยกับพระเยซู อธิบายซิว่า เหตุใดการตัดสินใจของมารธาจึงไม่ฉลาดเลย*** 💬

12. *มารธาแสดงกริยานับถือพระเยซูหรือไม่อย่างไร?* 💬 ***คำพูดของมารธาแสดงอาการไม่เคารพพระองค์ เธอกล่าวว่าพระองค์ไม่สนใจปัญหาของเธอ และยังทา ราวกับว่า พระองค์ทรงเป็นคนรับใช้ของเธอด้วย***

13. *พระเยซูทรงแสดงอารมณ์อย่างไร ตอนที่พระองค์ตอบ มารธา?* 💬 **จริง ๆ แล้ว พระเยซูตอบการที่มารธาแสดงอาการอย่างนั้นก็ได้ พระองค์ทรงตอบเธอแบบไหนได้บ้าง?** 💬
พระองค์อาจจะไม่พอพระทัยกับมารยาทที่ไม่มีความเคารพ หรือพระองค์อาจจะเดินออกไปจากห้อง แต่พระองค์ไม่ทรงตอบเธออย่างนั้น ลอง*อธิบายถึงเวลาที่พระองค์ตรัสกับมารธาซิ* 💬 *พระองค์ทรงอธิบายอย่างนุ่มนวลว่า สิ่งที่มารีย์เลือกนั้นดีกว่า*

14. *แล้วมารธาแสดงอาการไม่เคารพอย่างอื่นอีกไหม อย่างไร?* 💬 พระเยซูทรงเป็นอาจารย์ที่ใคร ๆ ก็นับถือ มารธาไม่ใช่แค่ต่อว่าพระองค์ แต่ต่อว่าพระองค์ ต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ด้วย การทำเช่นนั้น แสดงว่าเธอไม่เคารพพระองค์เลย

พระเยซูทรงตอบเธออย่างไร ด้วยความถ่อมพระทัย หรือการยกพระองค์ขึ้น ? อย่างไร? 💬

15. *พระเยซูทรงเรียกมารธาอย่างไร บอกได้ไหมว่า พระองค์ทรงรู้จักเธออย่างดีหรือไม่?* 💬 *ใช่แล้ว พระองค์ทรงสนพระทัยด้วยการที่ทรงเรียกชื่อเธอ ถึงสองครั้ง!*

16. *จากเรื่อง เรามีข้อมูลไหมว่า ความกังวลของมารธาเป็นเพียงประเดี๋ยวประด๋าวหรือว่าเป็นนิสัยแท้จริงของเธอ*? 💬 พระเยซูตรัสว่า เธอกังวลหลายเรื่อง แสดงว่านี่อาจเป็นนิสัยของเธอ

17. *มีอะไรในเรื่องที่ทำให้เห็นว่า มารธาจะเลือกไม่ทำครัว แล้วมานั่งฟังพระองค์สอนก็ได้* 💬 คุณตอบถูกแล้ว พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่า มารธาเลือกได้ตอนที่ตรัสว่า “มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดี” *จากประโยคนี้ เราเห็นได้ว่า มารธาเป็นคนตัดสินใจใช่ไหม?* จากคำของพระเยซู คุณมีความเห็นว่า พระเยซูตรัสอย่างไรถึงสิ่งที่มารธาเลือก? 💬
18. *พระเยซูตรัสว่า* "มารธา มารธาเอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มา รีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น " *ตรงจุดนี้ พระเยซูกำลังบอกว่า การตัดสินใจของ มารธาเมื่อเปรียบเทียบกับมารีย์ เป็นอย่างไร?* สิ่งที่มารีย์เลือก เป็นสิ่งที่ดี จำเป็น 💬

19. ดูเหมือนว่า *มารธาคิดว่า สิ่งที่เธอเลือกทำนั้นเป็นสิ่งจำเป็น ใช่ไหม?* 💬 *พระเยซูทรงคิดว่า สิ่งที่มารธาทำ จำเป็นไหม?* 💬 *การกินจำเป็นหรือไม่ ?* 💬 *ช่วยทำให้เข้าใจหน่อยว่า มีอะไรที่พระเยซูอาจจะตรัสเกี่ยวกับสิ่งจำเป็นและไม่จำเป็นในเรื่องนี้* 💬

20. *ในบ้านเมืองที่การต้อนรับแขกเป็นสิ่งสำคัญยิ่งนั้น คนทั่วไปจะคาดว่า มารีย์ต้องทำอะไร?* 💬 □*มารีย์ตัดสินใจอะไรทั้ง ๆ ที่มันเป็นเรื่องยาก?* 💬 *มารีย์ตัดสินใจขัดกับอะไร*? 💬 ใช่แล้ว ขัดกับทั้งความคาดหวังของครอบครัวและประเพณีของสังคม

21. *เราเห็นว่า มารธาทำสิ่งที่รู้อยู่ว่ามันเกินกำลัง ไม่อาจทำเสร็จ ลองคิดสักนิด เธอทำอะไรได้ที่จะช่วยให้สามารถ จัดการกับงานชิ้นนี้ได้?*

(มารธามีทางเลือกได้อีกมากมาย หนุนใจให้คนคิดว่า มารธาน่าจะทำอะไรแทน เมื่อเธอเห็นว่า เธอไม่สามารถทำงานนั้นเสร็จเองได้)

22. *มีอะไรที่จะช่วยมารธาได้? แล้วใครที่เธอจะไปขอให้ช่วย ได้?* หลายครั้งที่เราฟังเรื่องราวและหาความหมาย มีหลายคนตอบว่า เธอน่าจะไปหา พระเยซู ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ดิฉันไม่สามารถทำครัวเสร็จคนเดียวได้ จะทำอย่างไรดี?”

23. *ที่มารธาไม่ไปหาพระเยซูเพื่อขอความช่วยเหลือ เป็นเพราะเธอขี้อาย ใช่หรือไม่? คุณเห็นว่าท่าทีของเธอเป็นอย่างไร? ให้เปรียบเทียบท่าทีของมารธากับพระเยซู*

24.*เปรียบเทียบการเลือกของมารีย์และมารธา เหมือนกันหรือแตกต่างกัน?*

มีคนไหนให้พระเยซู และคนไหนรับจากพระองค์?

การกระทำอันใดที่พระเยซูให้คุณค่ามากกว่า?

สิ่งนี้บอกอะไรกับเรา?

เราหวังว่า ผู้ฟังจะค้นพบว่า มารธาได้ทำอะไรเพื่อพรเยซู ในขณะที่มารีย์เข้ามารับจากพระองค์ พระเยซูทรงบอกว่า งานที่มารธากำลังทำเวลานี้ ไม่ได้เป็นสิ่งจำเป็น และตรงนี้เราอาจนำไปคุยสนทนาหัวข้อเรื่อง*การพยายามทำดี กับพระคุณของพระเจ้า.* !...

คำถามของคุณบอกสไตล์การสอน

ก่อนที่จะตั้งคำถามเพื่อช่วยให้คนพบข้อสังเกตจากเรื่องอย่างที่คุณพบ เราจำเป็นต้องมองดูวิธีการใช้คำถามที่ครูแต่ละคนใช้ ผู้ฟังจะมองผู้เล่าแบบไหน ขึ้นอยู่กับวิธีตั้งคำถาม... การใช้เสียง การออกอารมณ์ ภาษาท่าทาง และประโยคคำถาม เหล่านี้บอกบุคลิกภาพของแต่ละคนได้ อย่างเช่น ครูที่ดุ อาจารย์ใจดี หรือเพื่อนร่วมแกงค์ไต่เขา

สไตล์ครูดุนั้น ไม่เข้ากันกับการเล่าเรื่องเจาะใจ เพราะความเข้มงวดทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่า “มันคงไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง และขืนฉันตอบผิด ๆ ไป ฉันก็จะต้องอายต่อหน้าคนมากมาย” ดังนั้นคนจึงไม่ตอบสนองง่าย ๆ ในการเล่าเรื่องเจาะใจ เราสนับสนุนให้คนใช้ความสามารถในการให้เหตุผลที่พระเจ้าประทานให้ และหนุนใจให้คนค้นพบความล้ำลึกฝ่ายวิญญาณในพระคำของพระเจ้า เราไม่ต้องการเป็นครูดุๆ

ส่วนอาจารย์ใจดีก็มักจะยิ้มและใจกว้าง แต่คำถามจากอาจารย์ทำให้เห็นคำตอบชัดเจนอยู่แล้ว ผู้ฟังคิดว่าผู้สอนกำลังสื่อว่า “ผมยืนอยู่บนยอดความรู้สูงสุด คุณฉลาดพอที่จะปีนขึ้นมาจนถึงยอดเขา เพื่อแสดงว่าคุณนะ ได้รับข้อมูลที่ผมมีไหม?”

ผู้เรียนจะมีส่วนในการสนทนา แต่หากดูดี ๆ จะเห็นว่า คนที่เข้ามีส่วนร่วมในการตอบคือคนที่คิดเร็ว สามารถให้คำตอบที่ถูกต้องเสมอ

พวกเขาชอบวิธีการของผู้เล่า เพราะมันเป็นความสุขที่จะได้อยู่กับกลุ่มคนที่รู้มากกว่าคนอื่น

น่าเสียดายที่คนกลุ่มนี้ ไม่ได้คิดถึงคนอีกพวกหนึ่งซึ่งไม่ได้เข้ามีส่วนในการสนทนา พวกเขารู้สึกตัวเองไม่เก่ง ไม่มั่นใจในตัวเอง และไม่เชื่อว่าตัวเองจะไต่เขาขึ้นไปได้

ส่วนคนเล่าที่มีสไตล์เป็นเพื่อนที่ร่วมไต่เขานั้น จะช่วยให้ทุกคนรู้สึกว่า พวกเขากำลังไต่เขาไปด้วยกัน และก็พบเจอข้อมูลด้วยกัน

ตอนพักเที่ยงของการอบรมครั้งหนึ่ง ผู้เข้าร่วมอบรมทำให้เห็นว่า ผู้เล่าที่มีสไตล์แบบเป็นเพื่อนไต่เขาด้วยกันนั้น สำคัญมาก เธอกล่าวว่า “ฉันชอบเรื่องมารธากับมารีย์มาก มันทำให้ฉันต้องเอามาคิด รู้ไหมว่าฉันชอบอะไรมากที่สุด?” “อะไรล่ะที่คุณชอบ?”
“ก็ชอบตอนที่เราไม่รู้คำตอบ และคุณปล่อยให้เราหาคำตอบให้คุณนะซิคะ”

“โอ!” ฉันร้อง “ดีจริง.. ฉันทำตัวอย่างสิ่งที่เราสอนกันในเล่าเรื่องเจาะใจสำเร็จ ความจริงนะคะ เล่าเรื่องนี้หลายครั้งมาทั่วโลก ดังนั้นเมื่อตั้งคำถาม ส่วนใหญ่ตัวเองก็จะรู้คำตอบแล้ว แต่ก็อยากให้คุณมีโอกาสค้นหาบ้าง จึงไม่ตอบให้”

เธอพยักหน้า “ทราบแล้วค่ะ แต่ดิฉันกำลังพูดถึงที่ ๆ คุณไม่รู้คำตอบ แต่คุณให้พวกเราหาให้ ชอบที่คุณไม่กลัวที่จะให้เรารู้ว่า คุณไม่ได้รู้ไปหมด

อืมม... ฉันคิด ได้ทำหน้าที่ของตัวเองแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องบอกใคร ๆ ว่า เรารู้ทุกอย่างที่กำลังค้นหา รู้ทุกอย่างที่กลุ่มกำลังพบ ทั้งเธอและเพื่อน ๆ ในกลุ่มต่างเข้าร่วมการเล่าเรื่องเจาะใจเต็มร้อย พวกเข้ารู้สึกว่า ได้รับอนุญาต ได้มีเสรีที่จะคิดและค้นหา เราได้ไต่เขาไปด้วยกันจริง ๆ

ไม่ว่าจะนำเรื่องที่คุ้นเคยเท่าไรมากเล่าก็ตาม ผู้เข้าอบรมยังต้องค้นหา มีข้อสังเกต และปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ โดยเขาค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ที่ฉันเองไม่เคยคิดมาก่อนเสมอ การค้นพบใหม่ดังกล่าว ไม่ได้เกิดจากการตอบคำถามของฉัน แต่มันเกิดขึ้นในช่วงการสนทนาแลกเปลี่ยน และพระวิญญาณประทานความเข้าใจให้เกิดขึ้นในความคิดของคนที่คอยฟังเสียงพระองค์ การคุยกันนั้นจุดประกายให้แต่ละคนอยากค้นพบและยังเป็นเวทีให้คนได้แบ่งปันสิ่งที่พวกเขาเพิ่งจะเข้าใจด้วย

วิธีการเป็นเพื่อนร่วมไต่เขา

วิธีการใช้คำในการตั้งคำถามสามารถทำให้คนอยากเข้ามามีส่วนร่วม หรือทำให้เขาท้อใจไปเลยก็ได้ ถ้าผู้เล่าถามว่า “อับราฮัมเอาอูฐไปกี่ตัว?” อย่างนี้เท่ากับต้องการคำตอบที่ชัดเจนถูกต้อง ผู้ฟังก็จะคิดว่า ฉันต้องตอบให้ถูก ... คำถามแบบนี้มักจะทำให้การสนทนาไปต่อยาก

แทนที่จะเป็นอย่างนั้น คุณอาจใช้เสียงที่ทำให้รู้สึกว่า แปลกใจ และคุณถามว่า “เอ ... อับราฮัมมีอูฐกี่ตัวนะ?” ท่าทาง การแสดงออกทางใบหน้า และเสียง แสดงว่า คุณพยายามคิดถึงจำนวนนั้นเองจริง ๆ อย่างนี้ทำให้คนรู้สึกอยากอาสาตอบ หากมีคนหนึ่งกล่าวว่า “12” คุณอาจตอบว่า “ลองดูซิ เป็น 12 หรือมากกว่านั้น?” อาจมีใครอีกคนว่า “14” คุณตอบว่า “อา.. เห็นด้วย ผมคิดว่า เป็น 14 ขอบคุณครับ เป็นคำตอบดี”

คุณทำท่าเหมือนกับว่า คุณต้องการความช่วยเหลือ คนก็จะอยากตอบกลับมา ไม่ว่าจะเป็นช่วงการเล่าเรื่องรวดเดียวจบหรือช่วงสังเกต หรือช่วงปรับใช้ก็ตาม คนรู้สึกอยากช่วยคุณ และรู้สึกสบายใจมากพอที่จะเข้ามามีส่วนร่วมและบอกความคิดแทนที่จะพยายามตอบให้ถูกต้องที่สุด

คุณสร้างบรรยากาศด้วยวิธีการถามของคุณเอง เมื่อครูหรือศิษยาภิบาลสอน พวกเขามักถูกมองว่า เป็นคนรู้คำตอบทุกอย่าง คนส่วนใหญ่ ไม่เคยเจอกับวิธีการเรียนด้วยการสนทนาแลกเปลี่ยนอย่างที่เราใช้กัน ผู้เล่าสามารถทำให้เกิดการเข้ามามีส่วนร่วม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนใหม่ ๆ ที่ไม่คุ้นกับการตอบแบบต้องใช้ความคิดรวบยอดเช่นนี้ ด้วยการไม่ทำตัวเป็นเหมือนคุณครูที่ต้องการคำตอบถูกต้องที่สุด

ตอนที่ คนเริ่มค้นพบข้อมูลต่าง ๆ มากขึ้น ผู้เล่าตอบกลับด้วยความประหลาดใจและความชื่นชมยินดี อาจพูดว่า “โอ..ฉันชอบตรงนั้น “ “คิดว่า คุณคงมีความคิดอะไรตรงนั้นใช่ไหม?” หรือ “เออ.. ฟังดูดีมากนะ”

บางครั้งคนแบ่งความคิดซึ่งไม่ตรงกับเรื่องราวเลย ในฐานะที่เป็นเพื่อนไต่เขาด้วยกัน ผู้เล่าสามารถช่วยเบนคำพูดของเขาไปโดยถามขอความกระจ่าง การเบนความสนใจแบบนี้ไม่ทำให้เขารู้สึกตะขิดตะขวงใจ

ตัวอย่างเช่น คนบางคนอาจพูดอะไรออกมาที่คิดว่าแน่ แต่คุณรู้ว่า มันไม่ได้อยู่ในเรื่องนั้นเลย คุณพูดได้ว่า “ช่วยฉันด้วยซิมันอยู่ที่ไหนในเรื่องของเราล่ะ?” หรือเมื่อคุณรู้ว่า คำพูดนั้นไม่ช่วยทำให้เรื่องดีขึ้น คุณก็ตอบกลับโดยไม่ให้เขาเสียหน้า ไม่ต้องแก้ไขเขาต่อหน้าคนอื่น คนนั้นก็จะยังมีความรู้สึกดี ๆ และยังพยายามค้นหาต่อไปได้

หากมีการแบ่งปันความคิดที่ไม่ถูกต้อง หรือ มีข้อสงสัย การขอให้คนในกลุ่มออกความเห็นก็เป็นทางออกที่สุภาพเช่นกัน “ฮืมม.. น่าสนใจ แล้วคุณคนอื่นคิดอย่างไรล่ะ เราเห็นสิ่งนั้นในเรื่องหรือเปล่า?” เรายอมให้การสนทนาอยู่กับคนในกลุ่มเท่ากับเราไม่ทำตัวเป็นเหมือนคุณครูหรืออาจารย์ และพระคำของพระเจ้าจะเป็นคำตอบสุดท้าย

จำไว้ว่า ยิ่งคุณทำท่าเหมือนไม่รู้อะไร ผู้ฟังก็จะพยายามช่วยคุณมากขึ้น คุณพยายามทำบุคลิกเช่นนี้เพื่อช่วยถามคำถามและนำการสนทนาต่อไป หากคุณทำตัวรู้ไปเสียทุกเรื่อง พวกเขาก็จะรีรอ ไม่ยอมตอบคุณ ดังนั้นต้องพยายามไม่ให้กลุ่มของเรามีบรรยากาศแบบห้องเรียน เพราะในบรรยากาศแบบนั้น คนกลัวว่าจะตอบผิด

เริ่มต้นถามด้วยการใช้คำเงื่อนไขอย่างเช่น “ผมสงสัยว่า ....” “เป็นไปได้ไหมที่....?.” “มันเหมือนอย่างนี้ใช่ไหม?” “คุณเห็นอะไรล่ะ...?” “อันนี้น่าจะมีความหมายว่าอะไร?” ลักษณะการตั้งคำถามแบบใช้ประโยคค้นหา แสดงความไม่แน่ใจจะช่วยให้เกิดบรรยากาศเป็นเพื่อนค้นคว้าด้วยกัน

ทักษะที่ท้าทายมากที่สุดในขบวนการเล่าเรื่องเจาะใจ และต้องใช้เวลาฝึกฝนมากก็คือ ทักษะในการตั้งคำถาม นั่นเอง ไม่ใช่ว่าคุณทำท่าไม่รู้เรื่องอะไรในขณะที่คุณรู้ดี แต่เป็นการตั้งคำถามในแง่ที่ว่าคุณเป็นคนที่กำลังค้นหาเช่นกัน การใช้คำถามเช่นนี้จะช่วยให้คนฟังได้แบ่งคำตอบให้คุณ

การนำเสนอตอนที่สอง

การสนทนาถึงการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

ก่อนหน้านี้ เมื่อเราดูเรื่องมารธากับมารีย์ เราพบการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณที่น่าสนใจมาก เราค้นพบสิ่งที่สำคัญจากพระคำของพระเจ้า และเรายังคิดถึงว่าพระเจ้าจะให้เราปรับใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร

ส่วนต่อไปของขบวนการเล่าเรื่องเจาะใจคือ การถามที่ช่วยนำให้คนฟังเริ่มสนทนา และค้นพบการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณที่คุณได้พบมาก่อน ทักษะนี้ ทั้งท้าทายและเป็นรางวัลของเราด้วย คุณจะต้องไม่ยอมที่จะยื่นขุมทรัพย์ให้กับผู้ฟังไปเลย แต่จำเป็นที่จะต้องสร้างทักษะในการสร้างคำถาม เพื่อช่วยให้คนฟังพบขุมทรัพย์ด้วยตัวเอง

ต่อไปนี้เป็นคำถามตัวอย่างที่จะช่วยให้คนฟังพบการปรับใช้จากเรื่องมารธาและมารีย์ ก็เหมือนเคย เมื่อเราพบการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เรื่องราวจะถูกตรวจสอบตั้งแต่ต้นจนจบ ให้สังเกตว่า แต่ละครั้ง ก่อนที่จะถาม ก็มีการพูดทบทวนข้อสังเกตไปก่อน จากนั้นจึงถาม ซึ่งทำให้การปรับใช้ของผู้ฟังนั้น ย้ายจากเรื่องธรรมดาทั่วไป กลายเป็นการปรับใช้ที่เจาะจงและเป็นส่วนตัวขึ้น

1.ในเรื่อง มารีย์ออกจากครัวมานั่งใกล้พระบาทพระเยซู และเรียนสิ่งที่พระองค์ทรงสอน การทำเช่นนี้ มี ความหมายอย่างไรกับเราในปัจจุบัน ? เรามานั่งใกล้พระบาทของพระเยซูและเรียนด้วยได้ไหม ?

เราหวังให้ คนฟังคิดว่า..... วันนี้ การเรียนรู้พระคำของพระเจ้า หรือการนมัสการก็เหมือนกับการฟังจากพระเยซู สำหรับเรา การใส่ใจในสิ่งที่กำลังเรียนจริง ๆ ก็เหมือนกับการนั่งใกล้พระบาทของพระเยซูนั้น

2. เราเห็นว่า มารธาทำงานหนักเกินกำลัง เราทุกคนวันนี้ มีปัญหาแบบเดียวกันได้ไหม เราคิดอย่างไร ? เราจะตอบรับ ทำงานทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาไหม?

3. ทุกวันนี้ คนที่ทำงานรับใช้ คนทำงานในที่ทำงาน หรือที่บ้าน ได้ทำจนเกินกำลังบ้างหรือเปล่า ? เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร? เรามีปฏิกริยาอย่างไร เมื่องานที่เราทำนั้นมากเกินกำลัง เอาเวลาที่เราควรเรียนรู้จักพระเจ้าไปหมด?

4. คนเรามีการเลือกในชีวิตไหม ? คนเราเลือกสิ่งที่ดูดีเพราะว่า เป็นการเลือกเพื่อทำงานดี ๆ แม้กระทั่งงานรับใช้ได้ไหม ?
บางทีคนเราอาจจะเลือกทำบางสิ่งให้พระเจ้า ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกให้เขาทำ ทำไมจึงเป็นไปได้อย่างนั้นล่ะ ? ทำไมคนจึงถึงเลือกทำงานเพื่อพระเจ้าทั้ง ๆ ที่พระองค์ไม่ได้ขอหรือประสงค์ให้เขาทำ? เคยเป็นแบบนี้ไหม เคยเห็นแบบนี้ไหม? เล่าให้เราฟัง
เป็นไปได้อย่างไรที่เราอยากทำงานเพื่อพระเจ้า แต่มันกลับทำให้เราห่างเหินจากพระองค์ . เราแก้ไขได้อย่างไรเมื่อเราเห็นว่า การรับใช้มาเอาเวลาที่ควรมีให้พระเจ้าของเราไปหมด

5.มารธาตำหนิมารีย์ว่าไม่ช่วยรับแขก วันนี้ เมื่อคนเรารับผิดชอบมากเกิน ใครเป็นคนที่มักถูกตำหนิ? คนเรามักจะมาช่วยรับผิดชอบงานที่มากเกินไป หรือเขาจะตำหนิผู้อื่น? คุณสังเกตเห็นอะไร ?

6. เราเห็นว่า มารธากล้าต่อว่าพระเยซู บอกว่าพระองค์ไม่ทรงสนพระทัยปัญหาของเธอ วันนั้น คนเราตำหนิคนอื่นเพราะการตัดสินใจของตนเองหรือเปล่า? คนเราตำหนิพระเจ้าเพราะการตัดสินใจของตนเอง แล้วเหตุการณ์ไม่เป็นไปอย่างที่คิด พวกเขาเห็นว่า พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัย อย่างนั้นหรือเปล่า?

7. เราเห็นจากในเรื่อง มารธารู้ว่า พระเยซูทรงเป็นครู และทรงมีสาวก เธอเรียกพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า” ซึ่งเท่ากับเธอมองว่า พระองค์ทรงเป็นผู้นำชีวิต เป็นคนที่อยู่เหนือเธอ เสร็จแล้วเธอมาบอกให้พระองค์แก้ปัญหาให้ แล้ววันนี้ล่ะ คนเรามีปัญหา (ที่อาจจะสร้างขึ้นมาเอง) แล้วอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งจักรวาล และบอกให้พระองค์แก้ปัญหาให้ เราทำอย่างนั้นหรือเปล่า?

คนเราทำอย่างไร? จะเรียกพระเจ้าว่า พระองค์เจ้าข้า แล้วมาบอกให้พระองค์ทรงแก้ปัญหาที่เราทำขึ้นมาเอง? คุณคิดอย่างไร ?□

8.การต่อว่า เป็นเรื่องน่าสนใจ พระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไร เมื่อคนเราทำอะไรไม่ถูกแล้วมาหาพระองค์ ทูลว่า พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยเลยหรือที่คนอื่นไม่ช่วยข้าพระองค์?

9. เราเห็นว่า มารีย์เลือกสิ่งที่ดี แต่พี่สาวคือมารธากลับต่อว่าการเลือกของน้อง ในวันนี้ล่ะ... มีบ้างไหมที่คนเลือกสิ่งดี และแล้วพวกเขาก็ถูกคนตำหนิติเตียน?

มันเกิดขึ้นอย่างไรบ้าง ที่ไหน? บางทีอาจเป็นที่บ้าน ที่ทำงาน โรงเรียน ในการรับใช้ บางทีก็อยู่ในกลุ่มผู้รับใช้ด้วยกันเองเสียอีกใช่ไหม?

10. เรารู้สึกอย่างไร ที่เลือกสิ่งดี แต่กลับถูกคนทำให้อาย? เราได้เห็นว่า พระเยซูทรงจัดการกับความไม่รู้จักเคารพผู้อื่นนี้อย่างไร นี่... เราได้เรียนรู้อะไรจากพระองค์?

11. เป็นไปได้ไหมที่เราจะทำงานใช้แรงเหมือนมารธา แล้วในเวลาเดียวกันก็เรียนจากพระเจ้านมัสการพระองค์ในเวลาเดียวกัน ? พยายามอธิบายว่า มันเป็นเหมือนกับอะไร

12. ในอีกทาง คุณคิดไหมว่า คนหนึ่งอาจจะอยู่ในฐานะคล้าย ๆ มารีย์ เรียนรู้ศึกษาพระคัมภีร์ และในเวลาเดียวกัน ใจของเขากลับคิดถึงโครงงานอื่น? คุณหรือคนที่คุณรู้จักมีประสบการณ์แบบนี้ไหม?

13. ครั้งหนึ่งฉันอ่านพระคัมภีร์ไป อธิษฐานไป แต่ใจกลับล่องลอยไปที่อื่น คิดเรื่องอื่น เรื่องงาน ... อย่างนี้เกิดขึ้นกับคนอื่น ๆ บ้างไหม? (หยุด) จากเรื่องของมารธาและมารีย์ คุณจะอธิบายเรื่องใจลอยอย่างไร ?

14. พระเยซูตรัสกับมารธาว่า มารีย์ได้เลือกสิ่งที่ใครเอาไปจากเธอไม่ได้ วันนี้ มีคนที่เลือกความสัมพันธ์ของเขากับพระเยซูก่อนเรื่องอื่นจนคนอื่นติเตียนเขาไหม? สิ่งที่ว่านี้อาจจะเป็นการเชื่อในพระองค์ การแสวงหาที่จะลึกซึ้งกับพระองค์มากขึ้น หรือการเลือกรับใช้พระองค์... การเลือกแบบไหนที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้น?

15. พระเยซูตรัสถึงการเลือกของมารีย์... พระองค์ไม่ได้ควบคุมการตัดสินใจของเธอ เรื่องนี้มีความหมายอะไรกับเราบ้าง? ถ้ามี มีแบบไหน?

16. ลองคิดถึงศาสนาอื่นที่เข้ามาในความคิด (หยุดเพื่อให้คนอื่นได้คิด) ในศาสนานั้น ผู้ติดตามเขาทำงานเพื่อพระของเขา เพื่อทำให้พอใจ หรือว่าพวกเขาได้รับจากพระเจ้าโดยไม่ต้องเสียอะไร ไม่ต้องทำอะไร

ให้เปรียบเทียบศาสนาที่เน้นความสำคัญของการทำดีกับสิ่งที่พระเยซูทรงเห็นว่าดี

17. จากที่เราเห็น เมื่อมารธารู้ว่าเธอมีงานมากเกินกว่าที่จะทำได้ เธอหันไปโทษพระเยซูกับมารีย์ ไม่โทษตัวเอง เมื่อมารธาเห็นว่า เธอไม่อาจทำงานนั้นให้สำเร็จ เราเห็นว่า เธอมองข้ามการที่จะถามพระเยซูว่า เธอควรทำอะไร เมื่อคิดเช่นนี้ ลองคิดว่า ในวันนี้เราควรจัดการกับเวลาของเราอย่างไร เมื่อเจอปัญหางานมากเกิน ... เรื่องนี้สอนอะไรเราถึงการเลือกให้ถูกต้อง ?

18.พระเยซูทรงชมมารีย์ที่เธอเลือกฟังพระองค์ แม้ว่ามันตรงกันข้ามกับความคิดเห็นของคนอื่น และขัดกับวัฒนธรรม สิ่งนี้สอนอะไรให้เรา ? ในการแสวงหาพระเจ้า ในการใช้เวลากับพระองค์ เราเคยเลือกที่ทำให้ขัดกับวัฒนธรรมหรือการต้องการของคนอื่นหรือเปล่า ? อย่างไร ?

คุณเพิ่งทำการนำเสนอเรื่องของมารธากับมารีย์โดยใช้วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ คุณอาจจบเรื่องแตกต่างกันออกไป และอาจจบด้วยการอธิษฐาน หรือใช้การเสริมสร้างทางบวก หรือถามคำถามอย่างเช่น

- คุณเรียนอะไรจากเรื่องนี้?
- พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นอะไร?
- คุณเรียนรู้จักพระเจ้าในแง่ไหน?
- มีอะไรที่คุณค้นพบและจะช่วยคุณในสัปดาห์ต่อไป?

ยังมีแบบฝึกขุดค้นเรื่องเชิงลึกในภาคผนวกข. วิธีการเตรียมคำถาม เดินทางผ่านเรื่องตัวอย่าง

การเสริมสร้างทางบวก

คุณค่าที่ได้เพิ่มเติมจากการสืบค้นเรื่องราวก็คือ ผู้ฟังจะรู้เรื่องเป็นอย่างดี หลังจากที่สืบค้นเรื่องและปรับใช้ ผู้เล่าอาจตัดสินใจที่จะช่วยเสริมการเรียนทางบวก ทำให้เรื่องราวฝังแน่นในชีวิตของผู้ฟัง

ตัวอย่างเช่น ในการฝึกปฏิบัติการ 5 วัน ผู้เข้าร่วมจะได้เรื่องทั้งหมด 21 เรื่อง หลังจากนั้น พวกเขาก็ต้องพยายามที่จะจำทุกเรื่องที่ได้เรียนไปแล้ว ก็ต้องมีการทบทวน ฝึกฝน เพื่อเก็บไว้ในความทรงจำ

บางทีเราอาจจะขอให้คนฝึกเล่าเรื่องด้วยการเล่าให้กันและกัน หรืออาจขอให้บางคนแต่งกลอน แต่งเพลงเพื่อเล่าเรื่อง อะไรก็ตามที่ออกมาเป็นการเล่าปากเปล่า และช่วยให้คนจำเรื่องราวอย่างถูกต้องก็ดีทั้งนั้น

การเสริมสร้างทางบวก จะเป็นประโยชน์แก่คนที่อ่านไม่ออก หรือไม่มีพระคัมภีร์ในภาษาของเขา ไม่มีเรื่องบันทึกเสียงในภาษาที่เขาเข้าใจได้ เขาเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุดเท่าที่จะมากได้

พอเจอปัญหาแบบนี้ ทำให้เราต้องพยายามหาทางแก้แบบคุณภาพ หากพวกเขาต้องการเรื่องที่บันทึกเสียงในภาษาของพวกเขาหรือ? โอกาสที่ยอดเยี่ยมสุดคือ การจัดแบ่งเวลาในการอบรมเพื่อไปบันทึกเสียงเพื่อเอากลับบ้านไป

2-3 ปีในการเล่าเรื่องเจาะใจ เราคิดถึงคำ“กระเป๋าใจ” เรากล่าวว่า“เมื่อคุณเรียนรู้เรื่องแล้ว เรื่องก็อยู่ในกระเป๋าใจของคุณ”

ต่อมาเราเจอปัญหาในหมู่คนที่อ่านไม่ออก พวกเขาเรียนเป็นร้อย ๆ เรื่อง เขารู้เรื่อง แต่เพราะเขาไม่อาจเขียนรายการเรื่องได้ จึงจำไม่ได้ว่า เรื่องไหนบ้างที่ตัวเองรู้

ทำให้เราพัฒนาหนังสือ กระเป๋าใจ เป็นการ์ดขนาดเล็กที่มีภาพของเรื่องที่จะช่วยให้เขาจำเรื่องนั้น ๆ ได้ มันไม่ได้เป็นไอคอนที่จะเอามาจำ แต่เป็นลายเส้นที่บอกถึงเอกลักษณ์ของเรื่องนั้น เราจะเคลือบมันไว้และสวมแหวนกุญแจเข้าไปเป็นพวงเลย พวกเขาก็จะมีการ์ดกระเป๋าใจเป็นส่วนตัว ... แบบนี้คนที่อ่านออกแต่ต้องเรียนเรื่องเยอะก็ชอบด้วย

เราขอบคุณพระเจ้าที่ประทานพระคุณโดยให้เรามีคำตอบที่มีคุณภาพ

บทที่ 6
วิธีการนำสนทนาแลกเปลี่ยน

เมื่อเรากำลังอยู่ในช่วงสนทนา พระเจ้าสามารถใช้ประสบการณ์ในอดีตและความรู้ในพระคัมภีร์มาช่วยให้เราตั้งโจทย์คำถามขึ้นมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรู้ว่า ควรคุยกันเรื่องอะไร และพระองค์จะทรงนำขณะที่คุณกำลังสอน ทักษะหนึ่งที่สำคัญมากคือ **การฟังและการตอบกลับ** คุณจะต้องตั้งใจฟังพระคำของพระเจ้าขณะที่เตรียมเรื่อง และในฐานะที่เป็นคนเล่าเรื่อง ก็จะต้องตอบกลับสิ่งที่พระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นในเรื่อง เช่นกัน ระหว่างการสนทนา คุณฟัง และตอบ คุณต้องฟังคนอื่นให้ดี และตอบเขากลับอย่างดีด้วย

คุณตาที่รัก

ในช่วงเวลาหนึ่งของวัน คนในหมู่บ้านหนึ่งกำลังรวมตัวกันรอบ ๆ ผู้อาวุโสเพื่อคุยกัน บางคนเลือกที่จะนั่งกับผู้อาวุโสที่มักให้ข้อมูลดี ๆ บางคนก็นั่งกับผู้อาวุโสที่มักฟังคนอื่นพูด แต่มีชายชราคนหนึ่งที่ใคร ๆ ก็อยากคุยด้วย จริง ๆ แล้ว ชาวบ้านเรียกเขาคนนี้ว่า คุณตาที่รัก

แม้คุณตาที่ใครๆรักจะให้ข้อมูลแห่งปัญญา เขายังเป็นคนที่ฟังคนอื่น นอกเหนือไปจากนี้ เขามักให้ความเข้าใจมากขึ้น เขารู้ว่า จะแบ่งปัญญาให้กับคนอย่างไร เขาให้โอกาสชาวบ้านคิดและค้นพบ แม้เขาจะมีความรู้มากกว่าใครๆ เขาก็ยังสนับสนุนให้ทุกคนที่มาคุยด้วยนั้นได้แบ่งปันความคิดของพวกเขาเสมอ บ่อยครั้งที่เขาไม่พูดอะไรแม้ว่า เขาจะรู้คำตอบ ทำให้คนที่มาหาเขา คิดเป็นและแก้ปัญหาได้ดี

คุณตาที่รักสนับสนุนให้ลูกชาย ภรรยา และลูกสาวออกความคิดเห็น เขาไม่กลัวที่จะให้คนอื่นพูด เพราะเขารู้ว่า เขามีความรู้มากกว่า เขารู้ว่า ยิ่งทำให้คนอื่นกล้า และมั่นใจเท่าไร พวกเขาจะยิ่งนับถือผู้นำอย่างเขามากขึ้นเท่านั้นคนที่ติดตามก็เลียนแบบวิธีการนำของเขา จึงคอยสนับสนุนให้คนอื่นได้ค้นหาสติปัญญา ลูกๆ ของคุณตาเติบโตมาเป็นคนที่ฉลาดและมั่นใจ เขาเดินตามทางของพ่อ

มีเรื่องในพระคัมภีร์เล่าถึงวันที่พระองค์ทรงสอนประชาชน 5000 คน แต่คนเหล่านี้หิว พระเยซูทรงถามสาวก ทรงเปิดโอกาสให้ทั้งฟิลิปและคนอื่นได้คิดว่า พวกเขาจะแก้ปัญหากันอย่างไร แต่ไม่มีใครขอให้พระองค์ทำการอัศจรรย์เลย ดังนั้นพระเยซูจึงทรงให้คำตอบด้วยการทำการอัศจรรย์ เอาอาหารของเด็กชายคนเดียวมาเลี้ยงคนทุกคน !

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระเยซูทรงให้สาวกและคนอื่น ๆ มีโอกาสคิดและตอบคำถามโดยใช้มุมมองแบบพระองค์ สามปีที่พระองค์ทรงอบรมพวกเขา หนุนใจให้ฟังพระดำรัส คิด และเชื่อวางใจ ให้เขาปรับเอาสติปัญญาที่ได้รับนั้นไปใช้ พระเยซูทรงเตรียมให้พวกเขารับใช้ และนำผู้อื่น

วันนี้ เมื่อเราสนทนาแลกเปลี่ยนกันในแบบของการเล่าเรื่องเจาะใจ หลายคนที่เข้ามามีส่วนร่วมนั้น เป็นผู้นำในครอบครัวหรือการรับใช้อยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงมีความรู้มากกว่าคนที่เขาสอนและนำอยู่ เราขอตบมือให้กับทุกคนที่ไม่รีบตอบ แต่ให้คนอื่นได้มีโอกาสคิดและตอบ

ที่ได้เห็นผู้นำที่มีปัญญา มีความมั่นใจเหล่านี้ ปล่อยให้คนอื่นได้ตอบทำให้เรามีความสุขมาก พวกเขาเห็นว่า การให้คนอื่นคิด ตอบกลับ บอกความคิดของพวกเขานั้นมีคุณค่ายิ่ง ผู้นำเหล่านี้ก็เหมือนกับทั้งคุณตาที่รัก และพระเยซู คือเขารู้วิธีที่จะสร้างความมั่นใจให้คนอื่น เขารู้ว่า คนเหล่านี้จำเป็นต้องได้สติปัญญาจากเขา และก็ได้แบ่งปันในเวลาที่เหมาะสม

ความท้าทายในการฟังและตอบกลับ

ตอนแรกที่คุณพยายามสร้างทักษะในการเล่าเรื่องเจาะใจนั้น มีหลายอย่างที่ต้องจำ คนที่มาใหม่ๆ มักสนใจในการนำเสนอในการเล่า การเรียบเรียงเป็นลำดับขั้นตอน การตั้งคำถาม น่าสนใจที่พวกเขาจะมุ่งมั่นในขบวนการสอนจนกระทั่งสิ่งสำคัญที่สุดถูกมองข้ามไป นั่นคือ **คนฟัง**! หน้าที่ของคุณคือการสนทนาเรื่องราวในพระคัมภีร์กับคนอื่น หากไม่ฟังคนพูดและถามให้ดี และไม่ยอมตอบกลับสิ่งที่เขาเสนอเข้ามา ก็จะไม่มีการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิด

วิธีการดีที่สุดในการเข้าไปกระตุ้น สร้างสรรค์ความคิดก็คือ ใช้การสนทนา หลังจากที่ได้ใช้เวลาค้นพบขุมทรัพย์อันมีค่ามากมายในเรื่อง ก็เป็นการดีที่จะพูดถึงเรื่อง..กับคนอื่น ๆ ดังนั้น แทนที่จะมามัวคิดแต่ว่าจะนำเสนอเรื่องอย่างไร วางแผนการพูด ตั้งคำถาม ฟังพวกเขาอย่างไร ขอให้คุยเรื่องราวนั้นกับเขา สนทนากันในหัวข้อนั้น
ระหว่างที่คุย อาจใช้คำถามเพื่อช่วยเริ่มต้นการสนทนาตอนที่คุณเล่าเรื่องไป หวังว่า คำถามของคุณจะช่วยให้คนได้พบขุมทรัพย์ที่คุณพบในตอนที่เตรียมเรื่อง เราทุกคนพูดกับคนอื่น ๆ ทุกวันโดยไม่มีสิ่งที่จดบันทึก เราคุยกันเรื่องอะไร ๆ ที่เราสนใจ ทำตัวผ่อนคลาย และค่อย ๆ คุยกันไปถึงเรื่องราวนั้น จริงแล้ว การฟังและตอบกลับเป็นศูนย์กลางของการเล่าเรื่องเจาะใจ **คำนิยามของการเล่าเรื่องเจาะใจคือ การฟัง และตอบกลับ** นั่นเอง

การฟังและตอบกลับจากการกระทำเรื่องหนึ่งที่เราค้นคือ สดุดี 23 คนส่วนใหญ่จะคุ้นเคยกับพระคำตอนนี้ เมื่ออ่านไปช้าๆ และถามไปด้วย จะช่วยให้เราได้ยินสิ่งที่พระเจ้าประทานไว้ให้เราอย่างน่าประหลาด

ครั้งหนึ่ง ราเมชซึ่งเป็นผู้อำนวยการแผนกโลกชาวพุทธของเรา เล่าให้ฟังว่า เขาสอนสดุดี 23 แบบการเล่าเรื่องเจาะใจ (คิดดูซิ เขาเป็นชาวเนปาลที่เราเคยอบรมการเล่าเรื่องเจาะใจ!) ฉันรู้สึกขำที่เขาใช้สดุดี 23 สอนด้วยวิธีนี้ ก็เลยขอให้เขาสอนพวกเรา และเป็นวันที่จะไม่ลืมไปชั่วชีวิต

ดูจากรายงานนี้จะเห็นว่า ฉันช้าในการฟังเรื่องและฟังผู้เล่า แล้วลองดูวิธีที่คุณราเมชคอยโปรยเศษขนมปังจนทำให้ฉันเข้ามาใกล้ขุมทรัพย์ เขาถอยไปและปล่อยให้ฉันค้นพบเอง เขาจะฟังและให้เงื่อนงำบางอย่างที่ทำให้ฉันก้าวเข้าไปค้นพบ

เขาใช้คำถามทั้งเรื่อง แต่ข้อมูลที่ช่วยพันผูกเรื่องนั้นยังคงอยู่ทุกวันนี้ ฉันจะข้ามคำถามไปบ้าง แต่จะเน้นคำถามที่ช่วยเชื่อมโยงเรื่องเข้าด้วยกัน

เขาถามว่า “อย่างแรก เจ้าแกะนั้นมันกล่าวถึงผู้เลี้ยงว่าอย่างไร?”

ฉันตอบอย่างที่เคยเรียนรู้มา “ผู้เลี้ยงของฉัน... หมายความว่า เรารู้จักพระเยซูเป็นส่วนตัวได้”

แต่ราเมชไม่ยอมให้ฉันก้าวข้ามไปเร็วขนาดนั้น ในการเล่าเรื่องเจาะใจเราจะต้องฟังอย่างตั้งใจว่า เรื่องเล่าอย่างไร เราจึงจะมาหาทางปรับใช้ให้เข้ากับตัวเรา

ราเมชบังคับให้ฉันช้าลง และฟังว่า เรื่องเป็นอย่างไร ให้มองพระคำตอนนี้อย่างละเอียด เขาพยายามให้ฉันฟังจริง ๆ

ตกลง ฉันยอมฟัง คิดว่าจะตรวจสอบวิธีการของเขา จริง ๆ แล้ว สงสัยว่า เป็นไปได้อย่างไร ที่นักเรียนของฉันจะมาสอนพระคำที่ฉันทั้งรู้ดี ทั้งสอนมาหลายครั้ง แถมยังเขียนอีกด้วย

“นี่เป็นแกะพูดใช่ไหม?” เขาถาม ฉันพยักหน้า

“อ้าว เจ้าแกะพูดถึงผู้เลี้ยงได้อย่างไร มันอ้างถึงเขาอย่างไร?” “คุณกำลังหมายความว่า เจ้าแกะมันเรียกผู้เลี้ยงว่า พระองค์อย่างนั้นหรือ?”

“ใช่แล้ว “ราเมชตอบ “คุณไม่เห็นหรือว่า มันมองผู้เลี้ยงมาจากไหน?”

“หา... อะไรนะ?” ฉันไม่เข้าใจ

“เจ้าแกะตัวที่เกี่ยวข้องกับผู้เลี้ยงมันอยู่ตรงไหน? เห็นหรือเปล่า?“ ราเมชรุกเข้ามา เพราะเขาอยากให้ฉันเห็นสิ่งที่ฉันไม่เคยพบมาก่อน (ในการเล่าเรื่องเจาะใจเรามักไม่รุกให้คนเห็นสิ่งที่เราเห็นในเรื่อง แต่ตรงจุดนี้ ราเมชเคยเรียนกับฉัน ต้องการแบ่งความเข้าใจของเขาอย่างยิ่ง ในการฟังและตอบกลับตอนนี้ ราเมชรู้ว่า การที่เขารุกเร้าให้ฉันช้าลงและคิดดี ๆ เป็นเรื่องที่รับได้ เพราะเรารู้จักกันดี)

“อืมม เดาเอาว่า หากแกะมีคนนำ เท่ากับผู้เลี้ยงจะอยู่ข้างหน้าแกะใช่ไหม”

“ใช่แล้ว นั่นแหละ!” ราเมชร้อง “ และลองมาดูตอนที่มันเข้าไปในหุบเขาเงามัจจุราชซิ มันพูดถึงผู้เลี้ยงอย่างไร?”

“พระองค์ ? “ ฉันตอบ

“ดูให้ดีอีกที” ราเมชกระตุ้น “เรื่องบอกว่า ข้าพระองค์ไม่กลัวอันตรายใด ๆ **เพราะพระองค์สถิตกับข้าพระองค์** แกะมันเรียกผู้เลี้ยงอย่างไร มันกล่าวถึงผู้เลี้ยงแบบไหน?”

“โอ รอเดี๋ยว” ฉันร้อง “เข้าใจแล้ว มีการเปลี่ยนแปลง ตอนนี้ เจ้าแกะกำลังพูดกับผู้เลี้ยงนี่นา ไม่ได้พูดถึงผู้เลี้ยงแล้ว แต่เป็นการพูดต่อหน้า ว้าว! นี่มันยอดจริง ๆ “

“ใช่ และดูต่อไป ผู้เลี้ยงอยู่ตรงไหน มีการเปลี่ยนแปลงนะ ดูซิ”

“ดูอะไรล่ะ?” ฉันถาม

“ดูว่ามีอะไรเปลี่ยน จ้องเลย ก่อนหน้านั้น ผู้เลี้ยงอยู่หน้าฝูงแกะ ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน?”

“ตกลง ตอนนี้เห็นแล้ว” ฉันตอบ “ตอนแรกผู้เลี้ยงอยู่ข้างหน้า ต่อมา เขามาอยู่กับแกะเลย”

“ถูกต้อง ตอนแรกเขานำแกะไป และตอนนี้อยู่ข้าง ๆ” ราเมชยิ้มกว้าง “แต่นั่นยังไม่หมด อ่านต่อไป เรื่องพูดถึง “พระองค์”อีก แกะมันกล่าวว่า .. พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน .. หากพระองค์ทรงเจิมแกะ พระองค์อยู่ที่ไหนตอนนี้?”

“เออ ฉันเห็นแล้วล่ะ ตอนนี้พระองค์อยู่เหนือแกะ”

“อ่านต่อไป” ราเมชหนุนใจฉัน “เรื่องบอกว่า .. แน่ที่เดียวที่ความดีและความรักมั่นคงจะติดตามข้าพเจ้าไป ตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า... แกะมันรู้สึกว่า พระองค์ทรงอยู่ตรงไหนล่ะทีนี้?”

“อืมม... เห็นแล้วล่ะ นี่มันยอดจริง ๆ” ฉันเห็นด้วย

ตอนนี้หน้าตาของราเมชเป็นประกาย “พระผู้เลี้ยงทรงอยู่ข้างหน้า ข้างๆ ทรงอยู่เหนือและทรงตามติดเจ้าแกะ พระองค์ทรงอยู่รอบมันทั่วตัวเลย”

จากตรงนั้น เรามาถึงตอนจบของเรา เราจึงไปหาการปรับใช้ จะไม่ทำอย่างนั้นได้อย่างไร เราจึงคุยกันว่า มีอะไรบ้างที่เราจะไปปรับใช้จากสิ่งที่เราเห็นในเรื่อง นี่เป็นการค้นพบใหม่ พระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยงของเรา ทรงอยู่ข้างหน้า ข้างๆ เหนือเรา และอยู่ข้างหลังเรา พระองค์ทรงครอบครองการสนทนาของเรา รู้อย่างนี้...ทำให้ใจเป็นสุขเหลือเกิน

ความคิดตอนท้าย บางครั้งเมื่อกลับเข้ามาที่สำนักงาน เพื่อนร่วมงานก็จะมาคุยถึงความผิดพลาดของเรา และเห็นว่า พระเจ้าทรงเมตตา และช่วยให้เราผ่านมันไปได้ครั้งแล้วครั้งเล่า ฉันมีความเห็นว่า “ พระเจ้าทรงอยู่ข้างเรา ขณะที่เราท้าทายพวกเขา พระเจ้าทรงเป็นผู้สนับสนุนอย่างเข้มแข็ง พระองค์ตรัสว่า .. ทำไปและอย่ากังวล เราจะปกป้องเจ้า และเราจะคอยดูไม่ให้ใครแอบเข้ามาลอบกัดเจ้า..”

แล้วสดุดีบทนี้จึงกลับมาหาฉัน “โอ... สดุดีบทที่ **23** นี่นา! พระเจ้าทรงปกป้องข้างหลังเรา..มันเป็นการบอกเช่นเดียวกันว่า แน่ทีเดียวที่ความดีและความรักมั่นคงจะติดตามข้าพเจ้าไป ตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า”

อืมม... ครูฟังนักเรียน ทั้งสองได้ยินจากตอนที่ต่างก็คุ้นดี

การแลกเปลี่ยนอย่างนี้ ที่ผู้เชื่อท้องถิ่นมีโอกาสสอนคนที่มาจากตะวันตก มาจากยุโรปกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว มิชชันนารีในประเทศอย่างอินเดีย โตโก โมแซมบิค ไนเจอร์ และฟิลิปปินส์ ต่างเข้ามาฝึกอบรมการเล่าเรื่องเจาะใจกับครูที่เป็นคนท้องที่

ที่สุด การเล่าเรื่องเจาะใจมาจบอยู่ที่คน คนที่ฟังคนอื่น คนที่ฟังพระคำของพระเจ้า การฟังและการตอบกลับนั้นมีให้กับทุกคน ผลที่ได้แสดงว่า คนที่ได้ยินเสียงของพระเจ้าไม่ใช่คนที่นำสูงสุดและแบ่งความรู้ให้คนอื่นเท่านั้น แต่คนที่เป็นครูท้องถิ่นที่ได้อบรมเหล่ามิชชันนารีไปแล้วสาม สี่รุ่นต่อ ๆ กันไป

รายละเอียดที่นำไปสู่ความสำเร็จ

เราเชื่อว่า รายงานที่กล่าวมาจะช่วยบันดาลใจให้คุณได้เรียนรู้การเล่าเรื่องเจาะใจและเพิ่มพูนทักษะใหม่เสมอ ให้เราเริ่มต้นส่วนที่ช่วยผู้เรียนที่อ่านได้ แม้คุณคิดว่า จะไม่สามารถจำคำถามได้เลย ต้องเขียนลงไปอยู่ดี แต่มันสำคัญยิ่งที่จะไม่เขียนคำถามที่คุณต้องการถามเกี่ยวข้องกับเรื่อง การระลึกถึงคำถามทำได้โดยการคิดไปตามเนื้อเรื่อง ให้เนื้อเรื่องได้ช่วยเตือนให้คุณนึกถึงคำถามที่เตรียมไว้ได้ เรื่องราวกลายเป็นวิธีช่วยจำ เนื้อเรื่องกลายเป็นโน้ตของคุณ!

คิดทบทวนบทนำของคุณ

ตอนนี้คุณค้นพบขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่มากมาย และคุณอาจเอาเข้าไปเพิ่มลดในบทนำของคุณได้ หากคุณเห็นว่า ข้อมูลในบทนำมีอยู่ในเรื่องแล้ว ก็ควรเอาตอนนั้นออกไปจากบทนำ

ตัวอย่างเช่น คุณอาจจะวางแผนนำเรื่องจากปฐมกาล 12:**1**-9 โดยพูดว่า “เรื่องนี้เป็นเรื่องของชายคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้ออกจากครอบครัว และประเทศของเขาเพื่อสร้างชาติใหม่” แต่เมื่อคุณใช้เวลาคิด ขณะที่ค้นขุมทรัพย์ของเรื่องอยู่ คุณตระหนักว่า ข้อมูลดังกล่าวมีอยู่ในเรื่องของอับรามแล้ว ดังนั้นจึงเอาข้อมูลตรงนั้นออกไป

แต่หากคุณเกิดมีความเข้าใจเรื่องราว และเห็นว่า ข้อมูลบางอย่างนั้นควรเสริมเข้าไป ก็ให้เสริมเข้าไปตอนที่เป็นบทนำได้

อย่างเช่น หนึ่งในขุมทรัพย์ที่เราพบในเรื่องของมารธาและมารีย์ เป็นเรื่องของการที่มารธาได้เลือกที่จะทำอาหารมากมายเลี้ยงแขก อีกประการที่ทำให้เราตกใจคือ วิธีการที่มารธาพูดกับพระเยซู ทั้งวิจารณ์และสั่งให้พระเยซูทำโน่นนี่ต่อหน้าสาวกของพระองค์ เรื่องนี้เริ่มต้นที่พระเยซูกับสาวกเข้าไปในเมืองหนึ่ง แต่ในเรื่องเรารู้ว่า พระเยซูรับเชิญจากมารธา ไม่ได้มีเขียนไว้ว่า มีสาวกอยู่ที่นั่นด้วย
เพื่อทำให้คนฟังเข้าใจ ควรเริ่มต้นเรื่องประมาณนี้ “ เมื่อพระเยซูทรงอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงเลือกบางคนให้ติดตามพระองค์ไป เขาเหล่านี้คือสาวกซึ่งจะไปไหนมาไหนกับพระองค์เสมอ ยกเว้นเวลาที่พระคัมภีร์บอกว่า พระองค์เสด็จไปผู้เดียวหรือบางครั้งพระองค์นำไปเพียงสองสามคน” ข้อมูลนี้จะทำให้เราเข้าใจว่า พระเยซูไปที่บ้านมารธาพร้อมกับสาวกของพระองค์ด้วย

ในฐานะที่เป็นคนเล่าเรื่อง ต้องระลึกเสมอว่า จะมีคนหนึ่งหรือมากกว่านั้นไม่มีความรู้ในพระคัมภีร์เลย นอกจากที่คุณเล่าตอนนำเรื่อง ดังนั้นถ้าจะให้การสนทนาแลกเปลี่ยนประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ก็จำเป็นที่ต้องให้ข้อมูลกับผู้ฟังในบทนำเรื่อง หรือในเรื่องอย่างชัดเจน

หากคุณสอนเรื่องบางเรื่องกับทุกคนแล้ว ก็ตั้งคำถามซึ่งมีเนื้อหาอยู่ในเรื่องที่ได้ฟังกันมาก่อนหน้านี้ด้วยกัน ให้ระลึกเสมอว่า เรื่องส่วนใหญ่มีข้อมูลมากมายพออยู่แล้ว คุณไม่จำเป็นต้องไปหาเนื้อหาจากที่อื่นมาเล่าเพิ่มเติม

บางโอกาส มีการให้ข้อมูลเพิ่มเติมในบทนำ อย่างเช่น กฎของพระเจ้าเกี่ยวกับคนโรคเรื้อน วันสะบาโต การกินอยู่ หรือความรู้สึกของชาวยิวที่มีต่อคนชาวสะมาเรีย เหล่านี้จะช่วยให้คนได้เข้าใจเรื่องลึกซึ้งขึ้น

เช่นกัน หลังจากที่สนทนาแลกเปลี่ยนความเห็นหลังการเล่าเรื่อง คุณอาจแนะนำสัญลักษณ์บางอย่างที่อยู่ในเรื่องได้ ***ช่วยให้ผู้ฟังได้ค้นพบความหมายของสัญลักษณ์ด้วยการเล่าอีกเรื่อง*** นำเขาไปสู่เรื่องใหม่ หรือข้อใหม่ในพระคัมภีร์ โดยเล่าแบบเจาะใจ ให้ทำแบบนี้ถ้าคุณเห็นว่า ผู้ฟังจะเข้าใจลึกซึ้งมากขึ้นได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำให้คุณทำเช่นนั้นหรือไม่

การเพิ่มข้อมูลเข้าไปในเรื่องต้องชัดเจน ง่ายต่อการที่จะนำไปปรับใช้ในชีวิต เริ่มต้นด้วยการพูดว่า “มีอีกเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากเรื่องนี้นานทีเดียว... “ แล้วคุณก็นำเขาไปสู่พระคำตอนที่มีสัญลักษณ์หรือรูปแบบเฉพาะ ส่วนใหญ่เรื่องที่สองจะอยู่ในพันธสัญญาใหม่

ตัวอย่างเช่น หากคุณเล่าเรื่องโมเสสกับงูทองเหลืองในหนังสือกันดารวิถี 21**:4–9** และคนในกลุ่มได้ค้นพบขุมทรัพย์ ได้ปรับใช้ในชีวิตแล้ว คุณอาจกล่าวว่า “คงนานมาก ถ้าเราจะต้องสนทนาเรื่องในพระคัมภีร์ทุกเรื่องด้วยกัน มีบางเรื่องที่เกิดขึ้นในยุคหลัง ๆ ที่อยากจะเล่าสู่กันฟัง เรื่องของโมเสสกับงูทองเหลืออาจจะช่วยให้เราได้ค้นพบอะไรได้มากขึ้น (หากมีเวลา คุณอาจจะนำเรื่องด้วยการเล่าจากยอห์น **3:1–16 แต่หากเวลาน้อย ก็ในนำเรื่องโดยรวมข้อ 1–13** เข้าไปและเล่าเรื่องสั้นๆ ที่พระเยซูทรงเล่าให้กับชายผู้เคร่งศาสนา ในข้อ 14-16 จำไว้ว่าจะต้องเล่าในสไตล์ของการเล่าเรื่องเจาะใจ **!**

โมเสสยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์ก็ต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่า พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

ฟังคำตอบกลับจากผู้ฟังเรื่อง คำตอบที่ผู้ฟังตอบมา จะทำให้คุณได้รู้ว่า เขาต้องการอะไร และเขามีคำถามอะไรเฉพาะตัวบ้าง ถ้าเข้าใจก็จะช่วยให้คุณได้ตั้งคำถามที่เหมาะสม อย่างนี้เรียกว่า “*การสอนจากชั่วขณะนั้น* “

คำถามส่วนใหญ่ควรจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่คนทำหรือพระเจ้าทรงทำ คำถามเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ฟังค้นพบความจริงฝ่ายวิญญาณ เพียงแค่ทบทวนการกระทำ คำพูดของบุคคลในเรื่อง ให้ระวังคำถามว่า “ทำไม?” เพราะมันอาจทำให้ผู้ฟังเดาเรื่องคาดคะเนเรื่องโดยไม่มีการสนับสนุนจากพระคำตอนนั้น ควรใช้คำถามว่า “อะไร?” เป็นหลัก น่าสนใจว่า คำตอบนั้นจะนำไปสู่คำตอบที่ไม่ได้ถามออกมาว่า “ทำไม?”

ตั้งคำถามที่ช่วยให้เกิดการสังเกต หลังจากที่ได้พูดถึงตอนสั้น ๆ ของต้นเรื่อง อาจพูดว่า “เรื่องตอนแรกนี้ บอกเราถึงความเชื่อของบุคคลในเรื่องอย่างไร? (คุณอาจเลือกคนใดคนหนึ่งขึ้นมา) ..จากเนื้อเรื่อง คน ๆ นั้นให้คุณค่ากับอะไรบ้าง?”

พูดว่า ”มีอะไรในตอนนี้ที่บอกถึงพระลักษณะของพระเจ้าบ้าง?” หรือ “เราเห็นความซื่อตรงของพระเจ้าตรงนี้ไหม?” เมื่อเราค้นคว้าต่อไปในส่วนต่าง ๆ ของเรื่อง ให้ดูว่า บุคคลในเรื่องได้แสดงอาการไม่นับถือ กลัว สับสน โลภ หรือน้ำใจ ความกล้าหาญ ความไว้วางใจ หรือแสดงปัญญาจากการกระทำหรือคำพูดของเขาอย่างไร คำถามจะต้องได้คำตอบจากเนื้อเรื่องที่เล่าไป

หากมีคำถามที่ต้องได้คำตอบ ใช่ ไม่ใช่ เราอาจจะถามต่อไปหากคำตอบว่า ใช่... “ช่วยหน่อยซิ คุณเห็นคำตอบจากตอนนี้อย่างไร (หรือที่ไหน)?

ช่วยให้ผู้ฟังนำความจริงจากเรื่องไปปรับใช้ ขณะที่สนทนาไปเพื่อหาการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ขอให้ตั้งใจฟัง และหาโอกาสที่จะถามว่า ตัวเขา หรือคนที่เขารู้จักนั้นเคยมีความรู้สึกหรือมีปฏิกริยาอย่างคนในเรื่องบ้างไหม (เช่น กลัว สงสัย เชื่อ หวังใจ สับสน) เมื่อเขาตอบว่า มี... หรือได้คำตอบจากท่าทางว่า ใช่ ก็เป็นเวลาดีที่จะถามต่อไปว่า “ใครต้องการแบ่งปันประสบการณ์นั้นบ้าง?”

แบ่งปันการปรับใช้ส่วนตัว เมื่อคุณทำการสนทนาเรื่องการปรับใช้เสร็จ หากพระเจ้าทรงนำ คุณก็อาจแบ่งปันได้ว่า เรื่องตอนนั้น สัมผัสชีวิตคุณอย่างไร หรือคุณอาจจะถามว่ามีส่วนใดในเรื่องที่สัมผัสชีวิตของพวกเขาบ้าง

ส่วนประกอบสำคัญของคำถามที่ดี คำตอบจะต้อง

- มีบรรจุอยู่ในเรื่อง
- พิสูจน์ได้ด้วยเรื่องนั้น

ข้อมูลนอกเรื่อง หากว่า เราจำเป็นต้องใช้ข้อมูลข้างนอกเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ เราก็สามารถเติมข้อมูลนั้นเข้าไปในบทนำเรื่องเป็นข้อพระคำ หรือข้อพระคำที่เติมเข้ามานั้น อาจส่งให้กับผู้ฟังไปพร้อมกับเนื้อเรื่องก็ได้

แต่ทำแบบนี้นานๆ ครั้ง เพราะข้อพระคำที่เติมเข้ามา ทำให้คนฟังต้องพึ่งการค้นคว้าของคนเล่า แทนที่จะฟังเรื่อง ผู้เล่าจะตั้งคำถามเกี่ยวกับพระคัมภีร์จากสิ่งที่ผู้ฟังได้รับมาจากการฟังครั้งก่อนก็ได้

คำตอบที่ดี เมื่อคนตอบคำถามได้ดี ก็ให้หนุนใจ อย่างเช่น “ตอบได้ดีมาก” “ผมไม่เคยคิดอย่างนั้นมาก่อน” “เออ เป็นคำตอบที่เข้าท่ามาก”

คำตอบที่ไม่ค่อยดีนัก หากคุณคิดว่า ผู้ฟังตอบไม่ค่อยดี คุณอาจพูดว่า “ ไหน ให้เรากลับไปดูซิว่า มันเข้ากับเรื่องหรือเปล่า “ หากข้อสรุปที่ได้นั้นผิดไป คุณอาจจะต้องรับผิดเอง กล่าวว่า “ขอโทษนะ ผมเล่าตอนนั้นยังไม่ชัดเจน “ หรือ “คำถามของผมยังไม่ชัดเจนพอ”

หากคำตอบ หรือคำถามของผู้ฟังออกนอกเรื่อง คุณพูดได้ว่า “เราจะคุยกันเรื่องนั้นเวลาอื่นแล้วกัน” หรือ “บางทีเราอาจจะพบคำตอบในเรื่องต่อไป” คำถามบางอย่างไม่ได้พาไปทางดี และทำให้ทั้งกลุ่มออกนอกทาง หากคุณใช้เวลาไปตอบคำถามแบบนั้น

หากกลุ่มค่อนข้างใหญ่ และเวลามีน้อย

การถาม และตอบกลับเป็นวิธีมาตรฐานของการเล่าเรื่องเจาะใจ หากมีเวลาไม่พอสำหรับคำตอบ หรือกลุ่มใหญ่เกินไป จนไม่อาจได้คำตอบ ก็ยังมีทางเลือก ครูอาจจะถามคำถามแบบโน้มน้าวใจ คือคนฟังต้องคิดตอบคำถาม แต่ไม่ต้องพูดออกมาดัง ๆ คุณต้องมั่นใจว่า ได้ให้เวลาพอกับความคิด อย่างน้อยสองสามวินาที เพื่อให้คนฟังคิดคำตอบได้

รักษาความถูกต้อง คุณค่าของการทบทวน

ข้อดีของการสนทนาแลกเปลี่ยนในแบบของการเล่าเรื่องเจาะใจคือ เครื่องมือในการทบทวน
การทบทวนในการเล่าเรื่องเจาะใจจะเกิดผล ให้คุณค่ามากที่สุด เมื่อเรานำเสนอเรื่องเป็นลำดับเหตุการณ์อย่างถูกต้อง แทนที่ครูจะให้บทนำเรื่อง ครูอาจถามคนที่เคยฟังเรื่องมาก่อน ให้กล่าวทบทวนย่อ ๆ ทั้งเนื้อเรื่องและสิ่งที่ค้นพบ อาจมีคนใหม่เข้ามาร่วมในการสอน หรืออาจจะมีใครขาดหายไป การทบทวนเรื่องก่อนหน้าจะช่วยคนที่พลาดเรื่องราวนั้นไป การที่ให้ผู้เรียนได้ทบทวนเรื่อง ทำให้เขาได้ใช้ความจำของเขา

ยิ่งกว่านั้น ทุกคนควรได้แบ่งปันขุมทรัพย์ที่เขาคนพบครั้งก่อน รวมถึงสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ การทบทวนทำให้คนได้ประทับข้อมูลนั้นในความคิด นี่เป็นเวลาที่เหมาะสมเพื่อที่จะได้ยินคำพยานว่าเขาได้ใช้เรื่องนี้อย่างไรในสัปดาห์ก่อน

เช่นกัน เมื่อสมาชิกในห้องเรียนได้รับโอกาสที่จะแบ่งปันสิ่งที่เรียนมาในการพบปะกันครั้งก่อน ครูก็จะต้องทำให้มั่นใจว่าเรื่องก่อนหน้านั้น ทุกคนเข้าใจ และค้นพบขุมทรัพย์ที่ถูกต้อง หากคนที่ฟังยังคงงงสิ่งที่ตัวเองเรียน ไม่สามารถเล่าเรื่องได้ เท่ากับว่า ครูจะต้องทบทวนให้ทุกคนอีกครั้ง

ไม่มีเหตุผลที่จะเล่าเรื่องใหม่ จนกว่าทุกคนจะเข้าใจเรื่องก่อนหน้าเป็นอย่างดี

บทที่ 7
การปรับใช้อย่างถูกต้อง ค้นพบช้าง

เมื่อคนเล่าเรื่องเพิ่มพูนทักษะการสืบเสาะของเขา เขาก็จะเริ่มเห็นรายละเอียดในพระคัมภีร์ที่ครั้งแรก ๆ นั้นเขามองไม่เห็น แม้รายละเอียดนั้นเป็นเรื่องเล็ก ๆ แต่เมื่อพบมันเขาจะรู้สึกตื่นเต้นมาก อย่างไรก็ตาม เมื่อพบส่วนเล็ก ๆ ที่น่าสนใจ ผู้เล่าจะต้องระวังที่จะยังคงมองเห็นภาพรวมของเรื่องนั้นอยู่ เขาจะต้องจำเสมอว่า พระคัมภีร์นั้นเป็นมากกว่าหนังสือบันทึกประวัติศาสตร์ เขาจะต้องไม่พลาดข่าวสารฝ่ายวิญญาณที่เรื่องราวนั้นบ่งบอก

ตัวอย่างเช่น หลายคนเล่าเรื่องดาวิดกับโกลิอัท พวกเขาก็เทศนา และนำการสนทนาเรื่องดาวิดเป็นเยาวชนชายตัวเล็กที่มีความสามารถมาก และกล้าหาญ มั่นใจพอที่จะเผชิญหน้ากับยักษ์จนเอาชนะเขาได้ และก็นำเรื่องไปปรับใช้ในชีวิตว่า “ เราควรเป็นเหมือนดาวิด และกล้าหาญในสถานการณ์ที่ยากเย็น”

เป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ แต่.. เรื่องราวมีเพียงแค่นี้หรือ?

แม้ว่าเรื่องจะมีข้อมูลแบบนั้น แต่คำสอนฝ่ายวิญญาณกลับถูกมองข้ามไป ในเรื่อง ดาวิดรู้ว่า พระเจ้าของเขาสามารถจัดการเจ้ายักษ์ใหญ่ และต่อต้านกองทัพที่เชื่อพระปลอม ยิ่งกว่านั้น กองทัพอิสราเอลและกษัตริย์ซาอูลควรจะวางใจว่าพระเจ้าจะทรงเอาชนะยักษ์นั้นรวมไปถึงพระปลอมที่พวกศัตรูเชื่ออยู่ อิสราเอลกลับไม่ไว้วางใจพระเจ้า ในสงครามจริง ประเทศที่นมัสการพระปลอมนั้นจะพ่ายแพ้เมื่อมีคน ๆหนึ่งที่ดูไม่สำคัญเดินไปด้วยความเชื่อ

ทุก ๆ เรื่องจะพบความจริงข้อเล็ก ๆ ที่มีค่า แต่คุณจะต้องฟังเรื่องทั้งหมด เพื่อว่าคุณจะได้เข้าใจความจริงที่สำคัญสุดซึ่งมีอยู่ในเรื่องนั้น

หลักการ**ค้นพบช้าง**จะช่วยเราในฐานะเป็นผู้เล่าเรื่องได้รักษาความถูกต้องของเรื่องราวในขณะที่พยายามค้นหาขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณ

อย่างแรกคือ **พลาดช้างไป**

คุณอาจเคยได้ยินเรื่องคล้าย ๆ กันอย่างนี้มาก่อน มีคนนำชายตาบอดห้าคนไปใกล้ ๆ ช้าง แล้วบอกว่า “คุณกำลังยืนข้าง ๆ ช้างนะ ช่วยอธิบายลักษณะของช้างให้หน่อยซิ” ทันใดนั้นเอง ชายสี่คนก็แตะต้องตัวช้าง และต่างก็อธิบายถึงส่วนที่พวกเขาได้สัมผัส

คนแรกจับที่หางช้างจึงอธิบายว่า “ช้างเป็นเหมือนกิ่งไม้เลยล่ะ”

คนที่สองจับที่หูช้าง เขาจึงบอกว่า “เจ้าช้างนี่ น่าจะเหมือนใบไม้ยักษ์เลยล่ะ”

ส่วนคนที่สามจับที่งวงช้าง เลยบอกว่า “ช้างเป็นเหมือนงูตัวยาวครับ”

คนที่สี่พยายามโอบท้องช้าง แต่ก็ทำไม่ได้ทั้งหมดแล้วกล่าวว่า “ช้างเป็นเหมือนหินก้อนใหญ่ แต่ไม่แข็งเท่าหิน แถมยังเคลื่อนไปมาได้”

คนที่ห้านั้นเยาะเพื่อน ๆ “เฮอะ ฉันไม่จำเป็นต้องแตะตัวช้างหรอก จะอธิบายให้ฟัง ฉันเคยได้ยินเสียงแตรช้างนี้ดังมากหลายครั้งแล้ว” ทุกคนรู้ว่า เจ้าช้างนี่ก็คือเครื่องดนตรีอันใหญ่มากชนิดหนึ่ง”

แม้แต่ละคนจะอธิบายส่วนของช้างได้ แต่ไม่มีใครสักคนที่เข้าใจว่า เจ้าช้างตัวจริงหน้าตารูปร่างเป็นอย่างไร พวกเขาต่างพลาดลักษณะรวมของช้างตัวจริงไป
เช่นเดียวกันเมื่อเรามองหาขุมทรัพย์ในเรื่องราวพระคัมภีร์ เราต้องนึกถึงเรื่องหลักต้องจำไว้ว่า มีความครบถ้วนของเรื่องทุกเรื่อง เราเรียกความครบถ้วนนี้ว่า “ช้างตัวจริง” เมื่อเรื่องยาว จะประกอบด้วยหลายตอนคล้าย ๆ กับละครที่มีหลายฉากรวมกัน ในเรื่องที่ยาวนั้น แต่ละฉากอาจบรรจุ ”ช้างตัวจริง”ในส่วนของมันไว้

บางครั้ง เมื่อเราอ่านเรื่องที่คุ้นเคย เราอาจจะมีความคิด เดิมว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร เราจึงพลาดที่จะฟังเรื่องให้ถ่องแท้ เหมือนกับคนตาบอดคนนั้นที่ไม่ใช้เวลาสักนิด จับดูตัวช้างว่าเป็นอย่างไร เพราะเขาแน่ใจว่าช้างเป็นเครื่องดนตรีอย่างหนึ่ง เราเองก็อาจคิดว่าตัวเราเองรู้เรื่องตอนนั้นแล้ว ทำให้เราพลาด ไม่อาจจับเอาความจริงหลักของเรื่องได้

เราจึงทำผิดไปอย่างคนตาบอดด้วยการยึดถือบางส่วนของเรื่องและหยุดอยู่ตรงนั้น การที่เราไม่ได้ยืนดูไกล ๆ เพื่อมองภาพรวมของเรื่องราว ดูว่ามันเชื่อมโยงกันอย่างไร ทำให้เรามองไม่เห็นภาพของเรื่องอย่างครบถ้วน

จริง ๆ แล้วเราจำเป็นต้องฟังอย่างพินิจพิจารณา ด้วยการอธิษฐานเพื่อให้แน่ใจว่า เราได้จับเรื่องราวทั้งเรื่องอย่างครบถ้วน ความจริงที่เราค้นพบนั้นมีคุณค่าในตัวของมันก็จริง แต่ส่วนเล็ก ๆ นั้น อาจอธิบายทั้งเรื่องได้ไม่หมด
ตัวอย่างของการ ค้นพบช้างในเรื่องจากพระคัมภีร์
อ่านมาระโก 1: 40-45 แล้วใช้เวลามองหาช้าง
คนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์40 คุกเข่าลงทูลวิงวอนพระองค์ว่า "เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้"
41 พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า "เราพอใจแล้ว จงหายเถิด" 42 ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด
43 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น ตรัสแก่เขาว่า
*44 "อย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้*เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว"*
45 แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้ว ก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระองค์จะเสด็จเข้าไปในเมืองโดยเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยวและมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์
มีขุมทรัพย์หลายอย่างที่ซ่อนอยู่ในเรื่องนี้ อยู่ เราเห็นช้างไหม? ครูหลายคนพลาดไป
พวกเขาเห็น
1. คนในเรื่องมีความเชื่อว่าพระเยซูทรงรักษาได้
2. พระเยซูทรงเต็มพระทัยที่จะรักษา
3. พระเยซูทรงสามารถที่จะรักษาเขา
4. พระเยซูเต็มด้วยพระทัยสงสารและความอ่อนโยน
5. พระเยซูทรงแสดงความรักด้วยการแตะต้องตัวเขา
6. พระเยซูทรงมองว่า พระองค์ทรงเป็นเหมือนเขา.. คนที่ไม่มีใครแตะต้อง

แต่แล้ว พวกเขายังได้ค้นพบข้อสังเกตที่น่าสนใจด้วย

1.พระเยซูตรัสห้ามไม่ให้บอกใครเรื่องการรักษา และให้ไปแสดงตัวกับปุโรหิต สิ่งที่คนเล่ามักทำคือ เล่าว่า ชายคนนี้ตื่นเต้นมากจนกระทั่งเที่ยวไปเล่าให้ใคร ๆ ฟังว่า พระเยซูทรงช่วยพวกเขาอย่างไร จากนั้นก็เทศน์เรื่องความยินดีและใจกตัญญู

2.แม้คนที่ได้รับการรักษาจะต้องไม่บอกเรื่องที่เกิดขึ้นก็จริง แต่เขาดีใจมากจนกระทั่งอดไม่ไหวที่จะเล่าเรื่องนั้น จากนั้นเทศน์เรื่องความสำคัญของการเป็นพยาน

3.ชายคนนี้ได้ออกไปบอกเรื่องการรักษาจนทำให้พระเยซูต้องออกไปนอกเมือง และ*มีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์* จากการที่เขาเที่ยวเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตน ทำให้คนอีกมากมายมาหาพระเยซูเพื่อจะได้รับการรักษา จากนั้นก็มีการเทศนาโดยเน้นว่า พระประสงค์สูงสุดของพระเจ้านั้น สำเร็จผ่านชายที่ได้รับการรักษา

ตอนนี้ให้หันกลับมาดูเรื่องราว และพิจารณาว่า ขุมทรัพย์หลายอย่าง เอามารวมเป็นชิ้นเดียวอย่างครบถ้วนได้อย่างไร ข้อสังเกตข้างบนนั้นเป็นความจริงตรงตามเรื่องหรือไม่ หรือว่าพลาดขุมทรัพย์อันสำคัญไป ? เขาค้นพบช้างแค่ครึ่งตัวใช่ไหม?

แม้จะดีที่เราได้มีโอกาสคุยกันถึงความจริงที่ค้นพบในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการรักษาโรค ความเชื่อของชายคนนั้น แต่หากเราพลาดบางเรื่องไป หรือสอนสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในเรื่อง เราก็พลาดความครบถ้วนของเรื่องราวนั้น

เมื่อเราฟังเรื่องเล่า และได้ยินประโยคที่เป็นตัวไขเรื่อง จากนั้น ก็มาคุยกันว่าเกิดอะไรขึ้น เราทุกคนชอบความกล้าหาญในการเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ ดังนั้น เรามองว่า การกระทำของชายคนนั้นเป็นสิ่งดี อย่างน้อย เขาก็ได้บอกคนมากมายในหลายที่ว่า พระเยซูทรงทำอะไรเพื่อเขา ยิ่งกว่านั้น เราก็ชอบพูดถึงความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้า เราจึงเอาสิ่งนั้นมาเป็นจุดสำคัญ

แต่ตอนนี้ให้เราเดินผ่านเรื่องอย่างช้า ๆ ดูซิว่า เราจะพบอะไร

พระเยซูทรงบอกชายที่หายโรคว่าจะต้องทำและไม่ต้องทำอะไรบ้าง

คำตรัสของพระองค์เป็นคำบอกให้เลือกทำตามใจหรือเปล่า?

เปล่าเลย พระเยซูทรงสั่งให้เขาไม่บอกใครเรื่องการที่เขาหายสะอาดแล้ว แต่เขาต้องไปหาปุโรหิตเพื่อให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาหายโรคแล้ว และก็ให้ไปถวายเครื่องบูชา ซึ่งเป็นส่วนประกอบของการประกาศของท่านปุโรหิต

ตอนนี้ เท่ากับเราติดตามเรื่องไหม ในเมื่อเราไปสอนเรื่องความยินดีที่ยั้งไม่อยู่ การเป็นพยานที่ยอดเยี่ยม และความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้า พระเจ้าได้ประทานข้อมูลให้แก่เราอย่างเพียงพอเพื่อช่วยให้เรารู้ว่า เกิดอะไรขึ้นในวันนั้น

หากฟังเรื่องไม่ดีพอ เราจะพลาดช้างทั้งตัว!

ครูนักเล่าเรื่องที่ดีจะต้องดูบริบทของเรื่องก่อน คำที่มาก่อนหน้าเรื่องราวนั้น ทำให้เราเห็นความตั้งพระทัยของพระเยซู

38พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ให้เราทั้งหลายไปในตำบลบ้านใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามาก็เพื่อการนั้นเอง"
39 พระองค์ได้เสด็จไปประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

มาระโก 1.38-39

สังเกตเห็นไหมว่า ข้อ 38 พระคัมภีร์บอกว่า พระเยซูทรงต้องการไปเมืองใกล้ๆ ต่อไป?

พระเยซูทรงต้องการให้คนโรคเรื้อนทำอะไรที่เกี่ยวข้องกับปุโรหิต? ในเรื่อง พระองค์ทรงสั่งเขาอย่างเข้มงวดว่า ให้เขาไปหาปุโรหิต *แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามที่โมเสสได้สั่งเอาไว้*
เราเห็นว่า สิ่งแรกคือ ให้เขาเชื่อฟังกฎของโมเสส แต่เขากลับไม่สนใจ สิ่งที่พระเยซูทรงให้เขาทำคือ ไปแสดงตัวให้ปุโรหิตรู้ เพื่อเป็นหลักฐานรับรองว่า เขาหายโรคแล้ว เขากลับไม่ทำ
ถ้าพูดไป เขาก็ยังไม่หายสะอาดตามกฎหมาย
ชายโรคเรื้อนไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระเยซูที่ว่า เขาจะต้องสำแดงตัวแก่ปุโรหิตให้ท่านประกาศว่าเขาหายโรค ถ้าดูจากเรื่องแล้ว เราบอกได้ไหมว่า พระองค์ทรงต้องการบอกเรื่องการหายโรคแก่ปุโรหิต และให้ปุโรหิตยอมรับและประกาศการหายโรค ดังนั้น ใครล่ะที่ชายคนที่หายโรคนับถือจริง ๆ ??...พระเยซู ปุโรหิต กฎของพระเจ้าจากพันธสัญญาเดิม ?นั่นซิ เขาไม่ได้เคารพใครเลยนอกจากตัวเอง
หลังจากการรักษาแล้ว ด้วยความมุ่งมั่นของคนที่หายนั่นเอง ทำให้พระเยซูไม่อาจเดินทางเข้าเมืองอย่างเปิดเผยได้อีกต่อไป การรักษาจนหายสะอาดและความเชื่อของชายโรคเรื้อนรวมถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับพระเยซูต่างเป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ แต่หากเราพลาดเรื่องความไม่เชื่อฟังของชายโรคเรื้อน และการที่เขาไม่นับถือพระองค์ผู้รักษาโรคเพียงพอเราก็พลาดช้างไปครึ่งตัวแล้ว
เราอาจสนใจเรื่องการรักษา แต่เราก็ต้องเอาใจใส่เรื่องความไม่เชื่อฟังด้วย เราต้องเอาเรื่องการที่เขาไม่เชื่อฟังเป็นเรื่องสำคัญ

ส่วนท้ายของเรื่องไม่เกี่ยวกับความยินดี หรือการเป็นพยาน แต่เป็นเรื่องของ การเอาแต่ใจตัวเอง เป็นเรื่องของคนที่ขอ และก็ได้รับของประทานทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลง แต่กลับไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์

ดังนั้น เราจึงต้องอ่านเรื่องอย่างระมัดระวัง และไม่เอาความเห็นของตนเองใส่เข้าไปในเรื่อง เราจะพบความจริงที่ครบถ้วนหรือช้างทั้งตัวได้... พระเยซูทรงรักษาอย่างมหัศจรรย์ และด้วยความสงสาร พระองค์ทรงนำชีวิตใหม่มาให้ชายคนที่ไม่มีใครกล้าจับต้อง แต่เขากลับเอาใจตัวเอง ไม่เชื่อฟังพระองค์ผู้ทรงรักษาเขา นี่เป็นช้างตัวที่ถูกมองข้ามไป
ชายผู้นี้สนใจการหายโรคมากกว่าพระองค์ผู้รักษา เรื่องในพระคัมภีร์หลายเรื่อง เราเห็นคนทำผิดคล้าย ๆ กัน พวกเขาทำผิดกฎทางศาสนา และทำงานเพื่อพระเจ้าด้วยความกระตือรือร้น แต่กลับไปฟังหรือนับถือสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งให้เขาทำผิดหรือเปล่าที่เป็นพยาน ไม่เลย... เราถูกสอนให้เป็นพยานด้วยซ้ำ หรือผิดต่อแผนการของพระเยซูในเวลานั้น ณ สถานที่นั้น ? ....

ตัวอย่างที่เห็นชัดในเรื่องที่ว่า พระเจ้าทรงมองคนที่ทำผิดเนียน ๆ แล้วดูเหมือนถูกต้องนั้นอยู่ใน 1 ซามูเอล เราเห็นคนหนึ่งทำพิธีทางศาสนา แต่ในเวลานั้นสถานการณ์นั้น เขาทำด้วยความไม่เชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าทรงเปรียบเทียบการไม่ฟังเสียงของพระองค์กับบาปที่ร้ายสุด

22 และซามูเอลกล่าวว่า " พระเจ้าทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชามากเท่ากับการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์หรือ ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้ 23 เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาป แห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความดื้อดึงก็เป็นเหมือนบาปชั่ว และการไหว้รูปเคารเพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระเจ้า พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์" 1 ซามูเอล 15.22-23

การไม่เอาโทษ หรือการไม่ตัดสินความไม่เชื่อฟังของชายโรคเรื้อน ขณะที่เราสนทนาแลกเปลี่ยนความเห็นกันนัน เท่ากับเรายอมให้มนุษย์ทำบาปของการไม่เชื่อฟังพระเจ้าได้ บางครั้ง บาปแบบนี้มีลับลมคมนัย เพราะว่าเราไม่ได้พูดออกมาดัง ๆ ว่า “เฮ้ ฉันจะเลือกทางของตัวเองแทนทางของพระเจ้า ” แต่เมื่อใดที่เราไม่สนใจคำของพระเจ้า และเลือกทำสิ่งที่ตัวเองต้องการเท่านั้น นั่นเป็นบาป การไร้ความเชื่อฟังก็คือการไม่เชื่อฟังนั่นเอง
เราไม่อาจมองข้ามส่วนที่สองของเรา คือการกระทำและผลของการไม่เชื่อฟัง หากเราแก้ตัวให้กับชายโรคเรื้อนผู้นี้ เท่ากับเราสนับสนุนให้คริสเตียนเอาใจตัวเองแทนที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า เสียดายแค่ไหนที่ได้ยินคริสเตียนกล่าวว่า “โอ ผมรู้ว่า พระเจ้าตรัสอย่างไรกับเรื่องนี้ แต่ผมก็มีเหตุผลที่จะทำอีกอย่าง” เราไม่ค่อยได้ยินคนกล่าวว่า “ผมจะไม่เชื่อฟังคำของพระเจ้าเพราะผมตัดสินใจได้ดีกว่าพระองค์”

เราได้เลือกพระคัมภีร์ตอนนี้มาเพราะเป็นตัวอย่างให้เห็นว่า ครูหลายท่านไม่ฟังเรื่องให้ดี ผู้เขียนต้องการให้เห็นว่า เราพลาดความหมายของทั้งเรื่องอย่างไร ซึ่งทำให้เราไม่ได้รับข่าวสารจากพระเจ้าทั้งหมดอย่างที่พระองค์ประสงค์ เราเองต้องมีความรับผิดชอบในขณะที่เตรียมเรื่อง ตัวอย่างเรื่องช้างช่วยเตือนให้เราฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัสอย่างตั้งใจ ให้ละเอียด ฟังทั้งหมด ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ใครที่มีหู ก็ให้ฟังเถิด”
หลักการของ การเล่าเรื่องเจาะใจนั้น สำคัญอยู่ที่ การฟังทั้งเรื่องอย่างพินิจพิเคราะห์ อธิษฐานขอความเข้าใจ และเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าตรัสในทุก ๆ เรื่อง ต้องเข้าใจว่า แต่ละส่วนของเรื่อง ช่วยให้เราเห็นเรื่องทั้งหมดอย่างครบถ้วนอย่างไร

พระเจ้าทรงให้เราเห็นผลของการไม่เชื่อฟังจากเรื่องของชายโรคเรื้อน อย่างไรก็ดี ในหลาย ๆ เรื่อง เราไม่ได้เห็นผลของบาปของบุคคลในเรื่อง แต่เราก็ยังใช้เรื่องเหล่านั้นสอนถึงสติปัญญาที่มาจากการเชื่อฟังพระเจ้าได้ เช่น ที่เราวางใจในการทรงนำของพระองค์ ไม่ใช่เพราะกลัวผลของบาป

หากเราเล่าเรื่องนี้จากมาระโกอย่างครบถ้วน ก็จะช่วยให้ผู้ฟังได้เห็นถึงความเศร้าใจและผลของการที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ ทั้งที่พระองค์ประทานชีวิตใหม่ และความสุขมาให้ หากเรามองผ่าน ๆ เรื่อง เราก็จะไม่เจอความไม่เชื่อฟังดังกล่าว ทำให้เราไม่ได้หนุนใจให้คนฟังเชื่อฟังพระเจ้า

บทที่ 8

โรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า

ฝึกปฏิบัติการร่วมกันระหว่างคนที่อ่านหนังสือ กับคนที่ไม่อ่าน

มีคนที่ไม่อ่านหนังสือเข้ามาฝึกปฏิบัติการเล่าเรื่องเจาะใจเสมอ จึงต้องมีคนอ่านเรื่องราวให้เขาฟัง บอกเขา และเล่นสื่อเสียงให้ฟัง

เมื่อจำเป็นต้องมีเรื่องที่อัดเสียงไว้ โครงการเมกะวอยซ์ จะเป็นผู้ผลิตเรื่อง เรามีโครงการเรื่องราวของพระเจ้าที่อัดเสียงเอาไว้ให้สำหรับผู้ฝึกในหลายภาษา เป็นเรื่องของพระเจ้า และเรื่องในพันธสัญญาใหม่ โดยเป็นภาษาเดียวกับผู้รับกภารอบรม และเรายังคงบันทึกเสียงเรื่องราวในพระคัมภีร์ต่อไปเรื่อย ๆ

หลังจากการฝึกปฏิบัตการ ก็จะมีการมอบเครื่องเล่นให้หมู่บ้านละหนึ่งเครื่อง ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้คนได้เรียนเรื่องเพิ่มขึ้น

ส่วนใหญ่แล้ว ชาวบ้านชอบฟังเรื่องจากพระคัมภีร์ บางคนที่มาอบรมเห็นว่า เครื่องเล่นนี้ ดีมาก จนต้องยกให้กับศิษยาภิบาลเป็นของขวัญไป และศิษยาภิบาลก็จะใช้ประโยชน์จากเรื่องราวในการรับใช้ เครื่องเล่นเป็นตัวสำคัญที่ช่วยให้คนอ่านหนังสือไม่ออกได้เรียนรู้เรื่องในพระคัมภีร์มากขึ้น มันเป็นตัวที่ช่วยให้เรื่องเล่านั้น ตรงตามพระคัมภีร์

ที่น่าสนใจคือ การอบรมเล่าเรื่องเจาะใจนี้ ใช้สำหรับคนที่อ่านหนังสือไม่ออกและคนรู้หนังสือ ในการอบรมครั้งเดียวกัน หลายครั้งที่คนอ่านไม่ออกมีความสามารถในการเรียนรู้เนื้อเรื่องดีกว่า และเล่าได้ดีกว่าคนที่ใช้การอ่านเป็นหลัก

ผู้เรียนที่อ่านหนังสือไม่ออกนั้น ส่วนใหญ่สามารถหาขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณในเรื่องได้อย่างฉลาดเฉลียว อย่างไรก็ดีผู้เข้าอบรมทุกคน ไม่ว่าจะเป็นใคร ตอนแรกต่างมีปัญหาในการตั้งโจทย์คำถาม และการนำสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดด้วยกัน ทั้งนั้น อย่าลืมว่า การตั้งโจทย์คำถามเป็นทักษะที่ทุกคนต้องฝึก

การปรับใช้ที่ไม่คาดฝัน

ในการอบรมที่ดวันนิโร ประเทศอูกันดา ชายชราผู้หนึ่งได้เล่าเรื่องที่ผู้อำนวยการ TGSP ประจำอัฟริกาซึ่งก็เป็นคนมาจากหมู่บ้านหนึ่งจะไม่มีวันลืม เขาเล่าให้ฟังว่า

“คนที่นี่ยากจนและผู้เชื่อเกือบทุกคนอ่านหนังสือไม่ออก ที่นี่เหมือนโลกโบราณ ... มีผู้เล่าคนหนึ่ง ยืนอยู่ใต้ต้นไม้ และเล่าเรื่องเจาะใจเรื่องแรกของเขาให้กับชายอีก 5 คนซึ่งยังไม่เคยศึกษาเรื่องนั้นมาก่อน ชายชราผู้นี้อายุประมาณ 65 ปี เล่าเรื่องหัวขวานที่หายไปจาก 2 พงศ์กษัตริย์ ผมจึงเฝ้าดูขณะที่เขานำเพื่อน ๆ สนทนาพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนั้น

เมื่อเขากำลังจะก้าวสู่ช่วงปรับใช้ เขาถามว่า ..”จำได้ไหมตอนที่ลูกศิษย์ของท่านเอลีชากำลังกังวลใจมากเลย เพราะว่าหัวขวานนั้นยืมเขามาอีกที? “ คนในกลุ่มก็พยักหน้ารับ .. และเราก็พูดถึงการที่เอลีชา และพระเจ้าก็สนใจ และช่วยให้พวกเขาได้เจอหัวขวานที่ยืมมา?”

“คุณมีอะไรในบ้านที่ยืมคนอื่นเขามาบ้างล่ะ?” ทำให้ทุกคนหันมามองหน้ากัน และยักไหล่

ผู้เล่ายังคงเร้าต่อไป “มีอะไรในบ้านที่ไม่ได้เป็นของคุณบ้าง?.. “ แล้วคนเหล่านี้ซึ่งจริง ๆ ก็ไม่ค่อยมีของอะไรในบ้านอยู่แล้ว สั่นศีรษะ อธิบายว่า “ไม่มีอะไรในบ้านที่เป็นของคนอื่นเลย”

ผู้เล่าเริ่มแสดงอาการออกมานิดหน่อย เพราะว่า คนอื่น ๆ ไม่เห็นสิ่งที่เขาเองได้ค้นพบ ดังนั้นจึงตะโกนออกมาว่า “แล้วภรรยาของพวกคุณล่ะ ? พวกเธอเป็นของคุณหรือเปล่า?”

“แน่นอน เราเป็นเจ้าของภรรยาเรา เราจ่ายสินสอดเป็นแพะ 4 ตัว” ทุกคนตอบเหมือน ๆ กัน

“ผมรู้” ผู้เล่าตอบกลับ “ แต่ใครล่ะ ที่ให้ชีวิตกับแพะเหล่านั้น และใครล่ะ ที่ให้พวกคุณมีปัญญาเลี้ยงมันขึ้นมาจนโต? พระเจ้าเท่านั้น ! พระเจ้าจึงทรงเป็นเจ้าของภรรยา ไม่ใช่ตัวคุณเอง” ชายทั้งห้าหันมามองหน้ากัน แต่ก็เห็นด้วยกับผู้เล่า

“เอาล่ะ ตอนนี้เราก็มาถามว่า คุณปฏิบัติต่อภรรยาของพวกคุณกันอย่างไร คุณทำกับเธอเหมือนเป็นเจ้าของ ไม่ได้ยืมมาจากพระเจ้า? ผมเคยตบเตะภรรยาเหมือนกับว่าผมเป็นเจ้าของเธอ ผมจะทำอะไรก็ได้ที่อยากทำ แต่เธอถูกยืมมานะ ผมไม่ใช่เจ้าของเธอ ดังนั้นผมต้องปฏิบัติต่อเธอเหมือนกับว่า เธอเป็นของพระเจ้า รวมถึงต้องปฏิบัติต่อลูกอย่างนั้นด้วย”

และเขาก็ร้องไห้ หันหน้าไปด้วยความละอาย และเริ่มสารภาพบาปต่อพระเจ้า คนอื่นก็รู้สึกเช่นเดียวกัน เมื่อพระวิญญาณได้ตรัสกับพวกเขา ทุกคนน้ำตาไหล... และการเล่าเรื่องสิ้นสุดลงเพราะต่างคนต่างสารภาพบาป กลับใจต่อพระเจ้า”

เมื่อรับรู้เรื่องนี้ ใจฉันวุ่นก็เหมือนลมพัดอยู่ข้างใน *ข่าวสารดังกล่าวอยู่ในเรื่องด้วยหรือ? ฉันรู้ว่า เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการยืมมันมีอยู่ในเรื่องจริง แต่นี้เป็นการปรับใช้ที่ถูกต้องหรือเปล่า? สำหรับพวกเขาแล้ว มันตรงใจ...* แล้วทันใดนั้นก็คิดขึ้นมาได้ว่า *โอ.. ฉันปฏิบัติกับเพื่อนรวมงานอย่างไร คิดว่าฉันเป็นเจ้าของเขา เมื่อเกิดอะไรผิดพลาดก็ใส่เขาไม่ยั้ง ฉันทำกับเขาเหมือนว่าฉันยืมเขามาจากพระเจ้าหรือเปล่า..?* การสำนึกเกิดขึ้นกับฉันเช่นกัน

ชายชราที่อ่านหนังสือไม่ออกท่านนี้ได้ใช้เหตุผล และการมองดูความจริงทั้งหมด แล้วมาสรุปให้เหตุผลเพื่อจะเข้าใจและปรับใช้พระคำของพระเจ้าหรือเปล่า? เขาได้ใช้คำถามเพื่อช่วยให้คนฟังได้ค้นพบความจริงหรือเปล่า? ผู้นำที่จบการศึกษามา คนที่รู้พระคัมภีร์ดี ๆ จะได้รับการสอนเรื่องการปรับใช้พระวจนะจากผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออกจากวัฒนธรรมอื่นได้หรือไม่? ได้ ได้ซิ ได้!

โรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า Oral Bible Schools (OBSs)

โรงเรียนนี้ เกิดขึ้นจากความสนใจที่ผู้คนที่มาอบรมเล่าเรื่องเจาะใจ อยากจะเรียนพระคัมภีร์ให้ลึกซึ้งมากขึ้น ทั้งศิษยาภิบาลท้องถิ่นและผู้นำ ขอให้มีโอกาสได้เรียนเรื่องต่าง ๆ ในชุมชนมากขึ้น นี่เองทำให้เราออกแบบโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่าขึ้นมา

คนที่ต้องการเข้าโรงเรียน ต้องส่งใบสมัคร หรือศิษยาภิบาลท้องถิ่นจะเลือกคนขึ้นมาเพื่อเป็นนักเรียน จะเลือก 12 คน โดยส่วนใหญ่เคยผ่านการอบรมมาแล้ว จากนั้นพวกเขาก็จะได้รับการอบรมพิเศษอีก 1 สัปดาห์โดยครูของการเล่าเรื่องเจาะใจ ผู้สอนจะเข้าไปมีบทบาทเป็นผู้ดูแลทั่วไป

โรงเรียนส่วนใหญ่จะมีเวลาเรียน 1 ปี ในคอร์ส 1 ปีนั้น นักเรียนพบกันครั้งละสองสัปดาห์ และกลับไปไปสองสัปดาห์ บางคนอาจจะเดินทางทุกวัน ส่วนผู้ดูแลจะเข้ามาเยี่ยมโรงเรียนสามวันในตอนจบของทุก ๆการเรียน 2 สัปดาห์ นักเรียนซื้ออาหารเอง หรือนำอาหารมากินที่โรงเรียน ศิษยาภิบาลหรือสมาชิก จัดที่พักให้กับนักเรียนตามที่เหมาะสม

หลักสูตรการเรียนคือ การเรียนรู้และใช้เรื่องเพื่อสนทนา 210 เรื่องจากพระคัมภีร์ หากว่าจบการเรียนแล้ว ทุกคนยังรู้เรื่องไม่หมด เขาจะต้องรอการรับประกาศนียบัตรจนกว่าเขาจะเรียนจบทุกเรื่อง ใครที่มีทักษะในการนำการอบรม และสามารถประกาศด้วย เราจะเรียกเขาว่า “ผู้ฝึกฝน” และนี่เป็นส่วนของการอบรมเช่นกัน

มีบิชอบท่านหนึ่งสามารถจัดโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่าได้ดีมาก คนจากคริสตจักรของเขาที่ทำงานในสวนดอกไม้จะพบกันทุกวันตอนอาหารกลางวัน เขาจัดกลุ่มเรียนในสี่แห่งโดยพวกเขาจะคุยกัน เรียน 5 เรื่องต่อสัปดาห์ คนงานคนอื่น ๆ ก็อยากฟังเรื่องด้วย จึงเข้ามาร่วมฟัง ภายในสี่เดือนแรก มีคนรับเชื่อใหม่มากจนต้องตั้งคริสตจักรอีก 16 แห่ง

ในที่ทำงานบางแห่ง เขาจะพบกันทุกวันตอนเลิกงาน โดยโรงเรียนทั้งสองมีเป้าหมายว่าจะทำให้ได้ 210 เรื่อง

ในอินเดีย บางโรงเรียนทำในบ้านทุกเย็น โดยมีสามสี่ครอบครัวมารวมตัวกัน

มีผู้นำท่านหนึ่งในฟิลิปปินส์ทำรายการวิทยุอยู่ เขาจะเล่าเรื่องเจาะใจให้กับคนฟังสองสามคนในห้องบันทึกเสียง คนที่ฟังวิทยุจะโทรมาหรือ เท็กซ์มาตอบคำถาม บางคำตอบมาจากพื้นที่ซึ่งเป็นที่ซ่องสุมผู้ก่อการร้าย!

ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจจะทำการอบรมผ่านวิทยุ ความสำเร็จในการอบรมทางวิทยุเกิดขึ้นชัดเมื่อเขาพูดถึงโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า มีคนโทรมาถามว่า “ทำไมเราจะมีโรงเรียนในเกาะของเราไม่ได้ล่ะ? “

จากคำขอนั้นเอง ทำให้เกิดโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่าเคลื่อนที่ขึ้น! ในสามแห่งกลุ่มคนจำนวนเจ็ดคน สิบสามคนและสิบเจ็ดคนจะรวมตัวกันในพื้นที่ของตน และเรียนเรื่องต่าง ๆ สามครั้งต่อสัปดาห์เขาจะโทรเข้ามาหาผู้สอน เพื่อเล่าเรื่องให้ฟังและคุยว่าพวกเขาเจอขุมทรัพย์อะไรในเรื่องบ้าง

หลังจากทำโรงเรียนแบบนั้นเพียง 2 ปี ก็ทำให้จำนวนโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่าเพิ่มใน 9 ประเทศ จากโรงเรียนเดียวกลายเป็นโรงเรียน 60 แห่ง!

นักเรียนในโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่าประมาณ 40% เป็นคนที่จบการศึกษาจากโรงเรียนพระคัมภีร์ ส่วนใหญ่เป็นศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศ

สถิติการจบคือ 95%

ผลกระทบจากโรงเรียนพระคัมภีรปากเปล่า

ตกใจ ประหลาดใจ และ กลัว

ลองคิดดูว่า เราตกใจขนาดไหน เมื่อผู้อำนวยการจากอัฟริกาโทรมาบอกว่า .. “เจ้าหน้าที่ที่ทำการอบรมที่ทะเลสาบวิคตอเรียเพิ่งเจอปัญหาใหม่ คนแถบนี้มีภรรยาหลายคน ไม่เท่านั้น ศิษยาภิบาล และผู้นำส่วนใหญ่ก็มีภรรยาหลายคนเหมือนกัน! แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี ? เราจะเลือกเรื่องเล่าเรื่องไหนมาช่วยแก้ปัญหานี้ดี?

หลังจากตกใจไปพักหนึ่ง ฉันก็แสวงหาพระเจ้าว่า ควรใช้เรื่องใด พระเจ้าทรงเตือนทันทีว่า “เจ้าไม่ต้องเลือกเรื่องเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง พระวิญญาณจะทรงใช้เรื่องในการอบรม ทำให้พวกเขาเข้าใจข่าวสารที่พระองค์ทรงมีให้แต่ละคนเอง”

“แน่ใจหรือครับ?” ผู้อำนวยการของเราถาม “อย่าลืมว่า ที่นี่ห่างไกลคนอื่น ๆ มาก ครูที่สอนกำลังรอคำตอบอยู่บนต้นไม้เพราะเป็นที่เดียวที่มีสัญญาณโทรศัพท์ แล้วนี่เป็นคำตอบสุดท้ายหรือครับ?”

ฉันบอกเขาว่า นี่เป็นคำตอบ ที่พระเจ้าประทานให้ ถึงแม้ชัดเจนว่า หากเรามาเชื่อพระเจ้าก็ไม่ควรมีชีวิตแบบนั้น ฉันอยากให้พระเจ้าสอนพวกเขาในเวลาของพระองค์ ดังนั้น เมื่อได้คำตอบ ครูผู้สอนก็ไต่ลงมาจากต้นไม้... ส่วนเราก็อธิษฐาน!

หลังจากการอบรม กลุ่มครูเดินทางกลับและส่งรายงานมา

“วันที่สามที่เราอบรม คนหนึ่งกำลังเตรียมเรื่องซึ่งทำให้เกิดการโต้แย้งกันอย่างรุนแรง เดาซิครับ เป็นเรื่องการมีภรรยาหลายคนนั่นแหละ แปลกจริง ๆ ไม่มีครูคนใดเอาเรื่องนี้มาพูดเลย ไม่มีการแก้ปัญหาใด ๆ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหว่านเมล็ดลงไปในใจพวกเขาแล้ว”

พวกเขาพร้อมกับศิษยาภิบาล เข้ามาล้อมเราและบอกว่า “ครูคริสเตียนเพิ่งเข้ามาในเกาะของเราเป็นครั้งแรก แล้วยังเอาพระคัมภีร์มาด้วย ยังใช้วิธีที่ทำให้เราเข้าใจพระคำอีกต่างหาก!” และพวกเขาขอร้องให้เราตั้งโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า และเราก็ตอบตกลง

สองสัปดาห์ผ่านมา โรงเรียนก็เริ่มต้นทำการสอน ....
สามเดือนที่โรงเรียนทำการ เรารับรายงานที่ทำให้แปลกใจจากผู้อำนวยการ (เวลานั้นมีนักเรียน 12 คน และเรียนไปพร้อม

กับสนทนาไปแล้ว 60 เรื่อง) ผู้อำนวยการรายงานว่า “แม้เราไม่รู้ว่า พระเจ้าจะทรงใช้เรื่องไหนเพื่อทำให้พวกเขาเปลี่ยน ศิษยาภิบาลในพื้นที่ต่างเห็นพ้องกันว่า การมีภรรยาหลายคนเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง ดังนั้นพวกเขาจึงทำสัญญากันว่าจะไม่มีภรรยาหลายคนต่อไป พวกเขาตกลงว่า จะนับถือพระคำของพระเจ้า ศิษยาภิบาลที่มีภรรยามากกว่าหนึ่งคนต้องเลิกเป็นศิษยาภิบาล”

ตั้งแต่นั้นมา พวกเขาทุกคนก็ทำตามที่ตกลงกันไว้

หนึ่งปีผ่านไป จบหลักสูตร และนักเรียนทั้งสิบสองคนเรียนจบ และพวกเขาต่างออกไปสร้างโรงเรียนแบบเดียวกันอีกแห่ง

ชายคนแรกที่เชิญครูให้ไปสอนได้กล่าวพยานอันน่าทึ่งในงาน

ผมพยายามสามปีเพื่อทำให้ผู้อำนวยการเล่าเรื่องเจาะใจตกลงเข้ามาที่นี่ เราต้องการเงินเพื่อบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า และผมมั่นใจว่า เขาจะช่วยผมแน่เพราะเขามีเครือข่ายกับตะวันตก

เราได้มาเจอกันปีที่แล้ว เขาไม่ได้ให้เงินผมแต่ทีมของเขากลับสอนผมและเพื่อน ๆ ในเกาะทะเลสาบวิคตอเรียว่าจะเรียนพระคำของพระเจ้าอย่างไร!

ตอนนี้ผมมีความสุขจริง ๆ ที่จะรายงานว่า สัปดาห์ที่แล้ว เด็กทั้ง 70 คนได้รับการสนับสนุน และผู้สนับสนุนคือ คนในชุมชนของเราเอง (เรารู้สึกตะลึงกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชุมชนนั้น เมื่อคนฟังพระคำของพระเจ้า และเข้าใจ พวกเขาก็ตอบสนองด้วยการกลับใจ และเปลี่ยนใจจากวัฒนธรรมประเพณีที่ฝังรากลึก พวกเขาแสดงความรักให้กับคนที่ช่วยตัวเองไม่ได้ และพวกเขาก็ใช้เงินของตัวเอง พวกเขากลายเป็นคนที่ “ทำตามพระคำ” ตามที่เขียนไว้ในยากอบ *1:27* *“ธรรมมะที่บริสุทธิ์และไร้มลทิน ต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระบิดานั้น คือการเยี่ยมเยี่ยนเด็กกำพร้า และหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อนและการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก”*

ยังมีคนจบ...ต่อไป

หากมีทุน ผู้ผ่านการอบรม OBS จะได้ของขวัญเป็นเครื่องเล่นใช้พลังงานแสงอาทิตย์ หลังจากจบไปแล้ว หลายคนยังคงทำหน้าที่ศิษยาภิบาล ครู และผู้ประกาศ ประมาณ 25% ของผู้ที่จบ เลือกที่จะเป็นผู้ดูแลโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า และเป็นผู้อบรมการเล่าเรื่องเจาะใจ ผู้สอนอาสารับใช้โดยไม่ได้รับเงินเดือน เมื่อมีความต้องการเกิดขึ้น TGSP จะช่วยจ่ายค่าเดินทางราคาต่ำสุด และอาหารสำหรับผู้อบรม และผู้ดูแล บางครั้ง จะมีเงินพิเศษสำหรับคนที่มีความจำเป็นจริง ๆ

การเพิ่มศักยภาพในภูมิภาค

มีผู้อำนวยการจากประเทศหนึ่งได้รับเชิญไปสอนในโรงเรียนทั่วประเทศของเขา นอกจากจะมีส่วนในโรงเรียนแล้ว เจ้าหน้าที่เล่าเรื่องเจาะใจในประเทศนี้ยังได้ทำการอบรม และดูแลโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า การเชิญครั้งนั้นทำให้เรา

พัฒนาการเพิ่มศักยภาพในภูมิภาค ซึ่งเป็นแผนที่จะใช้เงินทุน เวลา และเจ้าหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและได้ประสิทธิผลมากที่สุด

ยุทธวิธีที่จะมีต่อภูมิภาคแต่ละแห่งเป็นการรับใช้แบบร่วมมือ

การอบรม และโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า ภูมิภาคหนึ่งประกอบด้วยหมู่บ้านประมาณ 25 แห่ง ในระยะเวลาเก้าเดือนจะมีครูผู้อบรมไปเยี่ยมแต่ละภูมิภาคสามครั้ง หลังจากการอบรมสามครั้งนั้น ผู้อบรมหนึ่งคนจะออกไปเยี่ยมภูมิภาคที่มีโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่าต่อไป สิบเอ็ดเดือนต่อมาผู้สอนจะยังคงเยี่ยมโรงเรียนเพื่อสนับสนุน และดูแลทุกๆ เดือน

การเพิ่มศักยภาพนั้นยังรวมไปถึงการให้เรื่องของพระเจ้า เครื่องเล่นพลังแสงอาทิตย์ พร้อมกับเนื้อหาพระคัมภีร์ และการอบรม รวมทั้งอุปกรณ์อื่นๆ ที่จำเป็น เพราะการเดินทางแต่ละครั้งนั้น มีเป้าหมายหลายอย่าง และค่าเดินทางค่ากินอยู่ของครูก็มีน้อยมาก จะมีคนจำนวน 2500 คน ได้รับผลจากการไปเยี่ยม หลังจากที่เยี่ยมเสร็จ ผู้นำท้องถิ่นจะได้รับการอบรมและมีอุปกรณ์ทุกอย่างพร้อม เพิ่มศักยภาพเพื่อให้พวกเขานำและรับใช้ และใช้พระคำอย่างเข้าใจ สามารถปรับใช้ได้

บทที่ 9

เลิกใช้ปากกา... การปรับเปลี่ยนกระบวนความคิด

เลิกใช้ปากกา: ความพยายามเพื่อปรับใช้ยุทธวิธีปากเปล่า

เวลาเม่นกลัว มันก็จะปล่อยขนแหลม ออกไปจัดการกับคู่ต่อสู้ ขนแหลม ๆ ของมันนั้นเข้าไปปักได้ง่ายมากเพราะมันคมบาง แต่การที่จะดึงมันออกนี่ซิ เจ็บปวดจริงๆ

การดึงขนแหลมออก หรือดึงปากกาออกนั้น ไม่ได้หมายถึงการเลิกใช้วิธีการเทศนาและสอนซึ่งประสบความสำเร็จมาแล้ว แต่ปากกาในที่นี้หมายถึงความเชื่อที่ว่า

- คุณไม่อาจสอนได้อย่างดี หากไม่มีการจดบันทึกไว้คอยเตือนความทรงจำ
- คุณต้องใช้ข้อมูลนอกเหนือจากพระคัมภีร์
- คุณไม่สามารถสอนให้ลึกซึ้งถ้าไม่ใช้ที่เคยชินกันมา
- ผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ ไม่สามารถเรียนด้วยวิธีหาข้อสรุปจากสิ่งที่สังเกตได้ (อุปนัย)

จากประสบการณ์ของเรา ตอนแรกคนที่เข้ามาเรียนจะต้องสู้กับความรู้สึกเดิมๆ เมื่อมาเจอวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เรียนศาสนศาสตร์มา จะมีปัญหามากกว่าคนที่เรียนด้วยปากเปล่า

เพื่อที่จะได้สอนอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด เราขอให้คุณได้พยายามลองแนวคิดทุกๆ แนวคิดของการเล่าเรื่องเจาะใจ แต่การไม่จดโน้ต มันเป็นเรื่องยากมากสำหรับคนที่เคยชิน เราต้องดึงมันออก เหมือนกับดึงขนเม่น คนที่โดนก็ร้อง ..โอ้ย!.. แต่เมื่อมันออกไป เขามักจะแปลกใจและดีใจที่ทักษะทุกขั้นตอนนั้น ทำหน้าที่ของมันอย่างได้ผล!

การนำเสนอพระคำวิธีเดิม ๆ เปรียบเทียบกับการเล่าเรื่องเจาะใจ

วิธีการสอนจากเรื่องราวโดยปกติ

เมื่อใช้วิธีเทศนาและสอนแบบเดิม จะมีการอ่านเรื่อง และจากนั้นอธิบายไปเป็นข้อ ๆ จากนั้น ข้อที่อ่านไปกลายเป็นฐานของการสอนในวันนั้น จะมีการเพิ่มเติมพระคำเข้าไปเพื่อเน้นความจริงบางประการ

บางครั้งจะมีการนำเสนอข้อมูลนอกเหนือจากพระคัมภีร์ แล้วก็มีคำกรีก ฮิบรู กับความหมายเพื่อเสริมให้ความเข้าใจมากขึ้น บางครั้งก็เพิ่มเรื่องขำๆมุกตลก เข้ามาเพื่อทำให้คนฟังเข้ามามีส่วนมากขึ้น พอมีการปรับใช้ในชีวิต ก็จะเอาการปรับใช้นั้นเชื่อมโยงเข้ากับคำเทศนา หรือไม่ก็เอามาสรุปตอนท้าย จะเห็นว่า การปรับใช้มาจากผู้สอน โดยบอกว่า คนฟังควรหรือไม่ควรทำอะไร วิธีแบบนี้ไม่ผิด แต่มันไม่ใช่เป็นเพียงวิธีเดียวที่จะสอน

วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ ในทางตรงข้าม เมื่อเราเล่าเรื่องเจาะใจ คนฟังจะเข้ามาช่วยค้นหาข้อมูลฝ่ายวิญญาณจากพระคัมภีร์ ศิษยาภิบาลที่ต้องการให้ผู้ฟังของเขามีส่วนในการศึกษาพระคำก็จะดีใจที่ได้เห็นหน้าตาของคนเวลาพวกเขาค้นพบสิ่งใหม่ ๆ จากพระคำของพระเจ้า

ศิษยาภิบาลนักเขียนผู้มีการศึกษาสูงท่านหนึ่ง เป็นทั้งผู้นำในการประกาศกับนักศึกษานานาชาติในสหรัฐ ได้เข้ามาในการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจ ใช้การเล่าเรื่องเจาะใจกับงานรับใช้ของท่าน ท่านเขียนว่า

ความแตกต่างของวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจและวิธีใช้การอ่านแบบอื่น ๆ ก็คือ วิธีเล่าเรื่องเจาะใจ เราไม่ทำให้พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่เราจะแปลความหมาย แบ่งความเป็นท่อนๆ และไม่ได้มองว่าเป็นบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือไปจากประวัติศาสตร์จริง ในกรอบของการเล่าเรื่องเจาะใจ เรามองเห็นเหตุการณ์อย่างมีชีวิต เป็นภาพสะท้อนความจริง โดยเราจะค้นพบความจริงเหล่านั้น เช่นอารมณ์ของคนที่เกี่ยวข้อง ความเชื่อมโยงฝ่ายวิญญาณเป็นต้น ไปตลอดเรื่อง

เมื่อนำเสนอการเล่าเรื่องเจาะใจไปทั่วโลก สิ่งที่ตอบกลับมาก็คือ คนที่การศึกษาน้อยกลับได้ทักษะการเล่าเรื่องเร็วกว่าคนที่เรียนสูง ๆ พวกเขาฉลาดกว่าหรือ? ไม่นะ

เราตระหนักว่า เมื่อคนๆ หนึ่งเรียนรู้ด้วยระบบแบบหนึ่ง และก็ประสบความสำเร็จด้วยวิธีนั้น การเรียนในระบบใหม่ที่ดูเหมือนตรงกันข้ามกับที่เคยรู้มาแล้ว เท่ากับเป็นการท้าทายใหญ่ยิ่งทีเดียว อย่างที่ว่ามาแล้ว คนที่เรียนสูง ๆ มามักมีปัญหามากในการใช้ประโยชน์จากทุกขั้นตอนของการเล่าเรื่องเจาะใจ

เหตุผลหลักของความไม่สมดุลนี้ก็หาไม่ยาก แม้ทุกคนที่เรียนสูงและเข้ามาอบรมจะให้ใจเต็มร้อย แต่เมื่อพวกเขาต้องเรียนพระคัมภีร์แบบปากเปล่า ก็จะรู้สึกแปลกๆ วิธีที่เขาเคยเรียนมา และที่เขาสร้างงานไม่ใช่ปากเปล่า ดังนั้น ปฏิกริยาแรกที่มีต่อวิธีการใหม่ๆ ก็คือ พวกเขาจะใช้บางส่วนของขบวนการนี้เท่านั้น

การที่เขารู้สึกไม่สะดวกนั้นรวมไปถึง

- ต้องทิ้งเนื้อหาของเรื่องที่เหมือน ๆ กันเลือกเรื่องเดียวเท่านั้น
- การเรียนโดยไม่มีการจดบันทึก
- สอนโดยไม่มีบันทึก
- ต้องนำเสนอในกรอบของเรื่องเดียว
- ไม่ได้มีโอกาสใช้ข้อมูลจากข้างนอก
- ใช้การสนทนาแลกเปลี่ยนนำไปหาความจริง ไม่เหมือนการอธิบาย
- นำเสนอเรื่องโดยไม่อ่าน (หรืออ่านน้อยที่สุด)
- เชื่อว่า เรื่องราวนั้นใช้เดี่ยว ๆ ได้ไม่ต้องพึ่งอย่างอื่น
- ยอมให้มีการค้นพบหัวข้อระหว่างการสนทนา
- เชื่อว่าการค้นพบจะอยู่ในสิ่งที่ครูเล่าและจะค่อย ๆ เพิ่มเติมผ่านการสนทนา

สิ่งสำคัญ เราไม่ได้คิดว่า เทคนิคการสอนที่มีอยู่นั้นผิดหรือต้องโยนทิ้งไป แต่จากการที่เราตระหนักแล้วว่า ยังมีคนเป็นจำนวนมากในโลกที่จะยอมรับข่าวประเสริฐก็โดยการใช้ปากเปล่า เราเห็นความสำคัญของการช่วยให้เขาได้ใช้เทคนิคการสอนแบบใหม่ที่เห็นผล เราดีใจที่เห็นคริสเตียน ศิษยาภิบาล และนักการศึกษาสนใจที่จะใช้การนำเสนอพระวจนะของพระเจ้าโดยรวมวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจเข้าไปด้วย

รายงานต่อไปนี้จากประเทศไทย และประเทศไนจีเรียทำให้เราเห็นคำตอบสำหรับปัญหาที่กล่าวมาด้านบน โดยทั่วไปแล้วเราจะเห็นว่า พวกเขาเห็นความสำคัญของการบูรณาการวิธีเล่าเรื่องเจาะใจเข้าไป

ผู้ทำงานเยาวชนในประเทศไทยสังเกตว่า

“ผมเคยชินกับการเตรียมบทเรียน วางเป้าหมาย และเริ่มต้นบทเรียนด้วยเป้าหมายที่ชัดเจน และจะย้ำเน้นเป้าหมายนั้นตลอดบทเรียน รวบรวมสรุปในตอนท้ายเพื่อคนฟังจะยังถูกย้ำเตือน อย่างไรก็ดี ดูเหมือนว่า หลังจากการเรียนแล้วผู้เรียนก็ยังจำอะไรไม่ได้เลย

แต่สำหรับการเล่าเรื่องเจาะใจนั้น มันมีเป้าหมายชัดเจนที่คู่ขนานไปกับเป้าหมายของผม ความแตกต่างอยู่ที่ว่า ตอนนี้ผู้ฟังกลับสามารถพบเป้าหมายนั้นด้วยตัวเองขณะที่เขาตอบคำถามของผม การค้นพบด้วยตัวเองเป็นการจารึกเรื่องราวไว้ในใจและความคิด ดังนั้น พวกเขาจึงจำสิ่งที่ผมอยากจะสอนได้”

ไม่มีใครนอกจากพระเจ้าจะทรงเลือกเรื่องนั้น

ผู้นำคริสเตียนที่รอบคอบบางท่านแสดงความห่วงใยเรื่องการสอนทีละเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เรื่องเดี่ยวๆ โดยไม่ได้มีพระคัมภีร์ข้ออื่นเข้ามาสนับสนุน ตัวอย่างเช่น มีคนเคยถามว่า “แล้วคนฟังจะได้รู้ไหมว่า แต่ละเรื่องเป็นส่วนหนึ่งของแผนการไถ่ของพระเจ้า และชี้ไปยังราชกิจของพระเยซูบนไม้กางเขน? (ดูลูกา 24:27 และกิจการ 8:35) เมื่อเราแยกเรื่องออกจากเรื่องใหญ่ของพระเจ้า (ข่าวประเสริฐ) พระคัมภีร์จะกลายเป็นบทเรียนสอนศีลธรรมไป”

เราก็จะตอบความห่วงใยนี้ได้สองสามข้อ ศัตรูของไม้กางเขนพยายามที่จะดึงพระเยซูให้ต่ำลง ไม่ยอมให้เห็นว่า มนุษย์ต้องการพระเจ้าเพียงไร ไม่ยอมให้รู้จักแผนการไถ่ของพระเจ้า เราตระหนักเล่ห์เหลี่ยมนี้ดี

เราพบว่า คำตอบสำหรับการอยู่ในคำถามจากเรื่อง ๆ เดียวนี้ ก็คือ บทบาทและราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะทรงสื่อสิ่งที่พระองค์ต้องการสอนออกมาจากเรื่องโดยที่ไม่ต้องใช้หัวข้อที่ผู้เล่าเตรียมไว้ล่วงหน้า เหตุการณ์แบบนี้ เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าในขณะที่เรากำลังสนทนากันอย่างลึกซึ้ง และพยายามค้นหาสิ่งที่อยู่ในเรื่องราวนั้น

เมื่อเราใช้วิธีอรรถาธิบายพระคำ วิธีการนี้ไม่ได้ช่วยให้ครูจับได้ว่า ใครเป็นผู้ที่พร้อมในการรับความรอด ดังนั้นจึงมีการเชิญชวนรับเชื่อหว่านไปให้ทุกคน แต่การสนทนาแบบเล่าเรื่องเจาะใจช่วยให้ผู้เล่าได้คุยกับผู้ฟัง มีการคุยกันเรื่องของฝ่ายวิญญาณเป็นกลุ่ม

ระหว่างการสนทนานั้น เมื่อไรที่มีความสนใจอยากรู้จักพระเจ้ามากขึ้น หรือมีคำถามว่าจะรู้จักพระเยซูได้อย่างไร ผู้เล่าสามารถตอบสนองต่อความต้องการนั้นได้ทันที ผู้เล่าอาจจะนำเสนอข่าวประเสริฐและข้อพระคำที่บอกถึงแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าเมื่อรู้สึกว่าได้รับการทรงนำ ...รายงานต่อไปนี้จะบอกคุณถึงสิ่งที่เล่ามา

มีการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจ 5 ครั้งทางตะวันออกและทางเหนือของไนจีเรีย สามเดือนต่อมา ผู้อบรมกลับไปในประเทศไนจีเรียเพื่อดูว่า เขาทำได้หรือไม่ เพราะตอนที่ทำการอบรม ต้องมีการแปลไปถึง 4 ภาษา เขาจึงไม่แน่ใจนัก

“พวกเขาเข้าใจ..” เขารายงาน “ยิ่งกว่านั้นยังฝึกฝน และเอาไปใช้ด้วย!”

ผู้ประกาศคนหนึ่งบอกกับผู้อบรมการเล่าเรื่องเจาะใจว่า เขาได้นำคนมุสลิม 9 คนมาพบพระเจ้า แบ่งปันว่า ผู้เชื่อใหม่พูดดังนี้ “เรารู้จักคนในเรื่องเล่า แต่โกหร่านไม่ได้เล่าเรื่องทั้งหมด และไม่เคยมีใครคุยเรื่องนี้กับเรา”

เมื่อถามว่าใช้เรื่องอะไรที่ทำให้สัมผัสใจเช่นนั้น เขาตอบว่า “เรื่องโมเสสกับหิน คุณรู้ใช่ไหม ในอพยพบทที่ 17”

ในฐานะที่เป็นผู้อบรม รายงานเช่นนี้ทำให้ประหลาดใจ จึงถามว่า “แล้วอะไรในเรื่องที่ทำให้เขาเปลี่ยนล่ะ?”

“พวกเขาบอกว่า พอได้ยินเรื่องนี้ แล้วได้คุยกัน เราก็เห็นว่า โมเสสเป็นผู้นำที่ซื่อสัตย์ แต่ผู้คนกลับไม่นับถือท่านเลย แปลกใจมากที่โมเสสหันไปหาพระเจ้า และถามว่า จะทำอย่างไรกับคนพวกนี้ โมเสสเป็นห่วงพวกเขา แต่ผู้นำของเราไม่เคยห่วงเราเลย และพระเจ้าก็ไม่ทรงลงโทษคนเหล่านั้น กลับประทานน้ำให้ พระองค์ทรงเมตตา เราอยากรู้จักพระเจ้าองค์นั้น”

ฉันคิดในใจว่า ... *ถ้าเป็นตัวเองจะเลือกเรื่องนั้นมาเป็นเรื่องประกาศไหมนี่? เรื่องนั้นจะเป็นรายการเรื่องที่เหมาะกับคนมุสลิมของฉันหรือเปล่า?* ไม่ ฉันคงไม่เลือกเรื่องนั้น อย่างน้อยก็ไม่เลือกก่อนที่จะรู้ว่า คนที่เขาอยากมีพระเจ้าจะถูกดึงดูดเข้าไปหาพระองค์ด้วยพระวจนะของพระองค์ รวมทั้งเรื่องราวด้วย

เรื่องนั้นจะอยู่ในรายการของฉันหรือไม่ก็ตาม แต่มันอยู่ในรายการเรื่องเล่าขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ ! เราเห็นเหตุการณ์อย่างนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าจากการเล่าเรื่องเจาะใจ เมื่อพระคำของพระเจ้าถูกสอนอย่างครบถ้วน ตามที่พระองค์ทรงเขียนไว้ และเมื่อคนฟังค้นพบขุมทรัพย์ด้วยการสนทนา อำนาจเหนือธรรมชาติก็ถูกปล่อยออกมา!

ดังนั้นถ้าใครใช้เรื่องราวในอพยพ 17 เราจึงขอแนะให้ใช้เรื่องอื่นต่อจากเรื่องนั้นทันที ผู้ฟังจะได้สนทนาถึงวิธีการที่พระเจ้าประทานน้ำแห่งชีวิตออกมาจากหิน ดังนั้น พวกเขาก็จะตาโตด้วยความยำเกรงพระเจ้าเมื่อได้ยินเรื่องจาก 1 โครินธ์ 10:1-6 พวกเขาเข้าใจความสำคัญของส่วนที่อธิบายเหตุการณ์ของหินและน้ำ “*และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณเดียวกัน*

ทุกคน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มจากพระศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขาไป พระศิลานั้นคือพระคริสต์" ผู้ฟังจะเข้าใจความหมายจากเรื่องใหม่ พวกเขาเห็นพระเยซูคริสต์แล้ว!

หากจะพูดถึงแผนการทรงไถ่ของพระเจ้า ! เรื่องทั้งสองเล่าต่อกัน ทำให้เห็นภาพแผนการของพระเจ้า แต่เรื่องที่สองมีผลกับคนมุสลิมทั้งเก้าหรือไม่ ไม่เลย สังเกตจากรายงานไนจีเรียไหมว่า อะไรในเรื่องของโมเสสที่ทำให้พวกเขาอยากจะรู้จักพระเจ้า?... เป็นเรื่องพระเมตตาของพระเจ้าที่จับต้องได้ และพวกเขาอยากรู้จักพระเจ้าที่ทรงเมตตา ดังนั้น ผู้ประกาศที่เพิ่งเล่าเรื่องโมเสสจบ ก็มีความสุขมากที่เขาจะได้อธิบายทางแห่งความเชื่อต่อไป เขาได้บอกถึงวิธีการที่จะรู้จักพระเจ้าผ่านพระบุตรของพระองค์... พระเยซูคริสต์

แล้วจดหมายฝากล่ะ?

เมื่อเราพิจารณาการเปลี่ยนรูปบบการสอนพระคัมภีร์ โดยใช้เรื่องราวเล่าปากเปล่า หลายคนที่รักพระคำของพระเจ้า และรู้ว่าพระคำของพระเจ้านั้นต้องสอนให้ครบถ้วน จึงถามคำถามที่ดีว่า " แล้วจดหมายฝากล่ะ?" เราขอเสนอความคิดเห็นให้พิจารณาดังนี้

อย่างที่หนึ่งคือ นับเป็นเวลานานมากที่เราได้แยกเรื่องราวในพระคัมภีร์ออกจากกันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย และใช้เป็นกระดานส่งเพื่ออธิบายคำเทศนาที่เป็นหัวข้อ น่าเสียดายที่เรื่องราวเหล่านี้ต้องถูกส่งต่อด้วยการเล่าสู่กันฟังอย่างที่เขียนมา ผู้ฟังจึงจะเข้าใจและจำเรื่องได้

สิ่งที่น่าจะดีใจก็คือ หากการใช้วิธีเล่าเรื่องปากเปล่าขึ้นมา แต่ก่อนคนจำนวน 80% ไม่เคยเข้าใจ เขาจะได้เข้าใจเนื้อหาในพระคัมภีร์ถึง 75%

เราเองก็มีกำลังใจมากขึ้นเมื่อนักการศึกษาคริสเตียน ศิษยาภิบาล และมิชชันนารี ได้ค้นพบวิธีการสอนพระคัมภีร์อย่างเกิดผล ประสิทธิภาพของการเล่าเรื่องเจาะใจนั้นเป็นสิ่งที่เหนือพ้นไปจากทฤษฎี คนที่ทดลองเล่าเรื่องอย่างครบถ้วน และใช้การสนทนาอย่างลึกซึ้ง ด้วยการสังเกตสิ่งต่าง ๆ ในเรื่องอย่างตั้งใจ เราจะได้เห็นผลที่เป็นจริง

ห้าปีหลังจากที่ได้นำวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจไปยังประเทศต่าง ๆ มีคนเริ่มใช้วิธีดังกล่าวกว่า 90 ประเทศแล้ว

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดว่า วิธีการนี้เติบโตอย่างรวดเร็ว ก็จากการอบรมที่ประเทศฟิลิปปินส์สามครั้ง ผู้จัดส่งกลับมาว่า "สี่เดือนหลังจากที่เราทำการอบรม ได้ติดต่อผู้รับการอบรมกลับไปพบว่าในประเทศของเรามีคนรับการอบรมแล้ว 1400 คน และเป็นภาษาต่าง ๆ ถึง 25 ภาษา !"

ผู้แปลพระคัมภีร์ของไวคลิฟฟ์ได้เรียนการเล่าเรื่องเจาะใจในสหรัฐ เธอส่งผู้นำสองสามคนในหมู่บ้านมาเรียนเพิ่มเติม สามเดือนผ่านไป มีชาวบ้านฟิลิปปินส์ห้าคนที่ได้รับการอบรมจากผู้นำดังกล่าว ออกไปในเมืองใหญ่ และนำการอบรม หลังจากนั้น เธอเขียนกลับมาอีกว่า "ศิษยาภิบาลที่เรียนจบพระคัมภีร์มาถามว่า .... เมื่อไรจะกลับไปและสอนเราเพิ่มเติมอีก?.. โดยศิษยาภิบาลท่านนั้นไม่ทราบว่า ผู้อบรมทั้งห้านั้น เป็นคนอ่านหนังสือไม่ออก!"

คนที่เข้ามาเรียนวิธีการปากเปล่าใหม่ ๆ ที่มีไฟเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นคนที่อ่านหนังสือไม่อออก แต่ได้แสดงความเข้าใจโดยการที่เล่าเรื่องราวให้คนอื่นฟังอย่างกระตือรือร้น ผลฝ่ายวิญญาณอันมั่งคั่งที่ได้เห็น เป็นพยานถึงฤทธิ์เดชของพระวจนะที่ได้รับการเล่าต่ออย่างตรงไปตรงมาตามเรื่องดั้งเดิม

แต่...ยังคงมีคำถาม แล้วจดหมายฝาก จะทำอย่างไร?

หลักการของการเล่าเรื่องเจาะใจนั้น นำไปปรับใช้กับทุกตอนของพระคัมภีร์ได้...

ในการอบรม เราได้สอนว่า จดหมายฝากของอัครสาวกก็สามารถนำเสนอโดยใช้วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจเต็มรูปแบบ เรามักจะรวมเรื่องจากจดหมายฝากและสดุดีไปด้วย ซึ่งพระคัมภีร์ส่วนดังกล่าวเราไม่มองเป็นเนื้อเรื่อง แต่มาดูว่า หลายตอนในจดหมายฝากและสดุดีรวมถึงหนังสือผู้พยากรณ์ต่าง ๆทำให้เราเห็นภาพและมีเนื้อเรื่องจริง ๆ ดังนั้นเราจึงนำเสนอในแนวทางเล่าเรื่องเจาะใจได้อย่างเกิดผลเช่นกัน

หากคุณคุ้นเคยกับสดุดี 1:1-5 ลองปิดตาและใช้คำถามของที่ปรึกษาที่ชาญฉลาด มีคนสองแบบในสดุดีบทที่ 1 เขาทำอะไรไม่เหมือนกัน เขาเลือกอะไร เขาควรจะเลือกอะไร และผลจากสิ่งที่เขาเลือกคืออะไร

ลองสังเกตว่าพระเจ้าทรงตอบโต้อย่างไรกับชีวิตของเขาทั้งสอง และคุณเห็นพระลักษณะของพระเจ้าอย่างไร

อีกครั้ง ลองปิดตาและคิดถึงพระคัมภีร์อีกตอน คิดถึงเจ้าแกะนักบรรยายในสดุดี 23 ว่า ได้อธิบายถึงผู้เลี้ยงที่เจ้าแกะรู้จักเป็นส่วนตัว กับความสัมพันธ์ที่หวานชื่น ฟังเจ้าแกะตัวนี้ให้ดี หลังจากที่เห็นเรื่องทั้งหมด ก็ให้กลับไปและตั้งโจทย์คำถามเพื่อปรับใช้จากเนื้อเรื่องที่คุณได้สังเกตเห็น เราจะเอาอะไรมาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ในฐานะที่เราเป็นแกะ และพระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยง?

ลองมองเนื้อเรื่องในอิสยาห์ 1:10-20 โรม 1:14-25 และยากอบ 1:22-27 ต้องยอมรับว่า ข้อความทั้งสามตอนนี้จะจำยากกว่าเรื่องราวที่มีคำสนทนา และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของผู้คน ให้อ่านช้า ๆ สังเกตว่า บุคคลในตอนนั้นพูดอะไร ทำอะไร เขาตัดสินใจอะไรหรือเปล่า มีผลกระทบอะไรจากการตัดสินใจนั้นไหม

จะเห็นได้ว่า ทั้งสามตอนนี้ พระเจ้าได้เปิดเผยพระลักษณะของพระองค์หลายมุมมอง ให้ใช้หลักการเล่าเรื่องเจาะใจ โดยให้ข้อสังเกตของคุณนั้น จำกัดอยู่ในสิ่งที่เห็นในเรื่องเท่านั้น หลังจากทำแล้วก็กลับไปต้นเรื่อง และดูว่า ข้อสังเกตเหล่านั้นจะนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

ในพระคัมภีร์เราจะพบเนื้อหาสามแบบ

เนื้อหาที่เป็นเรื่องราว

เนื้อหากึ่งเรื่องราว

เนื้อหาที่ไม่ใช่เรื่องราว

เนื้อหาที่เป็นเรื่องราวนั้นจำได้ง่ายที่สุด

เพราะเราสามารถมองและคิดตามไปได้ เรื่องราวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกที่จับต้องได้ มีปฏิสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ บุคคลในเรื่อง มีการกระทำ มีคำสนทนา ผลก็คือ เราสามารถมีประสบการณ์ตามบุคคลในเรื่องไป เราเห็น ได้ยิน และรู้สึกร่วมไปกับเขาได้

ส่วนเนื้อหากึ่งเรื่องราว เรียนรู้ยากขึ้นหน่อย มีเนื้อเรื่องน้อยกว่า แต่ก็ยังมีอะไรที่ทำให้เราคิดเป็นภาพในสมองได้ ดังนั้นเราจึงจำในสิ่งที่เราเห็น และได้ยิน เนื้อหากึ่งเรื่องราวมีการตอบโต้ ปฏิสัมพันธ์น้อยกว่า ดูเหมือนจะเป็นคำพูดทางเดียวหรือเป็นคำอธิบาย หนังสือผู้พยากรณ์มักมาในทำนองนี้ ตัวอย่างเช่นในสดุดี 1 โรม 11 และยากอบเป็นต้น

เนื้อหาที่ไม่ใช่เรื่องราวนั้นจะจำยากที่สุด เพราะคิดเป็นรูปภาพได้ยาก มักเป็นคำพูดคำสอนทางเดียว มีหัวข้อเป็นหลัก จดหมายฝากส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาทำนองนี้

แม้ว่าจดหมายฝากส่วนใหญ่จะเป็นเนื้อหาที่ไม่ใช่เรื่องราว เรายังใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเจาะใจได้ เรื่องที่เล่าได้ดี จะเป็นที่จับใจของคนฟัง จดหมายฝากเป็นจดหมายแห่งความรัก เขียนโดยคนที่มีใจรัก จากพระเจ้าผู้ทรงเต็มด้วยความรัก ระหว่างการนำเสนอเรื่องน้น ครูจะต้องระลึกถึงหัวใจอันกระตือรือร้นของผู้เขียน และนำเสนออารมณ์นั้นอย่างตรงไปตรงมา

วิธีหนึ่งที่จะทำให้เนื้อเรื่องที่ไม่ใช่เรื่องราวเป็นที่จดจำได้ ก็โดยการอ่านออกเสียงดัง และใช้หลักการเล่าเรื่องเจาะใจต่อไป

บางครั้ง เราอาจจะใช้สองสามข้อต่อครั้ง การสอนสั้น ๆ ในแต่ละครั้งส่วนใหญ่ทำในรูปแบบการอธิบายความ แต่ถ้าเราสอนสองสามข้อด้วยความรู้สึกและใช้การพูดคุยสนทนาตามมา โดยทำเป็นลำดับ คนฟังก็จะจำข้อความตอนนั้นได้ สิ่งที่ท้าทายคือ คุณต้องพยายามอยู่ในข้อความตอนนั้น ไม่ออกนอกเรื่อง อาจมีบทนำสั้น ๆ เพื่อทำให้ผู้ฟังได้เข้าใจบริบทมากขึ้น

ทำได้ไหม? คุณมีเนื้อหามากพอที่จะพูด ที่จะทำให้ข้อพระคำนั้นกระจ่างโดยไม่ออกนอกข้อพระคำตอนนั้นไปที่อื่นไหม?

ทำได้แน่นอน และเราจะทำให้ดูในการอบรม

จากข้อพระคำสั้น ๆ เราจะให้คุณเห็นถึงความมั่งคั่งแห่งพระคำของพระเจ้า

อย่างแรก เราจะมีบทนำสั้น ๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจบริบทความเป็นมาของตอนนั้น จะได้ใช้ในการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดกันต่อไป เราบอกว่า “พระเยซูตรัสคำสุดท้ายกับสาวกในเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นจะกลายเป็นหัวเมืองของคริสตจักรในยุคแรก สาวกได้เดินทางไปกับพระเยซูตลอดสามปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ยูเดีย รวมไปถึงแคว้นสะมาเรียอันเป็นที่อาศัยของชนชาติที่ชาวยิวดูแคลน”

จากนั้นเราก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในกิจการ 1:8 ใช่... เราเล่าเรื่องเจาะใจจากพระคัมภีร์เพียงข้อเดียว และเราเล่าแค่ครึ่งหลังของข้อเท่านั้นเพราะมีหลายสิ่งที่เราค้นพบ เรื่องนี้ใช้เวลา 30 นาที คนที่รู้จักพระคำมากๆ และคนที่เพิ่งรู้จักพระคัมภีร์ ต่าง

พากันร่วมพูดคุยกันอย่างออกรส มีการค้นพบที่น่าทึ่ง มีการปรับใช้ด้วยน้ำตา สิ่งที่มากกว่านั้นก็คือ พวกเขากลับบ้านไปด้วยความเข้าใจในพระคำตอนนั้น เขากลายเป็นเจ้าของมันและยังแบ่งปันให้กับคนอื่นได้ด้วย

ศิษยาภิบาลและนักวิชาการคริสเตียน ต้องพินิจความเป็นไปได้ดังกล่าวอย่างจริงจัง สไตล์การสอนแบบเทศนาและอธิบายความที่ใช้กันอยู่อาจจะไม่ใช่วิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการนำเสนอความจริงจากพระคัมภีร์เพื่อให้ผู้ฟังได้เรียนและปรับใช้ อย่างน้อย ผู้สื่อสารพระคำควรพิจารณาที่จะใช้วิธีการที่มีการตอบโต้ มีการค้นพบด้วยผู้ฟัง

บางคนที่ใช้เรื่องราวได้อย่างเฉียบคม เวลาสอนพระธรรมกิจการก็จะนำเสนอเนื้อหาจากจดหมายฝากด้วย เมื่อพวกเขาสอนด้วยวิธีการสนทนาตอบโต้ ก็สามารถนำเอาส่วนที่เป็นจดหมายฝากซึ่งมีความเชื่อมโยงกับกิจการเข้ามาได้ อย่างเช่นตอนที่เป็นการเดินทางของเปาโล หลักที่จะช่วยให้การเล่าเรื่องเจาะใจเกิดผลคือ การมีโจทย์คำถามและพูดคุยตอบโต้เพื่อหาข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ และการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ซึ่งตรงนี้จะได้ผลดีเมื่อนำไปใช้สอนรวมกับจดหมายฝาก

หลายครั้ง ผู้สอนที่มีการศึกษาสูงคือผู้อบรมศิษยาภิบาลและครู หากเขาไม่ชินกับพลังของการเล่าปากเปล่า เขาจะสอนคนที่ต้องการนำไปแบ่งปันให้กับคนที่อ่านไม่ออกได้อย่างไร คนที่อ่านหนังสือไม่ออกควรจะเข้าใจเนื้อหาที่ไม่เป็นเรื่องราวไหม? ถ้าใช่ คนที่มีการศึกษาสูง เป็นคนมีปัญญา จะใช้ของประทานของเขาหาหนทางที่จะสอนคนที่รับการอบรมมาน้อยและมีของประทานน้อยกว่าอย่างไร?

ความสำคัญของการท่องจำข้อพระคำ แบบคำต่อคำ

มีความคิดสองอย่างเกิดขึ้น

อย่างแรก ความจำเป็นและคำสั่งที่ให้เราเก็บพระคำของพระเจ้าไว้ในใจ อย่างที่สองคือ การที่จะเห็นเป้าหมายของการท่องจำ และการจำพระวจนะได้

ผู้เชื่อมากมาย ได้เข้ามีส่วนในโปรแกรมฝึกท่องจำพระคำด้วยพระคุณของพระเจ้า โปรแกรมส่วนใหญ่เน้นการจำพระคำแบบคำต่อคำ รวมทั้งข้อและบท พวกเราที่เคยจำพระคัมภีร์มาตั้งแต่เด็กนั้น เรารู้ว่าได้รับประโยชน์มากมายจากการท่องจำ

แต่สิ่งที่ท้าทายก็คือ มีคนไม่มากนักที่จะจำพระคำแบบคำต่อคำ และการที่จะจำให้ได้ก็ต้องมีการทบทวนบ่อย ๆ แต่คุณจะเรียนเรื่องราวโดยใช้วิธีจำอย่างที่เราบอกมาแต่ต้น และเมื่อคุณเล่าเรื่องนั้นสองสามครั้งไปแล้ว ก็แทบจะไม่ต้องทบทวนอีก เนื้อเรื่องจะอยู่ในความทรงจำและเมื่อจำด้วยใช้คำของคุณเอง มันเป็นความจำโดยธรรมชาติและสามารถทำซ้ำได้ง่าย

ในการอบรม 33 ชั่วโมง ผู้ฟังได้ยิน และพูดคุยกันประมาณ 21 เรื่อง และถ้าเราทำซ้ำสองสามครั้ง ก็จะเล่าอีกได้อย่างถูกต้อง และจำได้ตลอดชีวิตเลยทีเดียว! และเรื่องทั้ง 21 เรื่องนี้มี 148 ข้อ !

น่าทึ่งใช่ไหม การเรียนรู้และเก็บ 148 ข้อไว้ในกระเป๋าใจ และสามารถเล่าได้ทั้งเวลาที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จะทำให้เราก้าวไปไกลทีเดียว

การท่องจำและการจำได้

ให้เปรียบเทียบจำนวนหน้าของพระคัมภีร์ในภาษาต่าง ๆ เหมือนกันไหม? คำล่ะ เหมือนกันหรือเปล่า? ไม่เลย จริง ๆ แล้ว พวกเขาอาจใช้การเขียน และตัวหนังสือออกมาเป็นคำ แต่คำนั้นก็หน้าตาไม่เหมือนกัน ออกเสียงต่างกัน แต่มีอย่างหนึ่งที่เป็นหนึ่งเดียว นั่นคือ แนวคิด... ข้อมูล แม้จะไม่เป็นคำเดียวกัน เนื้อหาในพระคัมภีร์ไม่เปลี่ยนแม้คำจะไม่เหมือนกัน

ในการเล่าเรื่องเจาะใจ เราเตือนให้ระวังที่สุด ที่จะไม่ต่อเติม หรือตัดต่อหรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของเรื่องราวจากการใช้คำที่ไม่ระวัง การใช้เสียง หรือท่าทาง เราสนับสนุนให้เล่าเรื่องในเชิงสนทนา แต่เน้นความสำคัญในการเล่าเรื่องอย่างตรงไปตรงมา ไม่เปลี่ยนแนวคิด ข้อมูล ไม่ว่าตรงนั้นจะดูเล็กน้อยหรือไม่สำคัญในสายตาของเรา

การท่องจำนั้นเป็นวิธีการที่จะช่วยให้เราเก็บพระคำของพระเจ้าไว้ในใจ แต่ที่จะการจำเรื่องราว และเนื้อความแบบคำต่อคำ และให้มาพูดเชิงสนทนาก็สามารถอยู่ในคลังความจำของเราเช่นกัน

คนที่ไม่มีการศึกษาจะเรียนรู้พระคำด้วยวิธีอุปนัย(หาข้อสรุปจากข้อสังเกต) ได้หรือไม่?

บางครั้งคนจะเข้าใจว่า คนที่อ่านออกเขียนได้เป็นผู้ที่มีความคิดวิเคราะห์ และคนที่ไม่อ่านหนังสือ หรือมาจากสังคมปากเปล่า ไม่อาจคิดวิเคราะห์ หรือไม่สามารถให้เหตุผล หรือคิดจากสิ่งที่สังเกตรอบตัวได้ เรื่องนี้ เราอาจต้องคุยกันอีกนาน และต้องมาดูความหมายที่แท้จริงของความคิดเชิงวิพากษ์เมื่อเชื่อมโยงกับผู้ที่เรียนรู้จากปากเปล่า

จากมุมมองของพระคัมภีร์ เราสรุปได้ไหมว่า ความสามารถในการคิดวิเคราะห์นี้จำกัดอยู่ที่คนอ่านออกเขียนได้ หรือพวกที่มีการศึกษาสูงเท่านั้น?

ถ้าคิดอย่างนั้น ก็ต้องคิดใหม่ ในเมื่อเรารู้ว่า ทุกคนถูกสร้างมาตามพระฉายาของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:26-27) ดังนั้นเท่ากับว่า ทุกคนได้รับของประทานในเรื่องเหตุผลและมีสำนึก มีเหตุผลทางศีลธรรมมาตั้งแต่เขาตกในความบาป แม้ว่าเขาจะปฏิเสธเหตุผลนั้น (โรม 1:19-23)

ลองดูในมาระโก 12:24 ตอนที่คนสะดูสีซึ่งมีการศึกษาสูงมาหาพระเยซู และพยายามวางกับดักพระองค์ด้วยคำถาม พระองค์ทรงตอบเขาว่า “พวกท่านผิดแล้วไม่ใช่หรือ เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์ และไม่รู้ฤทธิ์เดชของพระเจ้า”

เรารู้ว่า คนสะดูสีคนนั้น รู้พระคำของพระเจ้า พระเยซูกำลังกล่าวว่าเขาไม่สามารถสังเกตความหมายฝ่ายวิญญาณของพระวจนะ เพราะเขาไม่มีความสามารถในการสังเกต เขาจึงพลาดจากข้อมูลที่สำคัญไป ดังนั้น ความคิดวิเคราะห์ของเขา รวมไปถึงทักษะในการให้เหตุผลของเขาจึงไม่อาจนำเขามาถึงความจริงได้

อย่างที่กล่าวมา เราเห็นพระวจนะเป็นสิ่งที่เหนือวัฒนธรรม ผู้เล่าที่ใช้การเล่าเรื่องเจาะใจพบว่า ตราบเท่าที่เขาเตรียมบทนำให้พร้อม ผู้ฟังก็จะค้นพบขุมทรัพย์ในเนื้อเรื่อง ไม่ว่าจะอยู่ในประเทศใด ไม่ว่าจะการศึกษาแบบไหน

ในกิจการ 4:13 ทำให้เราได้เห็นภูมิหลังการศึกษาของสาวกบางคน ดูเหมือนว่า เปโตรกับยอห์นทำให้สะดุดสีและผู้นำทางศาสนาโกรธเพราะว่าเขาทั้งสองเทศนาเรื่องพระเยซูอย่างเร้าใจ ดังนั้นจึงจับเขาไป

อยู่ต่อหน้าสภาเพื่อให้ตอบคำถาม ด้วยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรตอบคำถามเรื่องผู้นำทางศาสนาและพระเยซูด้วยเหตุผลและด้วยคำที่เหมาะสม เป็นคำที่ทำให้คนมีการศึกษาสูงที่จับเขามาต้องจนมุม

คำของเปโตรส่งผลบางอย่างต่อคนในสภา

เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนสามัญ ก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่า คนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู กิจการ 4:13

เหตุการณ์แบบนี้ยังเกิดในทุกวันนี้หรือเปล่า? คนที่ไม่มีการศึกษาแต่ติดตามพระเยซู และฟังพระวจนะมาอย่างดี ค้นพบสิ่งต่างๆด้วยเหตุและผล พวกเขาจะสอนความจริงอันล้ำลึกให้กับผู้อื่นได้ไหม?

รายงานจากสนามจริงที่จะช่วยตอบคำถาม

พระคำของพระเจ้าพูดโดยตรงกับส่วนของใจที่ซ่อนอยู่

บางครั้งผู้อบรมเล่าเรื่องเจาะใจชาวตะวันตกมีโอกาสที่จะเห็นหรือใช้การเล่าเรื่องในชนบท เราไปเยี่ยมหมู่บ้านอีคาลาคาลาในเคนยา ซึ่งก่อนหน้านั้น มีผู้อบรมชาวอัฟริกันได้ฝึกอบรมการเล่าเรื่องเจาะใจแก่ผู้เชื่อบางคน

คนที่นำเราไปอธิบายว่า “ตอนที่เรามาครั้งแรก ในคริสตจักรจะมีการร้องเพลง ตบมือ เทศนาและอาจมีพระคำอีก 1ข้อ ก็เท่านั้น! ผู้เชื่อแทบไม่รู้จักพระคัมภีร์เลย แต่ตอนนี้ ศิษยาภิบาลต่างได้เห็นคนรับความรอดและการเติบโต” เข้ามาเห็นเหมือนที่เราเห็น

เดินเข้าไปในอาคารคริสตจักรหมู่บ้านอีคาลาคาลาซึ่งทำจากซีเมนต์ หลังคาสังกะสี มีคน 60 คนจากเผ่าคัมบารอการอบรมอยู่ ในนั้นมี 15 คนเป็นศิษยาภิบาล จาก 11 คริสตจักร

จะสังเกตเห็นผู้หญิงแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีสดสวมหมวก ส่วนผู้ชายสวมเสื้อดีที่สุดพร้อมกับเนคไท ดูดี ๆ จะเห็นว่า เสื้อนอกส่วนใหญ่นั้นขนาดใหญ่เกินตัวคนใส่มาก ๆ และจะสังเกตเห็นแขนเสื้อกับกางเกงที่เก่าจนบาง ใครจะรู้บ้างว่ามีกี่คนที่ยืมกันใส่ชุด”ไปโบสถ์”ชุดนี้?

มีคนบอกว่า ต้องสอนจบภายในสี่โมงเย็นเพื่อว่าพวกเขาจะได้ข้ามแม่น้ำกลับบ้านก่อนที่ฮิปโปจะออกมา และส่วนใหญ่พวกเขาต้องเดินเท้ากว่าสี่ชั่วโมงกว่าจะถึงบ้านดินกลม ๆ

มีชาวอัฟริกันคนหนึ่งเตรียมเล่าเรื่องจากปฐมกาล 35:1-5 และเขาจะนำการสนทนาด้วย เขาจะเล่าเป็นภาษาสวาฮิลีและแปลเป็นภาษาคัมบา หลังจากที่คุณนั่งบนม้านั่งหลังสุด ล่ามของคุณก็คอยบอกว่า เขากำลังพูดอะไร

“ตอนนี้กำลังเล่าว่า ยาโคบเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของครอบครัว เขาให้ทุกคนทิ้งรูปเคารพ เขาเรียกยาโคบว่า .. คนที่เชื่อฟังพระเจ้า.. ผู้เล่าเรื่องกำลังถามว่า “คุณเห็นว่า ยาโคบเพิ่งกำลังเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของครอบครัวหรือว่าเขาเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณมานานแล้ว?” และต่อมาถามว่า “การกำจัดรูปเคารพของยาโคบบอกอะไรกับเรา?”

แล้วคนในกลุ่มก็พูดคุยกัน แลกเปลี่ยนกันอย่างออกรส

สองสามนาทีต่อมา ล่ามก็กระซิบว่า “ตอนนี้เขาเห็นอะไรหลายอย่างในเรื่อง เขาพูดว่า “ยาโคบรวบรวมรูปเคารพแล้วก็ฝังมันไว้ใต้ต้นโอ๊กใกล้เมืองเชเคม เขาบอกที่ด้วยว่า ฝังที่ไหน!” อ้าว เลยมาพูดเรื่องยาโคบเป็นคนโลภ.. เขาไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงจัดหาให้!

พวกเขาคุยกันว่า “เขาเป็นคนยอมให้ครอบครัวเก็บรูปเคารพไว้...” อีกคนว่า “ของบางอย่างที่เป็นของขลังก็เป็นต่างหู ดังนั้นยาโคบต้องรู้เรื่องรูปเคารพในบ้านของเขา”

ในขณะที่ทุกคนกำลังคุยเรื่องการกระทำของยาโคบ ผู้หญิงคนหนึ่งยืนขึ้นและทำท่าทางตื่นเต้น พูดออกมาเป็นภาษาคัมบา

ล่ามกระซิบว่า “ผู้หญิงคนนี้บอกเพื่อน ๆ ว่า เราเป็นคริสเตียน แต่พวกเรายังมีเครื่องรางของขลังแอบซ่อนอยู่ เราต้องไม่ซ่อนมันอีก เราต้องทำลายมัน!”

สองสามนาทีต่อมา ชายร่างใหญ่พูดเสียงดัง และผู้ชายทุกคนพยักหน้าเห็นด้วย

ตอนนี้คุณอยากรู้มาก ๆ ว่าเขาพูดอะไร คุณหันไปหาล่าม “เขาพูดอะไรหรือ?”

ล่ามรอให้เขาพูดจบ “เขาพูดว่า เขาเป็นคนที่ปกครองครอบครัว ทุกคนจะทำตามที่เขาบอก แต่เขากลับเป็นเหมือนยาโคบ ไม่ได้นำพาครอบครัวไปในฝ่ายวิญญาณ เขาจะต้องเปลี่ยนตัวเอง”

(วันนั้น ทุกคนในคริสตจักรค้นพบความหน้าซื่อใจคดของยาโคบจากเรื่องในพระคัมภีร์ ทั้งชายหญิงที่ลุกขึ้นมาพูด ตระหนักในบาปของตัวเอง เมื่อเห็นบาปของยาโคบ)

เราได้เห็นถึงฤทธิ์เหนือธรรมชาติของเรื่องของพระเจ้า เรื่องนี้ได้พูดตรงกับมุมมองโลกของแต่ละคน ผู้สื่อสารปากเปล่าที่อ่านไม่ออกกลับพบความจริงอันล้ำลึกและได้นำไปปรับใช้ในวันเดียว ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้อาจใช้เวลาของมิชชันนารีในการเป็นพยาน อธิษฐานแสวงหาพระเจ้าหลายปี)

ไม่สายเกินไป ไม่หลงเกินไป

ในท้องที่แห่งหนึ่งในเนปาล มีหมอผีคนหนึ่งอายุ 66 ปี ไม่เคยเรียนอ่านหนังสือ แต่เขาสามารถควบคุมคนเป็นร้อย คนเหล่านี้ต่างเคารพและยำเกรงเขามาก
ตอนที่อายุ 60 ปีนั้นเอง เขาได้ยินเรื่องของพระเยซู แต่เขาคิดว่า เขาไม่ต้องการพระองค์ ใช่ .. เขาได้ยินเรื่องที่คนอธิษฐานในพระนามพระเยซู และก็ได้รับคำตอบ แต่เหล่าวิญญาณชั่วช่วยเขาอยู่แล้ว แล้วทำไมเขาจึงต้องการให้พระเยซูช่วยล่ะ?

วันหนึ่ง หลานชายของเขาป่วยเกือบตาย หมอผีทั้งสวด ทั้งขอให้วิญญาณทั้งหลายช่วยรักษาหลานชาย แต่เด็กก็กำลังจะตาย ในที่สุด ด้วยความท้อแท้ เขาจึงไปหาคริสเตียนและขอให้อธิษฐานเผื่อหลานชาย ปรากฏว่า เมื่ออธิษฐานด้วยกัน เด็กก็หายไข้ แต่หมอผียังคงไม่ติดตามพระเยซู ยังทำอาชีพหมอผีต่อไป

สามเดือนต่อมา ภรรยาของเขาซึ่งเป็นผู้เชื่อได้เข้ามาอบรมการเล่าเรื่องเจาะใจ คืนนั้น เธอกลับบ้านและเล่าเรื่องราวที่เธอเรียนให้สามีฟัง

เป็นเรื่องของนาอามานจาก 2 พงศ์กษัตริย์ 5 ซึ่งมีชาวเนปาลผู้หนึ่งเป็นคนเล่า และได้สนทนาแลกเปลี่ยนความเห็นกันด้วย เรื่องก็คือ นาอามานเป็นแม่ทัพของกองทัพซีเรียและเป็นโรคเรื้อน เขาได้ยินว่า ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าในอิสราเอลสามารถรักษาโรคได้ แม้ว่าจะซีเรียเป็นศัตรูกับอิสราเอล แต่เขาก็เดินทางไปยังอิสราเอลเพื่อจะได้หายโรค

แต่เมื่อไปถึงบ้านของท่านเอลีชา เอลีชาไม่ได้ทำอย่างที่นาอามานคาดหวัง จริง ๆ แล้ว ท่านเอลีชาไม่ได้ออกมาพบนาอามานเสียด้วยซ้ำ! และเมื่อท่านส่งคนรับใช้ออกมาบอกให้นาอามานไปจุ่มตัวในแม่น้ำจอร์แดน 7 ครั้งเพื่อจะได้หาย นาอามานก็ตอบว่า “ แม่น้ำอาบานา และฟารปาร์ในดามัสกัสไม่ดีกว่าลำน้ำในอิสราเอลดอกหรือ? ข้าจะไปชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้น และจะสะอาดไม่ได้รึ?” แล้วเขาก็หันตัวไปด้วยความโกรธยิ่ง

แต่บ่าวของนาอามานกลับขอร้องให้เขาไปทำสิ่งที่ต้องถ่อมตนมากๆ ไปจุ่มตัวในน้ำเพื่อจะหายโรค นาอามานก็ยอม เขาไปที่แม่น้ำ จุ่มตัวอย่างที่เอลีชาบอกมา และเขาก็หายโรคทันที!

เมื่อหมอผีได้ยินเรื่อง เขาก็พูดกับภรรยา “ข้าแหละ คือนาอามาน ข้าโอหังมาก เลยไม่ยอมเดินตามพระเยซู”

วันต่อมา หมอผีก็ตามภรรยามาอบรมด้วย เขาบอกครูผู้อบรมว่า”ผมอยากตามพระเยซู” จึงมีการพูดคุยและได้อธิษฐานด้วยกันรับความรอด หลังจากนั้น ชายชราที่ไม่เคยเรียนหนังสือ ชายชราผู้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในโลกไสยศาสตร์ขออนุญาตบอกสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนที่อยู่ในการอบรม เขากล่าวว่า

“นาอามานเป็นชายที่เย่อหยิ่ง เกือบจะไม่หายโรคเพราะความหยิ่งของเขา ข้าก็เป็นคนหยิ่งเหมือนกัน รู้อยู่มาหลายปีแล้วว่าควรตามพระเยซู แต่ข้าไม่อยากรับว่า ข้าต้องการพระองค์ ใคร ๆ ก็เคารพข้า ข้าไม่ต้องการเสียตำแหน่งนั้นไปแม้ว่าพระเจ้าได้รักษาหลานชายให้หาย ดูซิ ข้าเกือบไม่ได้รับความรอด แต่.. ตอนนี้ข้าเป็นผู้ติดตามพระเยซูแล้ว”

เมื่อใครคนหนึ่งค้นพบข้อมูลฝ่ายวิญญาณในพระคัมภีร์ ไม่ว่าเขาจะเป็นคนมีการศึกษาหรือไม่ก็ตาม ผู้ที่จะได้รับเกียรติก่อนคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ เราเห็นชัดว่า หลังจากที่หมอผีคนนี้ฟังเรื่องจากพระคัมภีร์ เขาก็ใช้ทักษะในการคิด สามารถสรุปสิ่งที่ได้ยินได้ว่า เขาเป็นคนอย่างไรสะท้อนจากบุคคลในเรื่องนั้น ความลึกซึ้งของสิ่งที่เขาค้นพบนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับการศึกษาของเขา

ที่น่าสนใจคือ การรายงานจากภาคสนาม คนที่รับใช้ในการนำการฝึกปฏิบัติการนั้น เป็นคนท้องถิ่นซึ่งเข้ามาอบรมรุ่นที่สอง สาม สี่ พวกเขาทุกคนมากจากชุมชนวัฒนธรรมปากเปล่า และคนส่วนใหญ่มาจากหมู่บ้าน

เรื่องการใช้อรรถาธิบายพระคัมภีร์

หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ก็ให้ปัญญากับคนที่สนใจศึกษาพระคำ คริสเตียนต่างได้ประโยชน์จากความเข้าใจที่คนของพระเจ้าได้แบ่งปันทั้งจากคำพูดและข้อเขียน การค้นคว้าความเห็นของผู้อธิบายพระคัมภีร์เหมือนกับการฟังคนหนึ่ง ๆ ให้ความเห็น แต่ความแตกต่างของการยอมรับข้อมูลนั้นก็คือ เรามักคาดหวังว่า คำสอนที่พิมพ์มามักจะถูกต้องเสมอ เพราะกว่าจะเป็นฉบับพิมพ์ได้ก็ต้องผ่านเวลา การค้นคว้า และความเข้าใจมาไม่น้อย อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นความเห็น หรือข้อมูลตีพิมพ์ ไม่ว่าจะมาจากไหน จะต้องให้พระคัมภีร์เป็นผู้ตรวจสอบ

พระเจ้าทรงให้เราเห็นว่าจะทำให้สิ่งที่สอนไปเกิดเป็นจริงได้อย่างไร

พอค่ำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้งถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว ยิวชาวเมืองนั้นมีจิตใจสูงกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขามีใจเลื่อมใสรับพระวจนะของพระเจ้า และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่าข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่ กิจการ 17:10-11

ชาวเมืองเบโรอาได้รับคำชมเพราะพวกเขามาตรวจสอบสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้จากพระคัมภีร์ เขาถือว่า พระคัมภีร์เป็นอำนาจสุดท้าย น่าสนใจ ฉันสงสัยว่า คำสอนของใครถูกตรวจสอบ?.... ใช่แล้ว คำสอนของอาจารย์เปาโล !

ทุกวันนี้ เราคงต้องใช้พระคัมภีร์มาตรวจสอบข้อมูลที่เราได้รับ ไม่ว่าจะมาจากไหน จากบุคคล จากอรรถาธิบาย หรือคู่มือครู

เมื่อเราสอนเรื่องราวกับคนที่สามารถเข้าถึงพระคัมภีร์ได้ ในตอนจบของการสนทนา ควรให้บทและข้ออ้างอิงแก่เขาเพื่อให้เขากลับไปอ่านต่อได้ ให้เขาได้เห็นว่าสิ่งที่คุณสอนและสนทนากันนั้นถูกต้องอย่างไร

ในการประชุมครั้งใหญ่ในอัฟริกา ทุกคนต่างชื่นชมกับเรื่องราวและวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ ชายหนุ่มที่กระตือรือร้นและช่างฉวยโอกาสคนหนึ่งได้เรียนเรื่องราวไป และตั้งคำถามที่น่าสนใจ และเขาบอกว่า “ขอให้คุณส่งหนังสืออธิบายพระคัมภีร์มาให้ได้ไหม?” ตอนแรกฉันรู้สึกแปลกใจ ตอบไปว่า “ก็อาจจะได้นะ” ฉันยิ้ม “เอาอย่างนี้ ให้ติดต่อกลับมาอีกทีเมื่อคุณเรียนจบ 210 เรื่องที่อยู่ในรายการนี้ ทำอย่างนั้นคุณจะได้วัดความถูกต้องของข้อมูลในหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ได้ “

ในบางกลุ่ม ความเห็นจากหนังสืออธิบายพระคัมภีร์มาแรงกว่าตัวพระวจนะเอง บางครั้งคนไปนำเอาเนื้อหาจากหนังสืออธิบายพระคัมภีร์มาเพราะคร้านที่จะเรียนเอง แทนที่จะใช้เวลาขุดค้นพระคำ กลับไปยึดเอาความเห็นของนักศาสนศาสตร์ต่าง ๆ

เราทุกคน ต้องคอยระวังความคิดที่ว่า แม้พระคัมภีร์จะเป็นหนังสือสำหรับคนธรรมดา แต่ความจริงอันมั่งคั่งเป็นของนักศาสนศาสตร์หรือนักเทศน์ หรือนักเขียนเท่านั้น พระเจ้าทรงพอพระทัยที่คนทุกคนจะเข้าถึงความจริงของพระองค์ได้ ไม่ใช่เพียงคนเก่งที่มีโอกาสได้เรียนสูง ๆ
การเข้ามามีส่วนในการสนทนาเรื่องพระคัมภีร์เป็นกลุ่มเป็นเหมือนข้อมูลที่มีค่าซึ่งนักเขียนได้เขียนในหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ ระหว่างการสนทนา เมื่อมีใครสักคนให้ความเห็นซึ่งจะจริงหรือไม่ก็ตาม เรารู้สึกเป็นอิสระที่จะถามว่า “ตอนนี้ คุณ

เห็นอะไรในเรื่อง?” ในทางเดียวกัน เราสนับสนุนให้ทุกคนหาความจริงของข้อมูลจากหนังสืออธิบายพระคัมภีร์แบบเดียวกันนี้

ความจริงแล้ว เมื่อมีใครสักคนให้ความหมายของข้อความตอนใดตอนหนึ่ง เท่ากับพวกเขากำลังทำหน้าที่อธิบายพระคัมภีร์ ดังนั้น ไม่ว่าใครจะให้ความเห็น จะเป็นคนเชื่อใหม่ หรือคนที่เรียนมาสูง เรียนพระคัมภีร์มานาน ขอให้แน่ใจเสมอว่า สิ่งที่แบ่งปันกัน เป็นสิ่งที่เห็นจริงจากพระคัมภีร์

บทที่ 10
ผู้ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในระบบการเล่าเรื่องเจาะใจ

ผู้ฝึกหัด Practitioner. ในการฝึกอบรมปฏิบัติการ ผู้เข้าร่วมอบรมจะได้รับการอบรม และการฝึกเป็นส่วนตัว ความรับผิดชอบและความสุขของเราคือ ที่จะได้ส่งต่อข้อมูลวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกการเล่าเรื่องตามแนวคิดของการเล่าเรื่องเจาะใจ และต้องทำให้ทักษะนั้นดีขึ้น

ผู้ที่เข้าร่วมปฏิบัติการเล่าเรื่องเจาะใจ เป็นผู้ฝึกหัด เมื่อพวกเขาเปิดรับแนวคิดนี้ ส่วนใหญ่จะสามารถใช้แนวคิดการเล่าเรื่องเจาะใจอย่างดีพอที่จะกลับไปในกลุ่มคนของเขา และเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์ นำสารแห่งความจริงผ่านการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิด เราขอสนับสนุนให้ผู้ฝึกหัดได้ออกไปเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์ เราเสนอที่จะให้อุปกรณ์เพื่อที่พวกเขาจะได้ใช้ส่งต่อวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ

ขณะที่ผู้ฝึกหัดกำลังเตรียมตัวที่จะเป็นคนเล่าเรื่อง เขายังไม่พร้อมที่จะเป็นผู้นำในการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจ หรือฝึกอบรมผู้อื่นภายใต้ชื่อของแนวทางเล่าเรื่องเจาะใจ

บางครั้งมีการถามจากคนที่รับใช้อยู่แล้วว่า การที่จะนำการเล่าเรื่องเจาะใจไปผสมผสานกับวิธีการที่มีอยู่ได้หรือไม่ เราอาจจะบอกว่า มันเป็นความคิดดี ผู้ฝึกหัดสามารถหลอมรวมความคิดนั้น และสามารถบอกข้อมูล และทำให้คนอื่น ๆ กระตือรือร้นที่จะเรียนการเล่าเรื่องเจาะใจด้วย เขาสามารถหลอมรวมสิ่งที่เขารู้กับข้อมูลที่เราจะให้เขาไป . เราก็อยากให้มันเกิดขึ้น

ข้อควรระวังคือ ... จะฝึกอบรมผู้อื่นเล่าเรื่องเจาะใจ เขาจะต้อง

- มีความเข้าใจในขบวนการของการเล่าเรื่องเจาะใจทุกส่วน
- สามารถแสดงแบบอย่างการเล่าเรื่องเจาะใจอย่างชัดเจน
- รู้เป้าหมายและการใช้ทุกส่วนประกอบที่เป็นการเล่าเรื่องเจาะใจ
  บางท่านอาจต้องการก้าวข้าม เป็นผู้ฝึกอบรมผู้ทรงคุณวุฒิเร็ว ๆ เพราะเข้าต้องการทำให้มันง่าย และนำเอาข้อมูลใหม่ๆ เหล่านี้ไปยังคนที่ต้องการ

มีบางครั้ง เราเห็นคนที่ฝึกหัดเล่า มีความกระตือรือร้น ไปเปิดการอบรมทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รับอนุญาตจากเรา จริงแล้ว พวกเขายังไม่อาจทำการอบรมการเล่าเรื่องเจาะใจอย่างครบถ้วนได้ เพราะพวกเขายังไม่ได้รับการฝึกให้เป็นผู้สอนการเล่าเรื่องเจาะใจอย่างเต็มขั้น จะเกิดผลเสียมากกว่าผลดี เพราะคนที่มารับการอบรม เข้าใจว่า เขาจะได้เรียนรู้แบบแผนการสอนที่มีประสิทธิภาพซึ่งนำไปทำต่อได้ เขากลับไม่ได้รับประสบการณ์ที่น่าพอใจ คนที่มาเรียนก็กลับไปและเท่ากับเขาถูกเตรียม

เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น ที่แย่กว่านั้น พวกเขาคิดว่า ตนเองได้เรียนรู้การเล่าเรื่องเจาะใจอย่างเต็มครบถ้วน ผลของการเรียนแบบนี้ทำให้เขาไม่สนใจที่จะกลับเข้ามาเรียนของจริงอีก เพราะเขาคิดว่าการเล่าเรื่องเจาะใจไม่เกิดผลสำหรับเขา ที่น่าเสียใจคือเราไม่มีโอกาสสอนเขาครบหลักสูตร

การเล่าเรื่องเจาะใจ จริง ๆ แล้วไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย คิดว่า แค่เล่าเรื่องเท่านั้น หากมันง่ายจริง เราคงอบรมเสร็จภายในวันเดียว แต่ ความจริงแล้ว การเล่าเรื่องเจาะใจมีอะไรเกี่ยวข้องหลายส่วนมากทั้งในการสอนและยุทธวิธีการทำพันธกิจ

นอกจากนั้นยังมีการที่จะต้องปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ (กระบวนทัศน์ ก็คือ กระบวนคิดวิเคราะห์ วิธีคิด วิธีปฏิบัติ แนวการดำเนินชีวิต) ทั้งในระดับส่วนตัวและการรับใช้ ในแง่ที่ว่าคนส่วนใหญ่เรียนอย่างไร และเราจะสื่อสารข้อมูลพระคัมภีร์ให้กับคนอื่นอย่างมีประสิทธิภาพที่สุดอย่างไร

ในเมื่อผู้ที่นำการอบรมได้ทุ่มเทเวลาและฝึกฝนเพื่อที่จะสร้างให้เกิดความกระตือรือร้นในหมู่คนที่เข้ามาฝึกหัด เราจึงขอให้คนที่ต้องการจะเป็นครูได้ทุ่มเทหัวใจและเวลา การฝึกฝนเช่นเดียวกัน

หากไม่ได้รับการฝึกอบรมอย่างถูกต้องว่าจะสอนคนอื่นต่อไปอย่างไร คนที่มาเรียนรุ่นต่อไปจะได้รับความรู้ไปไม่เพียงพอเมื่อเขามีปัญหาในการใช้เรื่องเล่า ความผิดหวังที่เกิดขึ้นจะทำให้เขาเข้าใจว่า การเล่าเรื่องไม่เกิดผล จึงไม่ทำการเล่าเรื่องต่อไป

33 ชั่วโมงแรกของการฝึกอบรมเล่าเรื่องและเพื่ออบรมคนอื่นต่อไป
ไม่ได้รวมอยู่ในวิธีการนำฝึกปฏิบัติการเล่าเรื่องเจาะใจ วิธีเป็นประเมินในฐานะเป็นครูฝึก ไม่ได้รวมการเรียนเรื่องเป้าหมาย และหลักการของการปกป้องความเชื่อในการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ในระหว่างที่ทำการเล่าเรื่องเจาะใจ

ไม่ได้หมายความว่า ผู้ฝึกหัดจะไม่มีโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างสาวกและช่วยคนอื่นเรียนรู้พัฒนาทักษะการเล่าเรื่องเจาะใจ แต่ความจริง เราสนุบสนุนที่จะส่งต่อการเล่าเรื่องเจาะใจในรูปแบบการสร้างสาวก ถ้าต้องการข้อมูลเพิ่มเติมในการทวีคูณสาวก ให้ดูในบทที่ 11 สถานที่ วิธีเรียน และเผยแผ่การเล่าเรื่องเจาะใจ

หากคุณต้องการให้กลุ่มของคุณได้รับการอบรม โปรดติดต่อเข้ามา เพราะเรายินดีทำงานกับคุณ และเราจะวางแผนเพื่อทำให้คุณได้เป็นผู้อบรมซึ่งได้รับการรับรอง หากคุณต้องการ เรามีความเชี่ยวชาญในการสร้างผู้นำอย่างรอบด้าน ทุกคนสามารถเป็นผู้อบรมซึ่งได้รับการรับรอง ได้เมื่อเขาเข้าใจเนื้อหาการอบรม แสดงความสามารถในการเล่าเรื่องเจาะใจ รู้ถึงเหตุผลและเป้าหมายของการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจทุกส่วน แสดงความสามารถในการเป็นผู้ดูแล และแสดงให้เห็นว่า สามารถทำการฝึกอบรมโดยใช้แนวทางการเล่าเรื่องเจาะใจ

ผู้อบรม:

ผู้อบรม ผู้ช่วยผู้อบรม ผู้อบรมชั่วคราว ผู้อบรมซึ่งได้รับการรับรอง และผู้อบรมอาวุโส

คุณจะได้อยู่ในตำแหน่งใดก็ตาม เราต้องการให้ทุกคนมีใจและความคิดเดียวกันในเรื่องของความเชื่อ เราขอให้ผู้ที่มุ่งหวังจะเป็นผู้อบรมต่อไป ได้ตกลงในหลักข้อเชื่อ(TGSP-STS Doctrinal Statement)ของเราข้างล่างนี้

หลักข้อเชื่อ

เรายึดมั่นในความจริงต่อไปนี้

- พระเจ้าทรงเป็นผู้บันดาลใจในการเขียนทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เป็นหนังสือเล่มเดียวที่ดลบันดาลจากพระเจ้า
- หลักข้อเชื่อเรื่องตรีเอกานุภาพ
- มนุษย์ตกในความบาป ความชั่วช้าต่ำทรามทางศีลธรรมส่งผลร้าย .. และเขาต้องการบังเกิดใหม่
- ความเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ การบังเกิดจากหญิงพรหมจารี ชีวิตที่ปราศจากบาป ตายแทนเป็นการไถ่โทษบาปของมนุษย์ ทรงฟื้นคืนชีวิต เสด็จสู่สวรรค์ และจะเสด็จกลับมา
- เราได้รับการประกาศว่าเป็นผู้ชอบธรรมเนื่องจากความเชื่อเท่านั้น ในพระคริสต์เท่านั้น
- การฟื้นคืนชีวิตของร่างกาย ทั้งคนที่ชอบธรรมและอธรรม
- ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ที่รอด และการลงโทษนิรันดร์สำหรับผู้หลงหาย

Assistant Instructors. ผู้ช่วยผู้อบรม หลังจากเข้ามารับการอบรม ส่วนใหญ่จะมีคุณขุมทรัพย์สามารถช่วยกลุ่มเล็ก ๆ ในฐานะผู้ช่วยผู้อบรม

Provisional Instructors. ผู้อบรมชั่วคราว หลังจากที่ได้เป็นผู้ช่วยในการอบรมอย่างน้อยสามวัน ผู้ช่วยผู้อบรมที่ต้องการเพิ่มพูนความสามารถในการอธิบายกระบวนการเตรียมเรื่องและการนำเสนอ ต้องแสดงว่ามีความสามารถในการสอนการเล่าเรื่องเจาะใจให้ผู้อื่นด้วยน้ำใจดี มีสติปัญญา ด้วยความอ่อนโยน ผู้อบรมผู้ทรงคุณวุฒิอาจจะอนุมัติให้ผู้ที่มีคุณขุมทรัพย์ดังกล่าว ได้เป็นผู้อบรมชั่วคราว

Certified Instructors.ผู้อบรมซึ่งได้รับการรับรอง หลังจากที่ได้ช่วยทำการอบรมสองสามครั้ง ผู้อบรมชั่วคราวอาจขอสมัครเข้าเป็นผู้อบรมซึ่งได้รับการรับรอง เขาจะต้องแสดงให้ผู้อบรมอาวุโสเห็นว่า มีทักษะในทุก ๆ ส่วนของกระบวนการเล่าเรื่องเจาะใจ และมีความเข้าใจแนวคิดของเรา
ผู้อบรมซึ่งได้รับการรับรอง สามารถทำหน้าที่ในการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจทุกตำแหน่ง ยกเว้นการอนุมัติให้ผู้อื่นเป็นผู้อบรมซึ่งได้รับการรับรอง

.

Senior Instructors ผู้อบรมอาวุโส การก้าวมาสู่ตำแหน่งนี้ ผู้อบรมที่ได้รับการรับรองจะต้องสอนคู่ไปกับผู้อบรมอาวุโส และแสดงความสามารถในการสอน การประเมิน การให้กำลังใจกับผู้ที่ฝึกเล่าเรื่องใหม่ ๆ สามารถจัดและนำการอบรมปฏิบัติการได้

ผู้อบรมอาวุโสจะนำการอบรมเชิงปฏิบัติการ และยังเป็นผู้เดียวที่จะอนุมัติ และอนุญาตให้ผู้อบรมที่ได้รับการรับรอง เลื่อนขั้นมาเป็น ผู้อบรมชั่วคราวซึ่งได้รับการรับรอง
ครูในโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า เวลานี้มีอยู่ในหลายประเทศ ก็มาจากผู้อบรมท้องถิ่นที่ได้รับการรับรองนั่นเอง

บทที่ 11
สถานที่ วิธีเรียนและเผยแผ่การเล่าเรื่องเจาะใจ

สถานที่สำหรับเรื่องเจาะใจ

ให้รวมการเล่าเรื่องเจาะใจเข้าไปกับการรับใช้ที่มีอยู่แล้ว ไม่ว่าคุณจะทำงานกับเด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่วัยต้นหรือวัยอื่น ๆ การเล่าเรื่องเจาะใจจะช่วยให้การพูดคุยมีชีวิตชีวา ทำให้คนของคุณได้มีส่วนในการศึกษาพระคำของพระเจ้า

คุณจะทำให้เรื่องราวที่นำเสนอนั้น ยาวหรือสั้นให้เหมาะสมกับเวลาที่มีอยู่ได้โดยการปรับจำนวนข้อสังเกต และการปรับใช้ หากมีเวลาน้อยกว่า 30 นาที ก็ย่นเวลาได้ด้วยการเอาขั้นตอนที่ 2 ของช่วงแรกออกไป ไม่ต้องมีอาสาเล่าเรื่อง ให้คุณเป็นคนเล่าเรื่อง และนำกลุ่มเล่าเรื่องไปด้วยกัน วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจก็ยังได้ผล

พูดคุยการเล่าเรื่องเจาะใจ เมื่อมีเวลาน้อย หรือโอกาสเล่าเรื่องนั้นสั้นมาก เราก็อาจจะทำอย่างอื่นสร้างสรรค์ขึ้นมาได้ ในการอบรม เมื่อผู้เข้าอบรมเข้าใจพื้นฐานของการเล่าเรื่องเจาะใจ เราจะช่วยฝึกดังนี้

เล่าเรื่องภายในหนึ่งนาทีและหาข้อสังเกตสองสามข้อ ปรับใช้ภายใน 5–10 นาที นั่นก็คือเล่าเรื่อง ข้อสังเกต และปรับใช้

ก่อนที่จะถาม ให้ทบทวนรายละเอียดของเรื่องตอนที่มีขุมทรัพย์อยู่ ตัวอย่างเช่น ในมาระโก 1:40–45 เราอาจนำคำถามว่า “ มีตอนที่ว่า พระเยซูทรงสงสารเมื่อคนโรคเรื้อนกราบลงและขอพระองค์ ‘หากพระองค์พอพระทัย พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์หายโรคได้’ เรายังจำได้ไหม?” จากนั้นจึงตั้งโจทย์คำถาม นี่เป็นกุญแจสำคัญ ถามหลังจากที่คุณให้รายละเอียดเพียงพอที่ทำให้คนนึกถึงเรื่องนั้นได้ เพื่อว่าเขาจะตอบได้ดี

วิธีใหม่ ๆของศิษยาภิบาล ศิษยาภิบาลที่อยู่ในกลุ่มที่เริ่มมานานแล้ว มักลังเลไม่อยากจะใช้การเล่าเรื่องเจาะใจบนธรรมาสน์ การตั้งโจทย์คำถามขณะเทศนาเป็นเรื่องที่ไม่ทำกันเท่าไร การเล่าเรื่องแทนการอ่านก็เช่นกัน ศิษยาภิบาลที่เข้ามาอบรมการเล่าเรื่องเจาะใจจึงมีทางออก:

1.หลายท่านรายงานว่า ได้ใช้การเล่าเรื่องเจาะใจในการประชุมกลุ่มอนุชน และเยาวชนตอบสนองดีมี หลังจากนั้น พ่อแม่จะถามว่า “ทำไมอาจารย์ไม่สอนเราแบบเดียวกันบ้าง?”

2.บางท่านใช้การเล่าเรื่องเจาะใจโดยอ่านเรื่องจากพระคัมภีร์โดยตรง แต่อ่านแบบมีรสชาติ มีอารมณ์ประกอบไปด้วย เรียกว่า อ่านแบบ”เล่าเรื่อง”
หลังจากนั้นก็จะตั้งข้อสังเกต และเข้าไปสู่การปรับใช้ บางคนก็หนุนใจให้ที่ประชุมตอบออกมาเสียงดัง บางท่านถามคำถามแบบสำนวนโวหารสักหน่อย เพื่อให้คนฟังได้มีเวลาคิดคำถามและคำตอบ นี่สำคัญมาก เพราะศิษยาภิบาลต้องให้เวลากับทุกคนมากพอที่เขาจะคิดคำตอบได้

3.บางครั้งมีกรณี “วิธีเข้าถึงคนที่อ่านไม่ออกซึ่งอยู่ไกล” วิธีเชิงบวกในการนำเสนอพระคัมภีร์ให้กับคนอื่นนั้น ช่วยให้เรามีโอกาสใช้การเล่าเรื่องเจาะใจในคริสตจักรได้

4.บางท่านเสนอการเล่าเรื่องเจาะใจให้กับผู้ดูแลรวีวารศึกษา บางท่านใช้ในการประชุมตามบ้าน

5. บางท่านใช้ในห้องผู้เชื่อใหม่

การเล่าเรื่องเจาะใจที่ไม่มีการตอบสนอง

1.หากกลุ่มใหญ่มาก และไม่สามารถให้คนตอบออกเสียงได้ ก็ต้องปรับวิธีการ กระบวนการเล่าเรื่องเจาะใจ ยกเว้นตอนที่ขอให้เล่าเรื่องทบทวน สามารถทำได้โดยคน ๆ เดียว โดยไม่คาดหวังคำตอบจากคนที่กำลังสอน ถามคำถามเชิงวาทศิปล์บ้าง และมั่นใจว่า เขามีเวลาคิดพอที่จะตอบได้

2.เรื่องเจาะใจนั้นเอาออกรายการโทรทัศน์วิทยุได้ ตรงนั้น ไม่มีการเล่าเรื่องทบทวน แต่ขั้นตอนอื่นๆยังคงอยู่ วิธีการคือให้เติมช่วงเวลาที่เงียบหลังจากแต่ละคำถามด้วยคำพูดแบบแชท พูดไปเรื่อยแบบไม่เอาความ เพราะตอนนั้นคนกำลังฟังคุณอยู่ และไม่ได้คิดตอบคำถามของคุณ ตัวอย่างเช่นหากคุณพูดว่า “คุณคิดอย่างไร?” “คุณคิดว่ามีอะไรเกิดขึ้นต่อจากเหตุการณ์นี้” “คำตอบของคุณคือ...” นี่เป็นการเอาความ

แต่การไม่เอาความนั้น คือการพูดที่ไม่มีความหมายอะไร เติมให้ไม่มีความเงียบ แต่มันจะไม่ทำให้เขาคิดไปเรื่องอื่น และช่วยให้เขาไม่เปลี่ยนสถานี ตัวอย่างเช่น อืมมม... หา.... เออ.... เฮ้อ....เป็นต้น

มีเรื่องตัวอย่างมารีย์กับมาร์ธาในเว็บไซท์เล่าเรื่องเจาะใจ ที่มีตัวอย่างของการออกเสียงไม่เอาความ

3.หากคุณเก่งในการเล่าเรื่องเจาะใจ และมีคน3-4 คนมาร่วมรายการ จะทำให้รายการนี้สนุกขึ้น คนแรกที่ใช้วิธีนี้อยู่ในฟิลิปปินส์ หลังจากที่ได้ออกอากาศไปสองสามเดือน ทางสถานีก็ได้รับเท็กซ์ 400-500 ครั้ง รวมไปถึงโทรศัพท์เข้ามาในรายการด้วย และรูปแบบอื่นที่ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเจาะใจก็ใช้อย่างเกิดผล

ละคร ความสนุก และพลัง

เราชอบดูละครเพราะสนุก มันทำให้เรื่องดูเป็นจริงมากขึ้น เราอาจใช้การเล่นละครเป็นวิธีเล่าเรื่องก็ได้

ขอให้ผู้ช่วยแสดงท่าทางออกมาเงียบ ๆ ผู้เล่าจะเล่าออกมาเป็นเสียง ส่วนคนทำท่าก็ทำทางไป ผู้ฟังจะได้ยินเสียงของผู้เล่าคนเดียวเท่านั้น เพื่อว่าเขาจะได้เล่าเรื่องกลับทบทวนมาให้ได้ และพวกเขาสามารถกลับไปบ้าน เล่าเรื่องให้คนที่บ้านฟังได้อีกด้วย

ขอให้คนช่วยแสดงไม่พูดอะไรเลย ถ้าให้เขาพูด มันจะกลายเป็นละครไป แม้ว่าการทำเป็นละครจะสนุกกว่า แต่พลังของเรื่องเล่าก็จะหายไปด้วย

อีกอย่าง การที่มีหลายคนพูด ทำให้ความถูกต้องหายไปได้ง่าย เพราะพวกเขาต้องจำส่วนที่ต้องพูด ระหว่างที่นำเสนออาจจะลืมบางบรรทัดไป แล้วไปๆมาๆ เรื่องกลับกลายเป็นเรื่องตลก ไร้สาระ ซึ่งเราจะปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้

โครงการเรื่องของพระเจ้า มีวิธีที่จะช่วยให้เรียนและขยายการเล่าเรื่องเจาะใจออกไป รวมทั้งมีเครื่องมือช่วยสอน

1.คู่มือการเล่าเรื่องเจาะใจ มีทั้งแบบฟังและอ่าน เป็นรายละเอียดของกระบวนการเล่าเรื่องเจาะใจ

2. **STS Vision Casting การหล่อหลอมความคิด** หากที่นั้น เรามีคนสอน เราก็จะให้มีการอบรมหนึ่งวันหรือน้อยกว่านั้น โดยจะนำเสนอ STS อธิบายแนวคิด และผลที่ได้รับจากการเล่าเรื่องด้วยวิธีการนี้ หากใช้เวลานำเสนอแนวคิด 4 ชั่วโมงหรือกว่านั้นก็จะให้มีการฝึกปฏิบัติจริงด้วย

3. **อบรมเชิงปฏิบัติการสามวัน** เป็นการแสดงวิธีการ กับการอธิบายหลักการเล่าเรื่องเจาะใจ รวมทั้งให้ผู้เข้าร่วมอบรมได้ฝึกมีส่วนในการเล่าเรื่อง ซึ่งพบว่า หลายคนที่เข้าร่วมการอบรมสามวันนี้จะมีทักษะเพียงพอที่จะเป็นนักเล่าที่ดี

4. **การอบรมเชิงปฏิบัติการ one stop** เราให้มีการอบรมปฏิบัติการแบบนี้เพราะจะช่วยสร้างครูสอนการเล่าเรื่องเจาะใจที่ช่วยอบรมคนอื่นได้ต่อไป การอบรมแบบนี้เป็นทางเลือกที่ดี เมื่อกลุ่มผู้ให้การอบรมมาจากทางไกล อย่างเช่นเดินทางด้วยรถไฟ หรือผู้เข้าอบรมต่างมาจากที่ไกล

ระหว่าง 18 ชั่วโมงแรก ก็จะเป็นการสอนกลุ่มย่อย ผู้สอน 1 คนต่อผู้เรียน 3 คน หลังจาก18 ชั่วโมงแรกที่ฝึกกันอย่างเข้มข้น ผู้เข้าอบรมก็จะค่อยก้าวขึ้นมาเป็นครูผู้ช่วยได้

เขาจะช่วยอบรมกลุ่มใหญ่อีกกลุ่มที่เข้ามาเรียนต่อ 19 ชั่วโมง ซึ่งมีสัดส่วนของครูผู้ช่วยหนึ่งคนต่อ ผู้เข้าอบรม ห้าคน หลังจากเรียนทั้งหมด 37 ชั่วโมง เป็นเวลาทั้งหมด 5 วัน ครูผู้ช่วยก็จะเลื่อนขั้นเป็น ครูฝึกสอน ซึ่งเมื่อฝึกปฏิบัติต่อไป และรวมกับประสบการณ์การเป็นผู้นำ เขาก็อาจรับการเลื่อนเป็นผู้อบรมที่ได้การรับรอง

5. **การอบรมปฏิบัติการเพิ่มพูนคริสตจักร** การใช้วันสุดสัปดาห์ต่อเนื่องกัน (คืนวันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ หรือเฉพาะเสาร์และอาทิตย์) โดยทำทั้งหมด 4 สัปดาห์ 14 ชั่วโมงต่อครั้ง สมาชิกในคริสตจักรที่ไม่ใหญ่นักสามารถมาเป็นผู้ฝึกเล่าเรื่องเจาะใจที่มีความสามารถได้
จากห้าถึงเจ็ดสัปดาห์ ทุกคนในคริสตจักรใหญ่ซึ่งอาจมีสมาชิกถึง 50,000 คน จะได้รับการอบรม และยังจะมีกลุ่มคนแกนกลางที่รับการอบรมจนถึงขั้นผู้อบรมที่ได้รับการรับรอง น่าแปลกที่ในการอบรมแบบเพิ่มพูนนี้ คนส่วนใหญ่ที่เข้ามามีส่วนร่วม เข้าเรียนแค่หนึ่งหรือสองช่วงสุดสัปดาห์ก็จะได้จำนวนชั่วโมงเรียนที่ต้องการ

6. **อบรมปฏิบัติการเล่าเรื่องเจาะใจที่บ้าน** ครูระดับที่ได้การรับรอง ได้เชิญเพื่อนผู้เชื่อสามคนไปทำการอบรมที่บ้าน สัปดาห์ละ สองชั่วโมงครึ่ง ทำทั้งหมดหกสัปดาห์ โดยใช้ช่วงเย็น กลางคืน หรือสุดสัปดาห์
วิธีการอบรมแบบนี้ช่วยให้คนที่ไม่อาจเดินทางไปอบรมหนึ่งวัน หรือมากกว่านั้นได้มีโอกาสฝึกฝนด้วย ยิ่งกว่านั้นที่บ้านยังให้ความสะดวกสบาย ไม่มีความรู้สึกกดดันสำหรับคนที่ขี้อาย เราจะแนะแนวให้รวมทั้งเอกสาร รวมทั้งระบบการอบรมให้
หลังจาก 6 คาบ ครูจะได้อบรมสามคนเพื่อเป็นผู้ฝึกเล่าเรื่อง ทั้งสามก็จะเข้าไปอบรมขั้นตอนที่สองอีก 6 สัปดาห์ โดยที่เขาแต่ละคนเชิญเพื่อนอีกสามคน

เมื่อเราอบรมห้าวันและทำเรื่องเพิ่มพูนคริสตจักร ในที่สุด ผู้อบรมก็จะนำคนที่ฝึกใหม่เข้าสู่การเป็นผู้นำ ตอนสุดท้ายของการเรียนรอบสองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สามคนแรกได้ช่วยอบรมสามคนหลัง พวกเขาได้เพิ่มเติมทักษะเล่าเรื่องเจาะใจ และได้มีโอกาสเป็นผู้ช่วยสอน
พวกเขาอาจจะช่วยฝึกอบรมกันและกันต่อไป หรือตัดสินใจที่รวมตัวกันเพื่อศึกษาพระคำของพระเจ้า ซึ่งตอนนี้อาจกลายเป็นกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ตามบ้าน
หากทั้ง 12 คนยังคงทำขบวนการเชิญอีก 3 คนเข้ามาและฝึกอบรม ในหกสัปดาห์ครั้งที่สาม กลุ่มนี้ก็จะกลายเป็น 36 คน รวมกับครูผู้สอนคนแรก บ้านส่วนใหญ่รับคนประมาณนี้ได้เพราะส่วนใหญ่เราทำในกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มที่เรียนมีสี่คนอาจแบ่งห้องไปอยู่ห้องอื่นหรือคุยกันใต้ต้นไม้ ในสวนได้
คนเหล่านี้ สามารถขยายจำนวนโดยสร้างครูฝึกหัดเพิ่มขึ้นพวกเขาอาจตั้งกลุ่มเซลที่บ้าน ใช้การเล่าเรื่องพระคัมภีร์เพื่อการประกาศ หรือใช้วิธีการศึกษาพระคัมภีร์แบบเล่าเรื่องเจาะใจเพื่อเข้าใกล้ชิดพระเจ้า เห็นว่าวิธีการต่าง ๆ นี้ดีมาก เพราะทักษะการเล่าเรื่องเจาะใจจะช่วยให้คนเรียนรู้พระคัมภีร์ได้ดี และแบ่งปันได้ดีด้วย ทั้งตัวเองและคนฟังเรื่องก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
หากคนส่วนใหญ่ที่ได้รับการอบรม ได้อบรมต่อไป ภายในสองปี ก็จะเข้าถึงคนจำนวน 6000 คน! นี่เป็นวิธีการให้คำปรึกษาและสร้างสาวกที่เป็นธรรมชาติมาก การเล่าเรื่องเจาะใจนั้นมุ่งไปที่การฟังพระคำของพระเจ้ากับการปรับใช้เป็นส่วนตัว จึงทำให้ได้ผลเป็นอย่างมาก
7.การสร้างสาวก การเพิ่มพูน คนจบจากการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจในฐานะผู้ฝึกเล่าเรื่อง สามารถใช้ทักษะใหม่นี้ กับผู้อื่นหนึ่งต่อหนึ่งหรือในกลุ่มก็ได้ อุปกรณ์และหลักสูตรอย่างเช่นคำแนะนำสำหรับผู้ฝึกหัด จะบอกวิธีสร้างทักษะในขณะที่เล่าเรื่อง ที่สำคัญคือ ข้อมูลเหล่านี้ช่วยให้คุณได้สอนคนฟังทีละนิดว่า จะทำอย่างไรในขณะที่คุณเองกำลังเล่าเรื่องอยู่ (ดูในเว็บไซท์“Training Info” และ “Resources,” จะได้เห็นทางเลือกหลาย ๆ อย่าง
8. แผ่นพับสามตอน มีคำพยานและวิธีแบ่งปันการเล่าเรื่องเจาะใจในแผ่นพับ และยังมีแผ่นพับช่วยอธิบายเรื่องเฉพาะที่คุณสนใจเพื่อจะได้ใช้ประโยชน์จากการเล่าเรื่องเจาะใจให้มากที่สุด
9.การอบรมผู้ฝึกเล่าด้วยสื่อเสียง เป็นการเตรียมสอนเชิงลึก ได้แนะการสนทนาเป็นกลุ่ม กลุ่มจะใช้เวลา 2 – 6 ชั่วโมงเพื่อคุยและค้นพบ! มีหลายภาษาเป็นเอ็มพี ซีดี หรือเครื่องเล่นพลังแสงอาทิตย์
10.การค้นพบพระคัมภีร์แบบตอบโต้ เรื่องในพระคัมภีร์ พร้อมกับคำถามสำหรับกลุ่ม ใช้ในโรงเรียน ห้องเรียน และกลุ่มเซลตามบ้าน ใช้เวลาประมาณ 60-90 นาที เป็นดีวีดี และสื่อเสียงหลายภาษา

11. **SimplyTheStory.org** มีข้อมูลเกี่ยวกับการเล่าเรื่องเจาะใจทั้งเป็นเอกสาร สื่อเสียงแลสื่อภาพ ให้ดูรายละเอียดการเล่าเรื่องเจาะใจ,การเริ่มต้น,คำถามที่มักถาม,ข้อมูลที่ดาวน์โหลดได้,คำพยาน ตารางเวลาอบรมที่จะเกิดขึ้น โรงเรียนพระคัมภีร์

ปากเปล่า ตัวอย่างเรื่องและอื่น ๆ ใช้วิดิโอสามนาทีเรื่อง อะไรและทำไม ในคริสตจักรเพื่อจะเข้าใจการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจแบบผู้สอนเดินทางมาในระยะสั้น ๆ เราเพิ่มเติมข้อมูล บทความในเว็บไซด์อย่างต่อเนื่อง

12.การฝึกหัดจริงแบบไลฟ์ และการแนะนำให้คำปรึกษา โดยร่วมฝึกผ่านสไกพ เป็นห้องเรียนที่ขยายออกมาอีกขั้นหนึ่ง

13.คู่มือเสียง ยังมีคู่มือที่เป็นเสียงด้วย ให้ดู DVD หัวข้อ STS training.

14.ใช้ทวิตเตอร์ ตามเราที่ http://www.twitter.com/SimplyTheStory

15.การเป็นเจ้าภาพ หากรู้ว่าจะเป็นเจ้าภาพทำการอบรมปฏิบัติการได้อย่างไร กรุณาติดต่อผู้อำนวยการในประเทศของคุณที่เราเขียนรายชื่อไว้หน้าหลัง ไปที่เว็บไซท์และหาคำว่า “hosting” เพื่อจะได้รายละเอียด

Appendix A: Coaching Review Forms

ภาคผนวก ก. แบบฟอร์มทบทวนสำหรับผู้ฝึก

ผู้เล่า ผู้สอน วันที่

Storyteller _____ Instructor_____ Date_____

รายละเอียดของกระบวนการเล่าเรื่องเจาะใจอยู่ในหนังสือคู่มือ ให้เตือนความทรงจำของผู้เล่าว่า ผมจะฝึกคุณตอนหลัง ก่อนเล่าเรื่องขอให้จำว่า ไม่ว่าเพื่อนที่ฟังอยู่จะเก่งขนาดไหน คุณต้องคิดในใจว่าเขาเป็นคนเรียนด้วยวิธีฟังจากการเล่าปากเปล่า และเขารู้เฉพาะเนื้อหาที่คุณนำเสนอเท่านั้น

เตือนความทรงจำให้กับครูผู้ฝึก ผู้เล่าจะต้อง

1. ไม่ใช้ข้อมูลนอกเหนือไปจากพระคัมภีร์ในบทนำเรื่อง
2. ถ้าจำเป็นก็ให้เล่าเรื่องปูทางก่อนเนื้อเรื่องจริง (บทนำ)
3. รักษาความถูกต้องตามพระคัมภีร์ ไม่เพิ่มหรือลดข้อมูล
4. อยู่ในพระคัมภีร์ตอนเดียว ไม่เอาตอนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงมาผสมปนเปกัน
5. ให้กำลังใจ และมีคำตอบดี ๆ ให้กับคนฟังที่อาสาเล่าเรื่อง หรือตอบคำถาม
6. มีความยืดหยุ่นในการตอบคำถาม
7. นำเล่าเรื่องจนจบให้น่าสนใจ เดินเรื่องเร็ว ใช้วิธีการที่จะให้คนฟังเข้ามามีส่วนร่วม
8. ใช้โจทย์คำถามเพื่อนำไปสู่การสังเกตสิ่งต่าง ๆ ในเรื่อง เพื่อว่าผู้เรียนวิธีปากเปล่าจะตอบได้
9. ใช้คำถามเพื่อนำให้ผู้เรียนสามารถหาคำตอบเรื่องการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณได้
10. ไม่สั่งสอน ไม่เทศน์!

11.ไม่ใช้เรื่องเพื่อเป็นตัวนำไปสู่เรื่องที่ ชอบเป็นส่วนตัว แต่เชื่อในทักษะของพระเจ้าในการสื่อพระวจนะ และยอมให้เรื่องนั้นเล่าข่าวสารให้ผู้ฟังเอง

12.สามารถอธิบายและแสดงส่วนประกอบ 5 อย่างของการนำเสนอแบบการเล่าเรื่องเจาะใจ

การให้คะแนนข้างล่างสะท้อนให้เห็นว่า ผู้เล่าสามารถนำเสนอส่วนประกอบทั้งห้าของการเล่าเรื่องเจาะใจหรือไม่ ส่วนที่เว้นไว้ หรือไม่ได้แสดงออกมาจะได้คำว่า nty (not there yet) คือ ยังไม่ได้ทำ Gi (Got it) คือ ทำได้แล้ว

ตารางการให้คะแนน	ผู้เล่า
วันที่	
ชื่อเรื่อง	
ข้ออ้างอิง	
เรื่อง	
ทบทวน	
นำเล่าจนจบ	
ข้อสังเกต	
การปรับใช้	
ข้อชี้แนะโดยรวม	

ความคิดเห็นข้างล่างอาจเป็นคำชมจากผู้อบรมเมื่อมีการนำเสนอเรื่องได้อย่างดี

ความคิดเห็นอาจเป็นคำแนะนำในจุดที่ต้องฝึกฝนเพิ่มขึ้น บางข้ออาจไม่มีความเห็นใด ๆหากการนำเสนอตอนนั้นผ่านไปด้วยดี

รายการนี้ช่วยให้ผู้อบรมจำได้ว่าจะให้ความเห็นอย่างไรหลังจากที่ได้นำเสนอไปแล้ว เพื่อจะไม่มีอะไรเข้ามาแทรก

เล่าเรื่องใหม่ได้หากผู้เล่าสะดุด...หรือไม่สามารถเล่าต่อไปได้

ฝึกทบทวนสามครั้งในการนำเสนอเรื่อง

	เรื่องและความคิดเห็น
1.บทนำ	
2.ความถูกต้อง	
3.ความสนใจฟัง	
4.การอยู่ในเรื่อง	
5.สัมผัสใจกับเรื่อง	
6.ท่าทาง	
	อาสา และความคิดเห็น
1.อาสาที่ได้ทันที	
2.หนุนใจ	
3.การแก้ไขผู้อาสาเล่า	
	การเล่าเรื่องจนจบ.. ความคิดเห็น
1.จบครบถ้วนฉับไว	
2.มีหลากหลายวิธีการ	
3.การเข้ามีส่วนร่วม	
4.ความถูกต้อง	

	การตั้งข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ ความคิดเห็น
1. การใช้คำกุญแจ	
2. คำถามแบบปากเปล่า	
3. แนะด้วยท่าทาง	
4.ข้อสังเกตที่ใช้ได้ เป็นจริง	
5.การสนทนาสองทาง	
6.การตอบโต้ในกลุ่ม	
7.แลกเปลี่ยนความคิดอย่างสุภาพ	
8.การยืนยัน	
9.คำตอบในเรื่อง	
10.นำสู่สมบัติ	
11.ตั้งใจฟัง	
12.ปล่อยให้เรื่องเป็นผู้สอน	
	การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ, ความคิดเห็น
1.คำถามแบบปากเปล่า	
2.ใช้ท่าทางแนะ	
3.การปรับใช้ที่ใช้ได้	
4.สนทนาสองทาง	
5.การตอบโต้ในกลุ่ม	

6. แลกเปลี่ยนความคิดอย่างสุภาพ	
7.การยืนยัน	
8.การปรับใช้มีอยู่ในเรื่อง	
9.นำการปรับใช้	
10.เข้าถึงคำตอบ	
11.หลีกเลี่ยงการสั่งสอน	

ความสามารถในการจัดการกลุ่ม

1.การจัดการกับปัญหา	
2.การตอบรับคำถามที่ไม่เข้าเรื่องเข้าราว	
3.ลักษณะกลุ่ม	

ภาคผนวก ข.

เดินทางผ่านเรื่องตัวอย่าง

วิธีเตรียมคำถาม

ศักเคียส ลูกา 19 :1–10

เราจะเดินผ่านเข้าไปในเรื่องของศักเคียส ถึงแม้ว่าเรื่องนี้คนจะเห็นว่า เป็นเรื่องสำหรับเด็ก แต่จริง ๆ แล้ว มันเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งมาก

เรื่องนี้ มักเล่ากันว่า “มีชายตัวเตี้ยคนหนึ่งชื่อศักเคียส ต้องการเห็นพระเยซู ดังนั้นเขาจึงปีนขึ้นไปบนต้นไม้ เพื่อว่าเขาจะเห็นพระองค์ได้ กลุ่มคนนั้นก็ไม่ชอบหน้าศักเคียสเพราะเขาเป็นคนเก็บภาษี แต่พระเยซูทรงเห็นเขาและเข้าไปทานอาหารกลางวันที่บ้านเขา ศักเคียสมีความสุขมาก และให้เงินครึ่งหนึ่งของเขาแก่คนจน ดังนั้นเราควรทำอย่างศักเคียส”

แม้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างนี้ แต่ยังมีอีกหลายประเด็นในเรื่อง หากใช้วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ ก็จะค้นพบความจริงอีกหลายอย่าง เมื่อเราเริ่มสืบค้นเรื่องราว ครั้งแรกก็อาจไม่พบอะไรต่าง ๆ ที่เรากำลังจะนำเสนอ ไม่ต้องกังวล ขณะที่คุณเตรียมเรื่องเล่าเจาะใจ คุณจะค่อย ๆ ค้นพบความจริงเพิ่มขึ้น คุณอาจกลับไปเพิ่มเติมทรัพย์อันมีค่าที่ค้นพบได้อีกด้วย พระคำของพระเจ้าก็เป็นเช่นนี้ เราไม่ขาดแคลนความจริงเลย !
จากเรื่องศักเคียส เรานำเสนอขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณมากมาย ซึ่งเรื่องเดียวก็มีเหลือเฟือ เวลาสอนจริง ไม่จำเป็นที่คุณจะต้องนำพวกเขาให้พบความจริงทุก ๆ ประการดังกล่าว

วิธีการลงมือปฏิบัติ
แม้ว่าข้อมูลที่เพิ่งกล่าวถึงนี้ อยู่ในเนื้อเรื่อง ยังมีอีกหลายอย่างที่เราจะค้นพบได้ ขณะที่เราใช้วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ ขุมทรัพย์ที่อยู่ลึก ๆ จะถูกขุดค้นขึ้นมา
เมื่อเราค้นเนื้อเรื่องของศักเคียส เราจะใช้วิธีการสื่อสารหลายแบบที่อยู่ในการเล่าเรื่องเจาะใจ และเราจะมุ่งประเด็นในส่วนของ**การตั้งคำถาม**

มีคำถามที่ถูกบันทึกลงซึ่งเป็นวิธีการที่ทำกันบ่อย ๆ แต่เราไม่ได้อยู่ด้วยกันในเวลานี้ เราจึงต้องบันทึกลงเป็นคำเขียน

การเตรียมเรื่องจากพระคัมภีร์ เป็นค้นหาขุมทรัพย์ จากนั้นก็ตั้งโจทย์คำถามจากขุมทรัพย์เหล่านั้น หากคิดได้ เรื่องนั้นก็จะกลายเป็นบันทึกของคุณเอง เรื่องราวนั้นเป็นเหมือนราวตากผ้า ขณะที่คุณเดินไปตามราวความคิดของคุณ เท่ากับคุณกำลังแขวนขุมทรัพย์ และโจทย์บนราวความคิดนั้น

เมื่อคุณเห็นขนาดของตัวอย่างการเดินทางเข้าไปในเรื่อง คุณอาจตกใจ “โอย ยาวไป!” และเมื่อคุณเริ่มทำไป คุณอาจพูดว่า “ทำไมจึงทำอะไรซ้ำซากอย่างนี้” จริง ๆ แล้ว ตัวอย่างนี้อาจไม่เหมาะกับวิธีการเรียนของคุณ เราขอหนุนใจให้คุณลองเรียนรู้จากวิธีการ เผื่อว่ามันจะช่วยให้คุณตั้งคำถามได้

จริง ๆ แล้ว บทนี้ เป็นบทที่ช่วยให้หลายคนกระจ่างในการตั้งคำถาม

เริ่มต้น เมื่อเราค้นเรื่องศักเคียสด้วยตัวเอง คุณอาจไม่พบขุมทรัพย์อย่างที่เรานำเสนอ อย่าลืมว่าเราทำเรื่องนี้มานานทั่วโลก ระหว่างนั้นก็มีการสนทนาแลกเปลี่ยนกับคนอื่น ๆ ขุมทรัพย์ที่ค้นพบจึงเป็นการสะสมจากการอบรม มันทำให้เห็นอะไรมากมาย เราจะได้ข้อมูลจากคนอื่น ๆ เสมอ และมักจะเกิดขึ้นเมื่อพูดคุยในกลุ่ม

ขณะที่คุณกำลังเตรียมและนำเสนอเล่าเรื่องเจาะใจ คุณเองจะพบขุมทรัพย์อย่างอื่นด้วย ความจริงแล้ว คุณอาจกลับไปอีกและพบขุมทรัพย์ใหม่อีก พระคำของพระเจ้าเป็นเช่นนี้ คุณจะไม่เหนื่อยกับความจริงมากมายที่ปรากฏขึ้นเลย

บทนี้มีลักษณะคือ หลังจากที่คุณอ่านและเรียนรู้เรื่องของศักเคียส เราจะบอกวิธีตามหาขุมทรัพย์ฝ่ายวิญญาณ จากนั้นตั้งโจทย์คำถามเพื่อที่คนอื่นจะได้หาขุมทรัพย์เจอด้วย

คุณอาจจะไม่เห็น หรือไม่เห็นด้วยกับข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณที่นำเสนอมา เรื่องนี้ธรรมดา และไม่ควรให้เป็นปัญหา เมื่อเราใช้เรื่องเจาะใจสอน เราจะแบ่งปันเฉพาะสิ่งที่ตัวเราเห็นชัดจากเรื่องเอง

ความคิดบางอย่างที่เราเสนอเป็นเพียงความคิดเพื่อนำมาสนทนากลุ่ม พระเจ้าตรัสผ่านบางคนในกลุ่ม และเราก็จะเข้าใจพระคัมภีร์ตอนนั้นกระจ่างขึ้น
ส่วนที่ท้าทายสุดของการเล่าเรื่องเจาะใจคือ การตั้งโจทย์คำถามเพื่อนำให้คนอื่นพบขุมทรัพย์ เราหวังว่า การทำซ้ำ ๆ ในบทนี้จะช่วยให้คุณรู้สึกดีกับทักษะใหม่นี้

เมื่อคุณสอนเรื่องนี้จริง ๆ และมีเวลาน้อย คุณอาจจะเสนอโจทย์คำถามเพื่อหาขุมทรัพย์เพียงอย่างหรือสองอย่างเป็นพอ

ให้เราเริ่มต้นกันได้แล้ว

ขอแนะว่า คุณควรเรียนเรื่องนี้จาก 10 **ข้อ ในวิธี การเล่าเรื่องเจาะใจ**

เรียนเรื่องเล่าตามที่อธิบายไว้ตอนต้น ... วิธีเตรียมเรื่อง

1. อ่านเรื่องทั้งสิบข้อเที่ยวแรก ออกเสียงดัง
2. อ่าน ออกมาเป็นเสียงพูดธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น แทนที่จะเรียกว่า เจ้าหน้าที่เก็บภาษี ก็เรียกว่า คนเก็บภาษี
3. ในจินตนาการ มองว่า เกิดอะไรในเรื่อง
4. หลังจากอ่านจบทันทีนั้นให้ปิดตา และทบทวนข้อมูลคืนมาให้มากเท่าที่จะทำได้ สิ่งที่ต้องการคือเรื่องราวจริง ไม่ใช่คำต่อคำตรง ๆ จากเรื่อง

5. กลับไปอ่านเรื่องออกเสียงอีกครั้ง คุณจะสังเกตเห็นสิ่งที่ขาดหายไป
6. ปิดตา และทบทวนเรื่องออกเสียง

หลังจากการอ่านสี่ครั้ง และทบทวนเรื่องด้วยวิธีข้างต้น หลายคนสังเกตว่า พวกเขาสามารถเล่าเรื่องได้อย่างถูกต้อง

แต่หากว่า หลังจากทำไปแล้ว 4-6 ครั้ง คนเล่ายังคงจำเนื้อเรื่องไม่ค่อยได้ มันมักเป็นเพราะเขาคิดว่าจะต้องจำแบบคำต่อคำ ซึ่งจริง ๆ แล้วควรจำแบบเป็นเนื้อหา
เท่ากับพวกเขาเปลี่ยนวิธีการของการเล่าเรื่องเจาะใจไป!

หากยังมีปัญหา จำเรื่องไม่ได้ เราขอให้กลับไป และทบทวนตามขั้นตอนข้างบน พยายามเรียนเรื่องศักเคียสอีกครั้งในแบบของการเล่าเรื่องเจาะใจ ครั้งนี้ ไม่มีการอ่าน แอบดูในขณะที่ทบทวนเรื่อง จำไว้เสมอ อ่านออกเสียงดัง ออกเสียงดัง!

พระเยซูกับศักเคียส *1 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส เป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี 3 ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่า พระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย 4 เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อ เพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น 5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียส แล้วตรัสแก่เขาว่า "ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในตึกของท่านวันนี้" 6 แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี 7 เมื่อคนทั้งหลายเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า "พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป" 8 ฝ่ายศักเคียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ดูเถิด พระเจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถากึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ฉ้อโกงของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า" 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย 10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะเที่ยวหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด*"* ลูกา19:1-10)

ให้สังเกตดี ๆ

หลังจากที่เตรียมเรื่อง คุณอาจพบว่า ไม่สามารถพิสูจน์ความคิดที่มีอยู่ตอนเตรียมเรื่องนั้นว่าเป็นจริง ใช้ได้

ดังนั้นจึงต้องงด ไม่นำความคิดที่ยังไม่สามารถสรุปได้นั้นมาสอนผู้อื่น เอาความคิดนั้นเก็บไว้ก่อน อาจใช้มันกับเรื่องอื่นบางครั้งขณะที่เล่าเรื่องและตั้งคำถาม พระเจ้าจะทรงตรัสความจริงบางอย่างเพิ่มเติมขึ้นมาให้จากคำตอบของผู้อื่น เวลานั้นความคิดของคุณที่มีอยู่จึงได้รับการย้ำว่า เป็นความจริง

ก่อนที่จะอ่านต่อไป ขอให้คิดเรื่องศักเคียสจากต้นจนจบเพื่อดูว่า คุณเห็นขุมทรัพย์อะไรบ้างในเรื่อง การทำเช่นนี้ ช่วยฝึกทักษะ และสามารถนำมาเปรียบเทียบกับข้อสังเกตที่เราจะนำเสนอ คุณอาจพบขุมทรัพย์ที่เราไม่ได้กล่าวถึง และเราอาจพบสิ่งที่คุณไม่เห็น ... ขอให้สนุกกับการตามหาขุมทรัพย์!

ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณที่เรามองเห็น

1. คนอื่น ๆ ที่สนใจพระเยซู บังศักเคียสไม่ให้เห็นพระเยซู และทำให้เขาเข้าใกล้พระองค์ไม่ได้
2. ศักเคียสเป็นคนเตี้ย แต่มีตำแหน่งสูง เป็นคนรวย และยังเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี เขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะเห็นพระเยซู และในเมื่อเห็นพระองค์ตรง ๆ ไม่ได้ เขาก็หาทางอื่น
3. แต่การที่เขาจะถูกหัวเราะเยาะ ชายตำแหน่งสูงกลับต้อง วิ่งไปตามถนน และปีนต้นไม้ แต่นั่นก็ไม่ทำให้ศักเคียสเลิกล้มความตั้งใจ
4. เราเห็นพระเยซูทรงเดินมาตามถนนพร้อมกับคนที่เบียดเสียดตามพระองค์มา แม้ว่าเขาเหล่านั้นจะผลักพระองค์ไปมา พระองค์กลับทรงมองผ่านพวกเขา แต่ทรงสังเกตคนเดียวที่ไม่ได้อยู่ใกล้ ชายคนนี้อยู่บนต้นไม้!
5. พระเยซูทรงสนพระทัยศักเคียสจริง ๆ เพราะพระองค์ทรงเรียกชื่อเขา
6. พระเยซูทรงเชิญพระองค์เองไปบ้านของศักเคียส ในหลายวัฒนธรรมเห็นว่า ไม่ควรทำ แต่สำหรับพระเยซูแล้ว พระองค์ทรงรู้ล่วงหน้าว่า จะต้องเกิดอะไรขึ้น

7. การที่พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นไป ทุกคนก็ต้องเงยหน้าตามดูว่า เกิดอะไรขึ้น ทั้งพระเยซูและคนทั้งหลายก็เห็นศักเคียสบนต้นไม้พร้อม ๆ กัน ! แต่เขากลับไม่กลัว หรือไม่รู้สึกอายเลยทั้ง ๆ ที่ผู้คนทั้งกลุ่มเห็นเขา เขารู้สึกดีใจมาก

8. ศักเคียสไม่รีรอที่จะตอบ เมื่อพระเยซูทรงเรียก เขารีบปีนต้นไม้ลงมา

9. แม้ว่าคนทั้งหลายจะต่อว่า พวกเขาตำหนิที่พระเยซูไปเป็นแขกในบ้านของคนบาป พระองค์"พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป" แสดงว่า พระองค์ทรงไปบ้านเขาแล้ว

ตอนที่ศักเคียสกับพระเยซูรู้ว่า คนกำลังวิพากษ์วิจารณ์การที่พระเยซูไปบ้านศักเคียสนั้น ยังไม่ชัดเจนเท่าไร แต่ต่อมาในเรื่องสิ่งที่พระเยซูตรัสกับคนทั้งหลายต่อหน้าศักเคียสชี เราเห็นว่า ทั้งเขาและพระองค์ รู้ว่าพวกเขากำลังด่าว่าอยู่ ศักเคียสไม่สยบกับคำนินทาว่ากล่าวของพวกนั้น ศักเคียสยินดีต้อนรับพระองค์

10 การที่คนวิจารณ์ว่า พระเยซูทรงไปบ้านคนบาป แสดงว่า คนเหล่านั้นไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนบาป

11. ฝูงชนทำตัวเหมือนกับว่า พวกเขาเป็นผู้ "ติดตาม"พระเยซู พวกเขาตามไป เบียดกัน แม้คำวิจารณ์จะทำให้เห็นว่าพวกเขาสนใจว่า พระเยซูทรงไปรับประทานอาหารกับใคร แต่พวกเขาคงคิดว่า พระเยซูน่าจะไปบ้านของพวกเขามากกว่า ความจริงแล้ว ฝูงชนแสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่นับถือพระองค์เลยจากการที่ไม่เห็นด้วยกับพระองค์

12. ฝูงชนนี้เป็นกลุ่มคนช่างค่อนขอด พวกเขามีความเชื่อแต่ไม่กล้าที่จะถามพระเยซูตรง ๆ พวกเขาไม่รู้ว่า พระองค์ทรงมีฤทธิ์อย่างไรบ้าง พวกเขาคิดว่า พระเยซูไม่ได้ยินการบ่นว่าของพวกเขา

13. ศักเคียสผู้มั่งคั่งได้แสดงให้เห็นว่าเขาคิดอย่างไรเมื่อเขาเสนอที่จะให้ทรัพย์ครึ่งหนึ่งแก่คนยากจน

15. ศักเคียสประกาศว่า หากเขาได้โกหกเพื่อเอาสิ่งใดไปจากใครก็ตาม เขาต้องการคืนให้คนนั้นสี่เท่า เขาไม่ได้กล่าวว่า “ถ้า” เขาทำผิดจริง และพร้อมที่จะคืนสิ่งที่เขาขโมยไปสี่เท่า ศักเคียสสัญญาจากความตั้งใจของเขาเอง บางคนอาจกล่าวว่า เขาให้เงินคนจนอยู่แล้ว แต่จากความเห็นของฝูงชน ทำให้เรารู้ว่าเขาเป็นคนอย่างไรจริง ๆ

หากเขาเป็นคนเก็บภาษีที่ให้เงินครึ่งหนึ่งแก่คนยากจน บางทีเขาอาจเคยทำแบบลับ ๆ ไปแล้ว แต่การที่จะคืนให้กับคนที่เขาเคยโกงสี่เท่านั้น ทำให้ฝูงชนมองเขาเป็นคนชอบธรรมไปเลย

สิ่งที่เรารู้จักเรื่องก็คือว่า ในจุด ๆ หนึ่ง ศักเคียสเขายอมรับว่า เขาเป็นคนบาป และต้องการทำทุกสิ่งให้ถูกต้อง พระเยซูตรัสว่า ความรอดเกิดขึ้นในวันนั้น เราเห็นจริง ๆ ว่า ศักเคียสแสดงความมีน้ำใจอย่างมาก

15. ตอนแรกเราคิดว่า ศักเคียสอาจจะพยายามซื้อการยอมรับจากพระเยซู แต่เรารู้ว่า ที่เขามาเชื่อในพระเยซูวันนั้น เพราะพระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว” ศักเคียสเป็นคนเดียวในเรื่องที่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนบาป และเป็นคนเดียวที่ได้รับความรอด

16.ในเรื่อง พระเยซูตรัสตรง ๆ กับศักเคียส ว่า “วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว” ทรงกล่าวต่อไปว่า “เพราะศักเคียสเป็นลูกของอับราฮัมด้วย” มีคนอื่นอยู่ในฉากนี้ด้วย ยิ่งกว่านั้น จากคำตรัสของพระเยซู เราเห็นว่า พระองค์กำลังหันไปตรัสกับใคร และพระองค์ทรงปกป้องศักเคียสจากคำวิจารณ์ของคนเหล่านั้น

17. คำของพระเยซูที่บอกเป้าหมายการเสด็จมาว่า “เรามาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด” เป็นคำที่ให้เกียรติกับศักเคียสมากทีเดียว และเป็นคำสรุปที่กลับไปตำหนิฝูงชน

18. ตอนแรก ชัดเจนว่า ศักเคียสตามหาพระเยซู แต่เมื่อเวลาผ่านไป จริง ๆ แล้วกลายเป็นพระเยซูทรงตามหาศักเคียส!

การตั้งโจทย์คำถามที่ทำให้เกิดการสังเกต

ตอนนี้เราจะบอกวิธีการสร้างคำถามที่จะช่วยให้ผู้ฟังได้สังเกตเห็นสิ่งต่าง ๆในเรื่อง บางครั้งต้องใช้คำถามหลายข้อเพื่อนำไปสู่ข้อสังเกตประการเดียว

แต่ละข้อสังเกตจะช่วยให้ผู้ฟัง**ได้เห็นข้อสังเกต**ฝ่ายวิญญาณ จึงย่อคำนี้เป็น "SO."

ส่วนคำถามที่ช่วย**นำไปสู่**ข้อสังเกตนั้น เรียกว่า "SOQ."

นี่จะช่วยให้คุณเข้าใจนำผู้ฟังไปทีละน้อยเพื่อให้เขาพบข้อสังเกต เหมือนกับการโรยขนมปังล่อนกเข้ากรง

1. **SO**ข้อสังเกต –คนที่ดูเหมือนมีทีท่าสนใจพระเยซู กลับกั้นไม่ให้ศักเคียสพบพระเยซู
   SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

   - ในเรื่องเราเห็นว่า ศักเคียสอยากพบพระเยซู แต่เขาไม่สามารถเข้าไปใกล้พระองค์ได้ เขาเป็นคนเตี้ย และฝูงชนก็กั้นเขาไว้ คนเหล่านั้นทำอะไรที่กั้นไม่ให้ศักเคียสเห็นพระเยซู?
   - คุณกำลังบอกว่า คนที่อยากอยู่ใกล้พระเยซู กั้นพระองค์จากคนที่แสวงหาพระองค์อย่างนั้นหรือ?
   - คุณคิดอย่างไรกับเรื่องนี้?

2. **SO** ข้อสังเกต – ศักเคียสตัวเตี้ย แต่ตำแหน่งสูง เป็นคนมั่งคั่ง เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี แต่มีความตั้งใจที่จะเห็นพระเยซู เมื่อไปพบพระองค์ง่าย ๆ ไม่ได้ เขาก็มีวิธีของเขาเอง
   SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

   - คุณจะอธิบายฐานะทางสังคม ธุรกิจ และเศรษฐกิจในชุมชนของศักเคียสอย่างไร?
   - ศักเคียสใช้อิทธิพลทางสังคมและความร่ำรวยเบ่งทับฝูงชนหรือไม่?
   - เราเห็นอะไรตรงนี้? คนสำคัญที่พบพระเยซูด้วยวิธีธรรมดาไม่ได้ เขาทำอะไรสุดขอบ?

3. **SO** –ข้อสังเกต :แต่การที่เขาจะถูกหัวเราะเยาะ ชายตำแหน่งสูงกลับต้อง วิ่งไปตามถนน และปีนต้นไม้ แต่นั่นก็ไม่ทำให้ศักเคียสเลิกล้มความตั้งใจ
   SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

   - จากเนื้อเรื่อง ผู้คนแถวนั้นคิดอย่างไรกับศักเคียส?
   - แม้ศักเคียสจะเป็นคนสำคัญ แต่เขารู้ว่า คนมองว่าเขาเป็นคนไร้ค่า คุณคิดว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดาไหม? อะไรเป็นเรื่องเสี่ยงสำหรับศักเคียสในการวิ่งไปตามถนนแล้วปีนต้นไม้?

4. **SO –** ข้อสังเกต: เราเห็นพระเยซูทรงเดินมาตามถนนพร้อมกับคนที่เบียดเสียดตามพระองค์มา แม้ว่าเขาเหล่านั้นจะผลักพระองค์ไปมา พระองค์กลับทรงมองผ่านพวกเขา แต่ทรงสังเกตคนเดียวที่ไม่ได้อยู่ใกล้ ชายคนนี้อยู่บนต้นไม้ !

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- เมื่อพระเยซูทรงเดินไปตามถนน มีผู้คนล้อมรอบ พระองค์ทรงตอบคนแบบใดในกลุ่มคนนั้น ?
- การกระทำของพระเยซูบอกอะไรเรา?

5. **SO –** ข้อสังเกต: พระเยซูทรงสนพระทัยศักเคียสจริง ๆ เพราะพระองค์ทรงเรียกชื่อเขา

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

สงสัยว่า มีคำพูดอะไรจากพระเยซูที่ทำให้เห็นว่า พระองค์ทรงสนพระทัยเขาเป็นส่วนตัว

6. **SO –** ข้อสังเกต :พระเยซูทรงเชิญพระองค์เองไปบ้านของศักเคียส ในหลายวัฒนธรรมเห็นว่า ไม่ควรทำ แต่สำหรับพระเยซูแล้ว พระองค์ทรงรู้ล่วงหน้าว่า จะต้องเกิดอะไรขึ้น

SOQ –คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

ใครเป็นผู้นำการสนทนา และการเชิญนั้นแปลกอย่างไร?

7. **SO –**ข้อสังเกต การที่พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นไป ทุกคนก็ต้องเงยหน้าตามดูว่า เกิดอะไรขึ้น ทั้งพระเยซูและคนทั้งหลายก็เห็น ศักเคียสบนต้นไม้พร้อม ๆ กัน ! แต่เขากลับไม่กลัว หรือไม่รู้สึกอายเลยทั้ง ๆ ที่ผู้คนทั้งกลุ่มเห็นเขา เขารู้สึกดีใจมาก

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- เคยอยู่กันเป็นกลุ่มแล้วมีใครชวนให้เงยหน้ามองดูอะไรข้างบนสักอย่างบ้างไหม?
- คนในกลุ่มจะทำอย่างไร?
- จากเรื่อง เราคิดว่า นอกจากพระเยซูแล้ว มีใครเห็นศักเคียสบนต้นไม้อีก?
- เขาจึงถูกจับตา ทุกคนเห็นเขา เขาจะรู้สึกอย่างไรเมื่อทุกคนมองเขาในสภาพนั้น คนตำแหน่งสูง ขึ้นไปอยู่บนต้นไม้?
- เขาพยายามซ่อนตัว หรือแก้ตัวหรือเปล่า?
- จากเรื่อง สงสัยจริงว่า เขารู้สึกอย่างไร?

8. **SO –**ข้อสังเกต: ศักเคียสไม่รีรอที่จะตอบ เมื่อพระเยซูทรงเรียก เขารีบปีนต้นไม้ลงมา

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

ศักเคียสทำอย่างไรเมื่อพระเยซูทรงเรียกเขาลงมา เขาทำอย่างไร ?

9. **SO –** ข้อสังเกต : แม้ว่าคนทั้งหลายจะต่อว่า พวกเขาตำหนิที่พระเยซูไปเป็นแขกในบ้านของคนบาป พระองค์" พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป" แสดงว่า พระองค์ทรงไปบ้านเขาแล้ว
ตอนที่ศักเคียสกับพระเยซูรู้ว่า คนกำลังวิพากษ์วิจารณ์การที่พระเยซูไปบ้านศักเคียสนั้น ยังไม่ชัดเจนเท่าไร แต่ต่อมาในเรื่อง สิ่งที่พระเยซูตรัสกับคนทั้งหลายต่อหน้าศักเคียสชี เราเห็นว่า ทั้งเขาและพระองค์ รู้ว่าพวกเขากำลังด่าว่าอยู่ ศักเคียสไม่สยบกับคำนินทาว่ากล่าวของพวกนั้น ศักเคียสยินดีต้อนรับพระองค์

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- ผู้คนบ่นว่าศักเคียส ทำให้เรารู้ว่า คนเหล่านั้นคิดว่าตัวเองดีกว่าศักเคียส มันส่งผลอะไรให้ศักเคียสหรือเปล่า?
- เขาตอบกลับการบ่นว่าของคนพวกนั้นอย่างไร ?
- มีวิธีตอบกลับคนเหล่านี้อย่างอื่นอีกไหม?
- เราเรียนรู้อะไรจากปฏิกริยาของศักเคียสที่มีต่อฝูงชน?

10. **SO –**ข้อสังเกต การที่คนวิจารณ์ว่า พระเยซูทรงไปบ้านคนบาป แสดงว่า คนเหล่านั้นไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนบาป

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- เราเห็นสภาพจิตวิญญาณของศักเคียสจากสิ่งที่พูดกันในหมู่คนไหม?
- ดูจากสิ่งที่พูดกันในหมู่คน พวกเขาคิดอย่างไรกับตัวเอง?

11. **SO –**ข้อสังเกต : ฝูงชนทำตัวเหมือนกับว่า พวกเขาเป็นผู้ "ติดตาม"พระเยซู พวกเขาตามไป เบียดกัน แม้คำวิจารณ์จะทำให้เห็นว่า พวกเขาสนใจว่า พระเยซูทรงไปรับประทานอาหารกับใคร แต่พวกเขาคงคิดว่า พระเยซูน่าจะไปบ้านของพวกเขามากกว่า ความจริงแล้ว ฝูงชนแสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่นับถือพระองค์เลยจากการที่ไม่เห็นด้วยกับพระองค์

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- ตอนต้นเรื่อง มีอะไรที่บอกว่า คนเหล่านั้นเป็นผู้ติดตามพระเยซูบ้างไหม?
- คนเบียดกันไหลไปมา จากการกระทำของเขา และความสนใจว่า พระเยซูกำลังตรัสกับใครเป็นส่วนตัว ฉากนี้บอกอะไรเราบ้าง?
- แต่เอาเข้าจริง พวกเขาแสดงความนับถือพระเยซูหรือไม่?

12. **SO –**ข้อสังเกต :ฝูงชนนี้เป็นกลุ่มคนช่างค่อนขอด พวกเขามีความเชื่อแต่ไม่กล้าที่จะถามพระเยซูตรง ๆ พวกเขาไม่รู้ว่า พระองค์ทรงมีฤทธิ์อย่างไรบ้าง พวกเขาคิดว่า พระเยซูไม่ได้ยินการบ่นว่าของพวกเขา

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- จำได้ไหมว่าพวกเขาสับสน ดังนั้นเขาจึงถามพระเยซู เหตุใดจึงทรงทิ้งพวกเขาไปเพื่อไปเยี่ยมบ้านของคนบาปเปล่าเลย ไม่ได้ถาม พวกเขาทำอะไร?
- พฤติกรรมของพวกเขาบอกว่า เขาเคารพพระองค์หรือไม่?

13. **SO –** ศักเคียสผู้มั่งคั่งได้แสดงให้เห็นว่าเขาคิดอย่างไรเมื่อเขาเสนอที่จะให้ทรัพย์ครึ่งหนึ่งแก่คนยากจน

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- คำสัญญาที่แสดงน้ำใจของศักเคียสคืออย่างไร ?
- ทำให้เราเห็นทัศนคติของเขาหรือไม่ ?

14. **SO** ข้อสังเกต: ศักเคียสประกาศว่า หากเขาได้โกหกเพื่อเอาสิ่งใดไปจากใครก็ตาม เขาต้องการคืนให้คนนั้นสี่เท่า เขาไม่ได้กล่าวว่า “ถ้า” เขาทำผิดจริง และพร้อมที่จะคืนสิ่งที่เขาขโมยไปสี่เท่า ศักเคียสสัญญาจากความตั้งใจของเขาเอง บางคนอาจกล่าวว่า เขาให้เงินคนจนอยู่แล้ว แต่จากความเห็นของฝูงชน ทำให้เรารู้ว่าเขาเป็นคนอย่างไรจริง ๆ หากเขาเป็นคนเก็บภาษีที่ให้เงินครึ่งหนึ่งแก่คนยากจน บางทีเขาอาจเคยทำแบบลับ ๆ ไปแล้ว แต่การที่จะคืนให้กับคนที่เขาเคยโกงสี่เท่านั้น ทำให้ฝูงชนมองเขาเป็นคนชอบธรรมไปเลย
สิ่งที่เรารู้จักเรื่องก็คือว่า ในจุด ๆ หนึ่ง ศักเคียสเขายอมรับว่า เขาเป็นคนบาป และต้องการทำทุกสิ่งให้ถูกต้อง พระเยซูตรัสว่า ความรอดเกิดขึ้นในวันนั้น เราเห็นจริง ๆ ว่า ศักเคียสแสดงความมีน้ำใจอย่างมาก

- **SOQ –** คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต
  - จากเรื่อง ศักเคียสถูกจับได้ว่าทำผิด และต้องถูกลงโทษทางกฎหมายหรือเปล่า แล้วตอนนี้เขาพยายามชดใช้เพื่อให้พ้นผิด ใช่ไหม?
  - จากเรื่อง คุณเห็นไหมว่า ศักเคียสเคยคืนเงินให้คนยากจนมาก่อน หรือเขาเพิ่งตัดสินใจทำเมื่อพระเยซูมาเยี่ยมบ้านเขา?
  - จากความเห็นของฝูงชน เขาเป็นคนที่ซื่อสัตย์ในการเก็บภาษี และแบ่งเงินครึ่งหนึ่งให้คนจนอยู่แล้วหรือเปล่า?
  - ที่ศักเคียสต้องกลับไปหาคนที่เขาเคยโกง แล้วคืนเงิน... คุณคิดว่ามันยากหรือเปล่า?
  - จากเรื่อง เห็นไหมว่า การพบพระเยซูทำให้ชีวิตศักเคียสเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปอย่างไร?

15. **SO –**ข้อสังเกต: ตอนแรกเราคิดว่า ศักเคียสอาจจะพยายามซื้อการยอมรับจากพระเยซู แต่เรารู้ว่า ที่เขามาเชื่อในพระเยซูวันนั้น เพราะพระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว” ศักเคียสเป็นคนเดียวในเรื่องที่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนบาป และป็นคนเดียวที่ได้รับความรอด

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- มีกี่คนในเรื่องที่ดูเหมือนสนใจพระเยซู?
- คุณคิดว่า ศักเคียสพยายามเอาใจพระเยซูหรือเปล่า?
- มีอะไรในเรื่องที่ช่วยให้เรารู้ว่า ศักเคียสได้เปลี่ยนแปลงชีวิตฝ่ายวิญญาณจริงหรือไม่?
- ประโยคที่พระเยซูกล่าวถึงศักเคียส แสดงว่า ศักเคียสได้กลับใจเชื่อแล้วใช่ไหม
- ใครในเรื่องที่ยอมรับว่าตนเป็นคนบาป?
- ใครในเรื่องที่ไม่เห็นว่าตนเป็นคนบาป?
- จากทุกคนในเรื่อง ใครได้รับความรอด?
- เราพบอะไรที่เป็นความแตกต่างของคนที่มาพบพระเยซู แต่พวกหนึ่งมาเชื่อ และอีกพวกไม่เชื่อ?

16. **SO –** ข้อสังเกต:พระเยซูตรัสตรง ๆ กับศักเคียส ว่า "วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว" ทรงกล่าวต่อไปว่า "เพราะศักเคียสเป็นลูกของอับราฮัมด้วย" มีคนอื่นอยู่ในฉากนี้ด้วย ยิ่งกว่านั้น จากคำตรัสของพระเยซู เราเห็นว่า พระองค์กำลังหันไปตรัสกับใคร และพระองค์ทรงปกป้องศักเคียสจากคำวิจารณ์ของคนเหล่านั้น

SOQ –คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- ในเรื่องนี้ ขณะที่ศักเคียสกำลังรับเชื่อ ดูเหมือนว่าทั้งสองคุยกันอยู่สองคนเท่านั้น แต่เมื่อพระเยซูตรัสว่า In "เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย" คุณเห็นข้อบ่งชี้ที่ทำให้รู้ว่า อยู่กันหลายคนไหม?
- ตอนแรก พระเยซูตรัสกับศักเคียส แต่แล้วก็ตรัสว่า "คนนี้" คุณคิดว่า พระองค์ตรัสกับใคน
- พระเยซูทรงปกป้องศักเคียสบ้างหรือไม่?
- พระเยซูทรงพยายามให้คนเหล่านี้เห็นตัวเอง และเห็นศักเคียสอย่างไร?
-

17.**SO –** ข้อสังเกต: คำของพระเยซูที่บอกเป้าหมายการเสด็จมาว่า "เรามาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด" เป็นคำที่ให้เกียรติกับศักเคียสมากทีเดียว และเป็นคำสรุปที่กลับไปตำหนิฝูงชน

SOQ – คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- พระเยซูตรัสตอนท้ายว่า เป้าหมายที่พระองค์มาในโลกก็เพื่อ "แสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด" คุณเห็นอะไรในประโยคสรุปนี้?
- คุณคิดว่า พระเยซูพยายามทำให้ฝูงชนหันกลับมามองตัวเองไหม?
- อธิบายความคิดเห็นของคุณ
-

18. **SO –**ข้อสังเกต ตอนแรก ชัดเจนว่า ศักเคียสตามหาพระเยซู แต่เมื่อเวลาผ่านไป จริง ๆ แล้วกลายเป็นพระเยซูทรงตามหาศักเคียส!

SOQ –คำถามนำไปสู่ข้อสังเกต

- มาถึงตอนนี้ คุณจะพูดได้ไหมว่า ศักเคียสกำลังตามหาพระเยซู?
- อะไรที่เป็นตัวบอกว่า เขาตามพระเยซู?
- มองอีกที คุณจะพูดได้ไหมว่า พระเยซูทรงตามหาศักเคียส?
- อะไรเป็นตัวบ่งบอก?
- ดังนั้น อะไรเป็นอะไรกันแน่? ศักเคียสตามหาพระเยซู หรือพระองค์ตามหาศักเคียส?
- ถูกทั้งสองกรณีใช่ไหม? คุณคิดอย่างไร?

การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณที่เห็น

ขั้นตอนต่อไปก็คือ เตรียมการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เพื่อช่วยให้คุณเห็นว่า การปรับใช้แต่ละอย่างจะต้องอยู่บนข้อสังเกตข้อใดข้อหนึ่ง เราจะวางรายการข้อสังเกตอีกครั้ง แต่ละครั้งจะตามด้วยการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณที่เกี่ยวข้องกัน

ที่สุด เราจะช่วยให้คุณตั้งโจทย์คำถามเพื่อนำไปสู่การปรับใช้ ช่วงนี้ คุณจะพบข้อสังเกต จากนั้นตามด้วยการปรับใช้ แล้วคำถามที่นำไปสู่การปรับใช้

ที่ทำซ้ำเช่นนี้ เพื่อให้เห็นวิธีการใช้โจทย์คำถามนำผู้ฟังไปสู่ข้อสังเกต ข้อสังเกตสู่การปรับใช้ และคำถามที่นำไปสู่การปรับใช้ การตั้งโจทย์คำถามเพื่อนำให้ผู้อื่นได้ค้นพบขุมทรัพย์ เป็นส่วนที่ท้าทายที่สุดของการเล่าเรื่องเจาะใจ

SO คือข้อสังเกต SA คือการปรัชใช้ฝ่ายวิญญาณ

1. **SO –**ข้อสังเกต คนอื่น ๆ ที่สนใจพระเยซู บังศักเคียสไม่ให้เห็นพระเยซู และทำให้เขาเข้าใกล้พระองค์ไม่ได้

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เราที่ติดตามพระเยซู บางครั้งเรามุ่งเข้าใกล้ชิดพระองค์ ทำตัวเคร่ง จนทำให้คนอื่นไม่อยากมาพบพระองค์โดยไม่เจตนา โดยไม่ระวังตัว

2. **SO –**ข้อสังเกต ศักเคียสเป็นคนเตี้ย แต่มีตำแหน่งสูง เป็นคนรวย และยังเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี เขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะเห็นพระเยซู และในเมื่อเห็นพระองค์ตรง ๆ ไม่ได้ เขาก็หาทางอื่น

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เมื่อเราต้องการติดตามพระเยซู เราต้องพร้อมที่ทิ้งความเย่อหยิ่ง และทำสิ่งที่จะช่วยให้เราได้แสวงหาพระองค์ และติดตามพระองค์

3. **SO –ข้อสังเกต** แต่การที่เขาจะถูกหัวเราะเยาะ ชายตำแหน่งสูงกลับต้อง วิ่งไปตามถนน และปีนต้นไม้ แต่นั่นก็ไม่ทำให้ศักเคียสเลิกล้มความตั้งใจ

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เราต้องไม่ยอมให้ความเย่อหยิ่ง หรือความกลัวคำพูดของคนอื่น มากั้นเราไม่ให้รู้จักพระเยซู แม้เขาจะคิดว่า เราโง่ หรือเราต่ำต้อย แต่เราต้องเดินหน้าต่อไป

4. **SO –ข้อสังเกต** เราเห็นพระเยซูทรงเดินมาตามถนนพร้อมกับคนที่เบียดเสียดตามพระองค์มา แม้ว่าเขาเหล่านั้นจะผลักพระองค์ไปมา พระองค์กลับทรงมองผ่านพวกเขา แต่ทรงสังเกตคนเดียวที่ไม่ได้อยู่ใกล้ ชายคนนี้อยู่บนต้นไม้!

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ หลายคนในวันนั้น พยายามให้พระเจ้าพอพระทัย ทำทีเหมือนสนใจพระเยซู แต่พระเยซูกลับไม่สนพระทัยพวกเขา ทรงเลือกคนเดียวเท่านั้น คนในโลกก็ทำตัวเหมือนสนใจพระเจ้า แต่พวกเขาไม่จริงใจ แบบเดียวกับคนในเรื่อง พระเยซูทรงเรียกคนที่จริงใจ พระเจ้าทรงรู้จักใจของเรา และทรงรู้ว่าเราติดตามพระองค์จริงหรือไม่

5. SO –ข้อสังเกต พระเยซูทรงสนพระทัยศักเคียสจริง ๆ เพราะพระองค์ทรงเรียกชื่อเขา

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ณ ตรงนี้ เราเห็นพระเจ้าผู้ทรงรู้จักมนุษย์เป็นส่วนตัว ทรงรู้ว่าเราเป็นใครชื่ออะไร หากเราเข้าใจว่า พระเจ้าทรงเมตตาต่อทุกคนที่แสวงหาพระองค์ เราปรารถนาให้พระองค์ทรงรู้จักชื่อของเรา การที่ทรงรู้จักเราคนนี้... ทำให้เรารู้สึกอบอุ่น ศักเคียสกระตือรือร้นที่จะพบพระเยซู ดังนั้น เมื่อพระองค์ทรงเรียกชื่อเขา เขาจึงตอบพระองค์ด้วยความยินดี

6. SO –ข้อสังเกต พระเยซูทรงเชิญพระองค์เองไปบ้านของศักเคียส ในหลายวัฒนธรรมเห็นว่า ไม่ควรทำ แต่สำหรับพระเยซูแล้ว พระองค์ทรงรู้ล่วงหน้าว่า จะต้องเกิดอะไรขึ้น

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ การที่พระเยซูพอพระทัยที่จะไปอยู่กับคนที่แสวงหาพระองค์เป็นเรื่องน่าทึ่งและหนุนใจเรามาก

7. SO –ข้อสังเกต การที่พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นไป ทุกคนก็ต้องเงยหน้าตามดูว่า เกิดอะไรขึ้น ทั้งพระเยซูและคนทั้งหลายก็เห็น ศักเคียสบนต้นไม้พร้อม ๆ กัน ! แต่เขากลับไม่กลัว หรือไม่รู้สึกอายเลยทั้ง ๆ ที่ผู้คนทั้งกลุ่มเห็นเขา เขารู้สึกดีใจมาก

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เมื่อคนที่ไม่เชื่อ หรือตามพระเจ้าอย่างไม่ซื่อสัตย์มองเราและคิดว่า การที่เราอยากรู้จักพระเจ้าเป็นเรื่องไร้สาระ เราต้องไม่ยอมให้ความคิดของเขามีอิทธิพลเหนือเรา เมื่อเรารู้ว่า พระเจ้าทรงสนพระทัยในตัวเราเจาะจงเป็นส่วนตัว เราจึงควรตอบพระองค์ด้วยความยินดี

8. **SO –ข้อสังเกต** . ศักเคียสไม่รีรอที่จะตอบ เมื่อพระเยซูทรงเรียก เขารีบปีนต้นไม้ลงมา

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ หากพระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำอะไร เราต้องตอบสนองทันทีตามที่พระองค์ทรงสั่ง ความเชื่อฟังที่เชื่องช้า อาจเท่ากับความไม่เชื่อฟัง

9. SO –ข้อสังเกต แม้ว่าคนทั้งหลายจะต่อว่า พวกเขาตำหนิที่พระเยซูไปเป็นแขกในบ้านของคนบาป พระองค์" พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป" แสดงว่า พระองค์ทรงไปบ้านเขาแล้ว

ตอนที่ศักเคียสกับพระเยซูรู้ว่า คนกำลังวิพากษ์วิจารณ์การที่พระเยซูไปบ้านศักเคียสนั้น ยังไม่ชัดเจนเท่าไร แต่ต่อมาในเรื่อง สิ่งที่พระเยซูตรัสกับคนทั้งหลายต่อหน้าศักเคียสชี เราเห็นว่า ทั้งเขาและพระองค์ รู้ว่าพวกเขากำลังด่าว่าอยู่ ศักเคียสไม่สยบกับคำนินทาว่ากล่าวของพวกนั้น ศักเคียสยินดีต้อนรับพระองค์

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เราอาจจะเริ่มต้นดี แต่เราต้องทำต่อไป แม้ว่าใคร ๆ หรือเหล่าคนเคร่งศาสนา จะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไรก็ตาม

10. **SO –**ข้อสังเกต การที่คนวิจารณ์ว่า พระเยซูทรงไปบ้านคนบาป แสดงว่า คนเหล่านั้นไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนบาป

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ คนที่เย่อหยิ่งนั้น มักพิพากษาตัวเอง อย่าเป็นเหมือนคนเย่อหยิ่งที่คิดว่าตัวเองไม่บาป

11. **SO –**ข้อสังเกต ฝูงชนทำตัวเหมือนกับว่า พวกเขาเป็นผู้ "ติดตาม"พระเยซู พวกเขาตามไป เบียดกัน แม้คำวิจารณ์จะทำให้เห็นว่า พวกเขาสนใจว่า พระเยซูทรงไปรับประทานอาหารกับใคร แต่พวกเขาคงคิดว่า พระเยซูน่าจะไปบ้านของพวกเขามากกว่า ความจริงแล้ว ฝูงชนแสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่นับถือพระองค์เลยจากการที่ไม่เห็นด้วยกับพระองค์

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ทุกคนที่บอกว่าเป็นผู้ติดตามพระเยซูถือจะรู้จักหรือนับถือพระองค์จริง ๆ คนที่เคร่งศาสนานั้น ไม่ใช่ทุกคนที่จะเคารพพระคำของพระเจ้า

12. **SO –**ข้อสังเกต 12 ฝูงชนนี้เป็นกลุ่มคนช่างค่อนขอด พวกเขามีความเชื่อแต่ไม่กล้าที่จะถามพระเยซูตรง ๆ พวกเขาไม่รู้ว่า พระองค์ทรงมีฤทธิ์อย่างไรบ้าง พวกเขาคิดว่า พระเยซูไม่ได้ยินการบ่นว่าของพวกเขา

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ฝูงชนก็เหมือนคนสมัยนี้ คือทำเหมือนกับว่า พระเจ้าไม่ทรงได้ยินสิ่งที่เขาพูดกระซิบกระซาบกัน พวกเขาคิดว่า พระองค์ไม่ทรงเห็นสิ่งที่เขาทำในที่มืด

13. SO –ข้อสังเกต 13 ศักเคียสผู้มั่งคั่งได้แสดงให้เห็นว่าเขาคิดอย่างไรเมื่อเขาเสนอที่จะให้ทรัพย์ครึ่งหนึ่งแก่คนยากจน

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ การพบพระเยซูจริง ๆ จะทำให้คนนั้นเปลี่ยนมุมมองโลก เปลี่ยนทัศนคติ

14. **SO –**ข้อสังเกต ศักเคียสประกาศว่า หากเขาได้โกหกเพื่อเอาสิ่งใดไปจากใครก็ตาม เขาต้องการคืนให้คนนั้นสี่เท่า เขาไม่ได้กล่าวว่า "ถ้า" เขาทำผิดจริง และพร้อมที่จะคืนสิ่งที่เขาขโมยไปสี่เท่า ศักเคียสสัญญาจากความตั้งใจของเขาเอง บางคนอาจกล่าวว่า เขาให้เงินคนจนอยู่แล้ว แต่จากความเห็นของฝูงชน ทำให้เรารู้ว่าเขาเป็นคนอย่างไรจริง ๆ

หากเขาเป็นคนเก็บภาษีที่ให้เงินครึ่งหนึ่งแก่คนยากจน บางทีเขาอาจเคยทำแบบลับ ๆ ไปแล้ว แต่การที่จะคืนให้กับคนที่เขาเคยโกงสี่เท่านั้น ทำให้ฝูงชนมองเขาเป็นคนชอบธรรมไปเลย

สิ่งที่เรารู้จักเรื่องก็คือว่า ในจุด ๆ หนึ่ง ศักเคียสเขายอมรับว่า เขาเป็นคนบาป และต้องการทำทุกสิ่งให้ถูกต้อง พระเยซูตรัสว่า ความรอดเกิดขึ้นในวันนั้น เราเห็นจริง ๆ ว่า ศักเคียสแสดงความมีน้ำใจอย่างมาก

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ศักเคียสเป็นคนรวย เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีที่กลายมาเปลี่ยนไป เขาไม่โลภอีกต่อไป กลายเป็นคนซื่อสัตย์มีน้ำใจ เขาถ่อมตนโดยบอกว่า ที่เขาทำผิดต่อใคร โกหกใครมาก็จะชดใช้ให้สี่เท่า เมื่อเรามาเชื่อพรเยซูและยอมรับผิด เราควรแสดงความถ่อมใจ และเต็มใจที่จะกลับไปแก้ไขความผิดพลาดในอดีต

15. **SO –**ข้อสังเกต ตอนแรกเราคิดว่า ศักเคียสอาจจะพยายามซื้อการยอมรับจากพระเยซู แต่เรารู้ว่า ที่เขามาเชื่อในพระเยซูวันนั้น เพราะพระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว” ศักเคียสเป็นคนเดียวในเรื่องที่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนบาป และป็นคนเดียวที่ได้รับความรอด

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ความรอดไม่มาถึงคนที่ไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนบาป

16. **SO –**ข้อสังเกต ในเรื่อง พระเยซูตรัสตรง ๆ กับศักเคียส ว่า “วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว” ทรงกล่าวต่อไปว่า “เพราะศักเคียสเป็นลูกของอับราฮัมด้วย” มีคนอื่นอยู่ในฉากนี้ด้วย ยิ่งกว่านั้น จากคำตรัสของพระเยซู เราเห็นว่า พระองค์กำลังหันไปตรัสกับใคร และพระองค์ทรงปกป้องศักเคียสจากคำวิจารณ์ของคนเหล่านั้น

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เราเห็นพระเยซูทรงทำบางสิ่งให้กับศักเคียส และเขาก็หันมาเชื่อในพระองค์ เวลานั้นฝูงชนช่างวิจารณ์ต่างเฝ้าดูอยู่ พระเยซูยังคงพยายามเข้าถึงพวกเขา ให้พวกเขาได้ตระหนักว่า ตนเองก็มีความต้องการเหมือนศักเคียส และควรจะเปิดใจรู้ว่า ศักเคียสมีค่าพอที่จะได้ความสนใจจากพระเจ้า วันนี้ ยังมีคนที่คิดว่าตัวเองชอบธรรม คอยวิพากษ์วิจารณ์คนที่มีชีวิตเปลี่ยนแปลงเพราะพระเยซูคริสต์

17. **SO –**ข้อสังเกต คำของพระเยซูที่บอกเป้าหมายการเสด็จมาว่า “เรามาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด” เป็นคำที่ให้เกียรติกับศักเคียสมากทีเดียว และเป็นคำสรุปที่กลับไปตำหนิฝูงชน

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ หากเราต้องการให้พระเจ้าทรงตอบรับเรา เราต้องยอมรับว่าเราหลงทางและต้องยอมให้พระเจ้าทรงช่วยเรา

18. **SO –**ข้อสังเกต ตอนแรก ชัดเจนว่า ศักเคียสตามหาพระเยซู แต่เมื่อเวลาผ่านไป จริง ๆ แล้วกลายเป็นพระเยซูทรงตามหาศักเคียส!

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ในเรื่องเราเห็นว่า ศักเคียสตามพระเยซูจริง ๆ แต่พระเยซูก็ทรงตามหาเขาเช่นกัน ทั้งสองกรณีเป็นจริง เราต้องแสวงหาพระเจ้า แต่ให้รู้เสมอว่า พระเจ้าทรงแสวงหาเรา

การตั้งโจทย์คำถามเพื่อนำไปสู่การปรับใช้

ในที่สุด เราก็มามองดูคำถามที่จะนำสู่การปรับใช้ ข้อสังเกตฝ่ายวิญญาณ และการปรับใช้ฝ่ายวิญญาณนั้นถูกวางเรียงกันอีกครั้งเพื่อคุณจะได้เห็นขั้นตอนตามลำดับ ให้สังเกต การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณที่มาจากโจทย์คำถามนั้น

ส่วนโจทย์คำถามฝ่ายวิญญาณจะเขียนลงไปข้างล่าง ในคำย่อ "SAQ."

1. **SO –**ข้อสังเกต คนอื่น ๆ ที่สนใจพระเยซู บังศักเคียสไม่ให้เห็นพระเยซู และทำให้เขาเข้าใกล้พระองค์ไม่ได้

   SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เราที่ติดตามพระเยซู บางครั้งเรามุ่งเข้าใกล้ชิดพระองค์ ทำตัวเคร่ง จนทำให้คนอื่นไม่อยากมาพบพระองค์โดยไม่เจตนา โดยไม่ระวังตัว

   SAQ –โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

   - เป็นไปได้ไหมที่คนที่ทำตัวเคร่งจะกลายเป็นอุปสรรคของคนที่แสวงหาพระเจ้า?
   - มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

2. **SO –**ข้อสังเกต ศักเคียสเป็นคนเตี้ย แต่มีตำแหน่งสูง เป็นคนรวย และยังเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี เขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะเห็นพระเยซู และในเมื่อเห็นพระองค์ตรง ๆ ไม่ได้ เขาก็หาทางอื่น

   SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เมื่อเราต้องการติดตามพระเยซู เราต้องพร้อมที่ทิ้งความเย่อหยิ่ง และทำสิ่งที่จะช่วยให้เราได้แสวงหาพระองค์ และติดตามพระองค์

   SAQ –โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

   - ทุกวันนี้ เรายังต้องทิ้งความเย่อหยิ่งเพื่อมาใกล้พระเยซูเหมือนที่ศักเคียสทำหรือไม่?
   - เวลานั้นเมื่อไร?
   - มีใครที่จะแบ่งปันช่วงเวลาแบบนั้นบ้าง?

3. **SO –ข้อสังเกต** แต่การที่เขาจะถูกหัวเราะเยาะ ชายตำแหน่งสูงกลับต้อง วิ่งไปตามถนน และปีนต้นไม้ แต่นั่นก็ไม่ทำให้ศักเคียสเลิกล้มความตั้งใจ

   SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เราต้องไม่ยอมให้ความเย่อหยิ่ง หรือความกลัวคำพูดของคนอื่น มากั้นเราไม่ให้รู้จักพระเยซู แม้เขาจะคิดว่า เราโง่ หรือเราต่ำต้อย แต่เราต้องเดินหน้าต่อไป

   SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- มีคนที่ถูกเยาะเย้ยเพราะแสวงหาพระเจ้าหรือไม่?
- รู้สึกอย่างไรเมื่อถูกเยาะเย้ย?
- คุณหรือเพื่อนของคุณเคยถูกล้อเลียนเพราะติดตามพระเจ้าหรือเปล่า? คุณเคยต้องทำสิ่งที่ถ่อมตนมาก ๆ เพื่อแสวงหาพระเจ้าหรือไม่?
- เราอยากจะหนีจากการล้อเลียน เยาะเย้ยนั้นไหม?
- มีอะไรในเรื่องศักเคียสที่ช่วยเราตัดสินใจถูกต้อง?

4. **SO –**ข้อสังเกต เราเห็นพระเยซูทรงเดินมาตามถนนพร้อมกับคนที่เบียดเสียดตามพระองค์มา แม้ว่าเขาเหล่านั้นจะผลักพระองค์ไปมา พระองค์กลับทรงมองผ่านพวกเขา แต่ทรงสังเกตคนเดียวที่ไม่ได้อยู่ใกล้ ชายคนนี้อยู่บนต้นไม้! เรา

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ หลายคนในวันนั้น พยายามให้พระเจ้าพอพระทัย ทำทีเหมือนสนใจพระเยซู แต่พระเยซูกลับไม่สนพระทัยพวกเขา ทรงเลือกคนเดียวเท่านั้น คนในโลกก็ทำตัวเหมือนสนใจพระเจ้า แต่พวกเขาไม่จริงใจ แบบเดียวกับคนในเรื่อง พระเยซูทรงเรียกคนที่จริงใจ พระเจ้าทรงรู้จักใจของเรา และทรงรู้ว่าเราติดตามพระองค์จริงหรือไม่

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- คิดว่ามีกี่เปอร์เซนต์ของคนในโลกที่นับถือศาสนา?
- เคยพบคนเคร่งศาสนาที่ไม่ใช่คนตามพระเจ้าจริง ๆ หรือไม่?
- จากคนที่เชื่อในศาสนาทั้งโลกนี้ คุณคิดว่า มีคนที่แค่ตามศาสนา กับคนที่ตามหาพระเจ้าจริง ๆไหม?
- อะไรในเรื่องที่บอกให้รู้ว่าใครเป็นคนที่แสวงหาพระเจ้าจริง?

5. SO –ข้อสังเกต พระเยซูทรงสนพระทัยศักเคียสจริง ๆ เพราะพระองค์ทรงเรียกชื่อเขา

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ณ ตรงนี้ เราเห็นพระเจ้าผู้ทรงรู้จักมนุษย์เป็นส่วนตัว ทรงรู้ว่าเราเป็นใครชื่ออะไร หากเราเข้าใจว่า พระเจ้าทรงเมตตาต่อทุกคนที่แสวงหาพระองค์ เราปรารถนาให้พระองค์ทรงรู้จักชื่อของเรา การที่ทรงรู้จักเราคนนี้... ทำให้เรารู้สึกอบอุ่น ศักเคียสกระตือรือร้นที่จะพบพระเยซู ดังนั้น เมื่อพระองค์ทรงเรียกชื่อเขา เขาจึงตอบพระองค์ด้วยความยินดี

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- วิธีที่พระเยซูตรัสกับศักเคียส ทำให้คุณมีความหวังไหม?
- อธิบายซิว่า ทำไม?
- อะไรดีที่สุด มีพระเจ้าที่ไม่รู้จักเรา กับมีพระเจ้าที่ทรงรู้จักเรา?
- การมีพระเจ้าที่ทรงรู้จักเรานั้น คุณคิดว่า มีผลดีผลเสียอย่างไร?

- พระเจ้าเคยตรัสกับคุณเป็นส่วนตัวไหม?

6. **SO –**ข้อสังเกต พระเยซูทรงเชิญพระองค์เองไปบ้านของศักเคียส ในหลายวัฒนธรรมเห็นว่า ไม่ควรทำ แต่สำหรับพระเยซูแล้ว พระองค์ทรงรู้ล่วงหน้าว่า จะต้องเกิดอะไรขึ้น

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ การที่พระเยซูพอพระทัยที่จะไปอยู่กับคนที่แสวงหาพระองค์เป็นเรื่องน่าทึ่งและหนุนใจเรามาก

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- อะไรที่น่าแปลกใจในเรื่องของการเชิญไปบ้านศักเคียส?
- มีอะไรที่พระเยซูตรัสแล้วทำให้เรารู้ว่า การไปเยี่ยมบ้านศักเคียสจะเกิดขึ้นแน่นอน?
- การที่พระเยซูเชิญพระองค์เองไปบ้านศักเคียส หนุนใจเราให้แสวงหาพระเจ้าอย่างไร?

7. **SO –**ข้อสังเกต การที่พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นไป ทุกคนก็ต้องเงยหน้าตามดูว่า เกิดอะไรขึ้น ทั้งพระเยซูและคนทั้งหลายก็เห็น ศักเคียสบนต้นไม้พร้อม ๆ กัน ! แต่เขากลับไม่กลัว หรือไม่รู้สึกอายเลยทั้ง ๆ ที่ผู้คนทั้งกลุ่มเห็นเขา เขารู้สึกดีใจมาก

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เมื่อคนที่ไม่เชื่อ หรือตามพระเจ้าอย่างไม่ซื่อสัตย์มองเราและคิดว่า การที่เราอยากรู้จักพระเจ้าเป็นเรื่องไร้สาระ เราต้องไม่ยอมให้ความคิดของเขามีอิทธิพลเหนือเรา เมื่อเรารู้ว่า พระเจ้าทรงสนพระทัยในตัวเราเจาะจงเป็นส่วนตัว เราจึงควรตอบพระองค์ด้วยความยินดี

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- ในการติดตามเพื่อรู้จักพระเจ้า คนนั้นจะต้องแตกต่างจากคนในครอบครัว ในสังคมของเขาหรือไม่?
- เคยเห็นไหม?
- เห็นอะไรจากการกระทำของศักเคียส และผลของการเลือกที่ช่วยหนุนใจเราวันนี้ โดยเฉพาะเมื่อเราจำเป็นต้องทำตัวแตกต่างออกไป?
- สิ่งที่คุณเห็นช่วยหนุนใจคุณในการตัดสินใจอย่างไร?

8. **SO –**ข้อสังเกต . ศักเคียสไม่รีรอที่จะตอบ เมื่อพระเยซูทรงเรียก เขารีบปีนต้นไม้ลงมา

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ หากพระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำอะไร เราต้องตอบสนองทันทีตามที่พระองค์ทรงสั่ง ความเชื่อฟังที่เชื่องช้า อาจเท่ากับความไม่เชื่อฟัง

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- พระเจ้ายังทรงเรียกคนในทุกวันนี้ไหม?
- ถ้าเป็นเช่นนั้น การทรงเรียกมาโดยวิธีไหน?
- เกิดเรารู้ว่า พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำอะไร เรื่องนี้ช่วยเราอย่างไร?
- นอกจากจะรีบตอบรับแล้ว คำสั่งของพระเจ้าอาจมีความหมายอย่างไรกับเรา? คุณคิดว่า รี ๆ รอ ๆกว่าจะเชื่อฟังนั้นมันคืออะไร?

9. **SO –**ข้อสังเกต แม้ว่าคนทั้งหลายจะต่อว่า พวกเขาตำหนิที่พระเยซูไปเป็นแขกในบ้านของคนบาป พระองค์"พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป" แสดงว่า พระองค์ทรงไปบ้านเขาแล้ว

ตอนที่ศักเคียสกับพระเยซูรู้ว่า คนกำลังวิพากษ์วิจารณ์การที่พระเยซูไปบ้านศักเคียสนั้น ยังไม่ชัดเจนเท่าไร แต่ต่อมาในเรื่องสิ่งที่พระเยซูตรัสกับคนทั้งหลายต่อหน้าศักเคียสซิ เราเห็นว่า ทั้งเขาและพระองค์ รู้ว่าพวกเขากำลังด่าว่าอยู่ ศักเคียสไม่สยบกับคำนินทาว่ากล่าวของพวกนั้น ศักเคียสยินดีต้อนรับพระองค์

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เราอาจจะเริ่มต้นดี แต่เราต้องทำต่อไป แม้ว่าใคร ๆ หรือเหล่าคนเคร่งศาสนา จะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไรก็ตาม

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- ฝูงชนนินทาและวิจารณ์พระเยซูกับศักเคียสอย่างเปิดเผย เคยมีคนที่เหนือคุณแล้วเหยียดหยามคุณบ้างไหม?
- รู้สึกอย่างไร
- จากเรื่องนี้ เราจะตอบการไม่เห็นด้วยของผู้อื่นอย่างไร?

10. **SO –**ข้อสังเกต 10 การที่คนวิจารณ์ว่า พระเยซูทรงไปบ้านคนบาป แสดงว่า คนเหล่านั้นไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนบาป

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ คนที่เย่อหยิ่งนั้น มักพิพากษาตัวเอง อย่าเป็นเหมือนคนเย่อหยิ่งที่คิดว่าตัวเองไม่บาป

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- ในช่วงเวลาที่แสวงหาพระเจ้า เคยคุยกับคนที่เคร่งศาสนา ที่คิดว่าตัวเองไร้บาปบ้างไหม?
- คุณจะอธิบายคำว่า **คนที่เห็นตัวเองบริสุทธิ์** อย่างไร?
- ความคิดที่ว่า ฉันเป็นคนดี ควรจะมีอยู่ในตัวคนที่ติดตามพระเจ้าจริง ๆ หรือไม่?

11. **SO –**ข้อสังเกต 11 ฝูงชนทำตัวเหมือนกับว่า พวกเขาเป็นผู้ “ติดตาม”พระเยซู พวกเขาตามไป เบียดกัน แม้คำวิจารณ์จะทำให้เห็นว่า พวกเขาสนใจว่า พระเยซูทรงไปรับประทานอาหารกับใคร แต่พวกเขาคงคิดว่า พระเยซูน่าจะไปบ้านของพวกเขามากกว่า ความจริงแล้ว ฝูงชนแสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่นับถือพระองค์เลยจากการที่ไม่เห็นด้วยกับพระองค์

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ทุกคนที่บอกว่าเป็นผู้ติดตามพระเยซูถือจะรู้จักหรือนับถือพระองค์จริง ๆ ไม่ใช่ทุกคนที่เคร่งศาสนาเคารพพระคำของพระเจ้า

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- ยังจำได้ไหม ฝูงชนทำตัวเหมือนเคารพพระเยซู แต่ก็แสดงใจจริงออกมาตอนที่วิพากษ์วิจารณ์พระองค์เมื่อทรงเลือกใครให้อยู่กับพระองค์?
- วันนี้ ยังมีคนที่ทำเหมือนติดตามพระเจ้า แต่เคารพตัวเองมากกว่าเคารพพระเจ้า?
- แล้วมันออกมารูปไหน ลองอธิบาย

12. **SO –**ข้อสังเกต 12 ฝูงชนนี้เป็นกลุ่มคนช่างค่อนขอด พวกเขามีความเชื่อแต่ไม่กล้าที่จะถามพระเยซูตรง ๆ พวกเขาไม่รู้ว่า พระองค์ทรงมีฤทธิ์อย่างไรบ้าง พวกเขาคิดว่า พระเยซูไม่ได้ยินการบ่นว่าของพวกเขา

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ฝูงชนก็เหมือนคนสมัยนี้ คือทำเหมือนกับว่า พระเจ้าไม่ทรงได้ยินสิ่งที่เขาพูดกระซิบกระซาบกัน พวกเขาคิดว่า พระองค์ไม่ทรงเห็นสิ่งที่เขาทำในที่มืด

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- คนเราพูดความลับหรือทำอะไรลับ ๆ เพราะคิดว่าไม่มีใครรู้ว่าเขาทำอะไรใช่ไหม?
- มีอะไรในเรื่องแสดงว่า พระเจ้าทรงรู้จักทุกอย่างที่เราพูดและทำ?
- รู้อย่างนี้แล้ว ... เราคิดอะไรต่อไป?

13. SO –ข้อสังเกต 13 ศักเคียสผู้มั่งคั่งได้แสดงให้เห็นว่าเขาคิดอย่างไรเมื่อเขาเสนอที่จะให้ทรัพย์ครึ่งหนึ่งแก่คนยากจน

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ การพบพระเยซูจริง ๆ จะทำให้คนนั้นเปลี่ยนมุมมองโลก เปลี่ยนทัศนคติ

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณการพบกับพระเยซูอย่างแท้จริง มีผลต่อมุมมองโลกและทัศนคติของคน ๆ หนึ่งอย่างไร?

- ขอให้ตัวอย่าง

14. **SO –**ข้อสังเกต ศักเคียสประกาศว่า หากเขาได้โกหกเพื่อเอาสิ่งใดไปจากใครก็ตาม เขาต้องการคืนให้คนนั้นสี่เท่า เขาไม่ได้กล่าวว่า “ถ้า” เขาทำผิดจริง และพร้อมที่จะคืนสิ่งที่เขาขโมยไปสี่เท่า ศักเคียสสัญญาจากความตั้งใจของเขาเอง บางคนอาจกล่าวว่า เขาให้เงินคนจนอยู่แล้ว แต่จากความเห็นของฝูงชน ทำให้เรารู้ว่าเขาเป็นคนอย่างไรจริง ๆ

หากเขาเป็นคนเก็บภาษีที่ให้เงินครึ่งหนึ่งแก่คนยากจน บางทีเขาอาจเคยทำแบบลับ ๆ ไปแล้ว แต่การที่จะคืนให้กับคนที่เขาเคยโกงสี่เท่านั้น ทำให้ฝูงชนมองเขาเป็นคนชอบธรรมไปเลย

สิ่งที่เรารู้จักเรื่องก็คือว่า ในจุด ๆ หนึ่ง ศักเคียสเขายอมรับว่า เขาเป็นคนบาป และต้องการทำทุกสิ่งให้ถูกต้อง พระเยซูตรัสว่า ความรอดเกิดขึ้นในวันนั้น เราเห็นจริง ๆ ว่า ศักเคียสแสดงความมีน้ำใจอย่างมาก

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ศักเคียสเป็นคนรวย เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีที่กลายมาเปลี่ยนไป เขาไม่โลภอีกต่อไป กลายเป็นคนซื่อสัตย์มีน้ำใจ ถ่อมตนโดยบอกว่าเขาทำผิดต่อใครบ้าง โกหกใครมาก็จะชดใช้ให้สี่เท่า เมื่อเรามาเชื่อพระเยซูและยอมรับผิด เราควรแสดงความถ่อมใจ และเต็มใจที่จะกลับไปแก้ไขความผิดพลาดในอดีต

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- เคยเห็นคนที่มาเชื่อในพระเจ้าแล้วชีวิตเปลี่ยนไปหน้ามือเป็นหลังมือบ้างหรือเปล่า?
- ถ้าเคย เขาเปลี่ยนพฤติกรรมไปอย่างไรบ้าง?
- อารมณ์และทัศนคติแบบใดในตัวเราที่ช่วยกระตุ้นให้เราหันไปชดใช้ความผิดที่เคยทำกับผู้อื่น?
- เคยเห็นคนที่กลับมาเป็นผู้ติดตามพระเยซู และได้กลับไปชดใช้ความผิดที่เคยทำกับผู้อื่นบ้างหรือไม่?
- เกิดอะไรขึ้น?

15. **SO –**ข้อสังเกต ตอนแรกเราคิดว่า ศักเคียสอาจจะพยายามซื้อการยอมรับจากพระเยซู แต่เรารู้ว่า ที่เขามาเชื่อในพระเยซูวันนั้น เพราะพระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว” ศักเคียสเป็นคนเดียวในเรื่องที่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนบาป และป็นคนเดียวที่ได้รับความรอด

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ความรอดไม่มาถึงคนที่ไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนบาป

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- เราคุยกันว่า ศักเคียสพยายามประจบพระเยซูหรือเปล่า วันนี้ ยังมีคนที่พยายามทำดีเพื่อให้พระเจ้าพอพระทัยบ้างไหม?

- พวกเขาทำอย่างไรบ้าง?
- คุณเคยคิดจะทำอย่างนั้นไหม หรือรู้จักคนที่ทำอย่างนั้นบ้างไหม?
- คนเดียวในเรื่องที่ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนบาปคือศักเคียส เขาได้แสดงความจริงใจผ่านการเปลี่ยนแปลงเรื่องการเงิน และเรื่องความสัมพันธ์กับผู้อื่น และพระเยซูก็ทรงรับว่า ศักเคียสเปลี่ยนอย่างแท้จริง
- วันนี้ คนยังมีปัญหาที่จะรับว่าตัวเองเป็นคนบาปหรือเปล่า?
- จากเรื่องคุณเห็นว่าการสารภาพบาปสำคัญมากไหมสำหรับคนในวันนี้?

16. **SO –**ข้อสังเกต ในเรื่อง พระเยซูตรัสตรง ๆ กับศักเคียส ว่า "วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว" ทรงกล่าวต่อไปว่า "เพราะศักเคียสเป็นลูกของอับราฮัมด้วย" มีคนอื่นอยู่ในฉากนี้ด้วย ยิ่งกว่านั้น จากคำตรัสของพระเยซู เราเห็นว่า พระองค์กำลังหันไปตรัสกับใคร และพระองค์ทรงปกป้องศักเคียสจากคำวิจารณ์ของคนเหล่านั้น

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ เราเห็นพระเยซูทรงทำบางสิ่งให้กับศักเคียส และเขาก็หันมาเชื่อในพระองค์ เวลานั้นฝูงชนช่างวิจารณ์ต่างเฝ้าดูอยู่ พระเยซูยังคงพยายามเข้าถึงพวกเขา ให้พวกเขาได้ตระหนักว่า ตนเองก็มีความต้องการเหมือนศักเคียส และควรจะเปิดใจรู้ว่า ศักเคียสมีค่าพอที่จะได้ความสนใจจากพระเจ้า วันนี้ ยังมีคนที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมคอยวิพากษ์วิจารณ์คนที่มีชีวิตเปลี่ยนแปลงเพราะพระเยซูคริสต์

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- ชายคนหนึ่งที่ไม่มีใครชอบ ได้มาเชื่อในพระเจ้า และพระเยซูเองยังทรงปกป้องเขาจากหมู่คนที่คิดว่าตัวเองดี วันนี้ ยังมีคนที่ถูกดูหมิ่นเพราะอาชีพหรือวิถีการดำเนินชีวิตหรือไม่?
- คนแบบไหนที่ถูกมองว่าเป็นคนบาป โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพวกที่คิดว่าตัวเองเป็นคนดี?
- คุณเคยเห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นบ้างไหม?
- ถ้าเคย คนที่คิดว่าตัวเองดีอยากพบพระเยซูไหม?
- พระเยซูยังไม่ได้ทรงทิ้งฝูงชน ... นี่มีความหมายอย่างไรต่อคุณ?

17. **SO –**ข้อสังเกต ที่พระเยซูกล่าวว่า เรามาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด เท่ากับเป็นการให้เกียรติศักเคียส และดูเหมือนจะเป็นข้อสรุปว่า คนอื่น ๆที่ยืนอยู่ตรงนั้นคิดอะไรอยู่

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ถ้าเราปรารถนาให้พระเจ้ารับเรา เราต้องยอมรับว่า เราหลงไปจากพระเจ้า เราเป็นคนบาป และยอมจำนนให้พระเจ้าทรงช่วยเรา

SAQ – โจทย์คำถามนำสู่การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

- คำตรัสท้ายเรื่องของพระเยซู บอกว่าพระเจ้าทรงประสงค์อะไรจากเรา?

- มีกี่คนที่สามารถไปถึงเป้าหมายนั้นได้?
- ยากหรือง่ายที่จะยอมรับว่าเราหลงทางและเป็นคนบาป?
- คนที่ฟังพระเยซูจึงไม่มาเชื่อในพระองค์ เพราะอะไร เราเห็นอะไรจากเรื่อง?
- เรื่องนี้พูดอะไรตรง ๆ กับคุณบ้าง?

18. **SO –**ข้อสังเกต ตอนแรก ชัดเจนว่า ศักเคียสตามหาพระเยซู แต่เมื่อเวลาผ่านไป จริง ๆ แล้วกลายเป็นพระเยซูทรงตามหาศักเคียส!

SA –การปรับใช้ฝ่ายวิญญาณ ในเรื่องเราเห็นว่า ศักเคียสตามพระเยซูจริง ๆ แต่พระเยซูก็ทรงตามหาเขาเช่นกัน ทั้งสองกรณีเป็นจริง เราต้องแสวงหาพระเจ้า แต่ให้รู้เสมอว่า พระเจ้าทรงแสวงหาเรา

- จริงไหมที่คนเราจำเป็นต้องแสวงหาพระเจ้า?
- เห็นอะไรในเรื่องที่บอกว่า พระเจ้าทรงตามหามนุษย์อยู่
- ถ้าอย่างนั้น ... อะไรกันแน? พระเจ้าตามหามนุษย์ หรือมนุษย์ตามหาพระเจ้า?
- ทั้งสองอย่างนี้ค้านกันหรือเปล่า?
- บอกคำอธิบายของคุณมา

ภาคผนวก ค:
รายงานผลจากผู้ใช้การเป็นที่ปรึกษา และการเติบโตอย่างทวีคุณ

ผมอ่านไม่ออก แต่รับใช้พระเจ้าโดยเป็นศิษยาภิบาลและผู้ประกาศมา 5 ปีแล้ว มาพบพระเจ้าเมื่อปี 1933 และผมปรารถนาจะรับใช้พระเจ้า อยากมีความรู้ในพระคัมภีร์โดยเข้าเรียนในโรงเรียนพระคัมภีร์ที่ใดก็ได้ แต่โรงเรียนพระคัมภีร์ไม่รับผมเข้าเรียน เพราะอ่านเขียนไม่ได้ และผมเองก็ไม่เข้าใจพระคำที่เทศนาเพราะมันเป็นรูปแบบที่ต้องอ่าน ผมมีปัญหาไม่สามารถแบ่งปันพระกิตติคุณให้กับคนในครอบครัวและเพื่อน ๆ และแล้วพระเจ้าได้ทรงนำ TGSP เข้ามาในชีวิตและการรับใช้ ผมขอบคุณพระองค์มาก ได้เรียนรู้เรื่องถึง *155* เรื่องผ่านวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ และตอนนี้ผมมีความสุขจริง ๆ ที่สามารถแบ่งปันข่าวประเสริฐให้กับคนที่อ่านออกเขียนได้และคนที่อ่านหนังสือไม่ออก

Y. Babu - Evangelist/Pastor MMBC-Karnataka, India

“ลองคิดถึงคนกลุ่มหนึ่งจากวัฒนธรรมใดก็ได้ อายุคละกัน ทั้งเชื่อและไม่เชื่อพระเจ้า และต่างมีส่วนเข้ามาค้นหาขุมทรัพย์ที่มีอยู่ในพระคำของพระเจ้า

ถ้าคุณคิดได้ คุณก็จะเห็นภาพของสิ่งที่เกิดขึ้นในกลุ่มศึกษา การเล่าเรื่องเจาะใจ เราได้นำการเล่าเรื่องเจาะใจไปใช้ในหลายที่ ทั้งที่ ๆ ออกไปประกาศ กลุ่มผู้ใหญ่ที่ศึกษาพระคัมภีร์ในบ้าน และในกลุ่มเยาวชนและเด็ก แนวคิดแบบการเล่าเรื่องเจาะใจมีผลต่อการเทศนาของผม”

Pastor Chris Johnson - Calvary Chapel, USA

“การเล่าเรื่องเจาะใจ เป็นวิธีการที่พระเจ้าประทานให้เพื่อคริสตจักรจะบรรลุพระมหาบัญชาได้ในยุคของเรานี้ แม้เราจะยังคงใช้วิธีการอธิบายพระคำของพระเจ้าอยู่นับหลายศตวรรษ เราก็รู้ว่า มันมีข้อจำกัด

หลังจากที่ได้เรียนวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจจากคู่มือ ผมกล้าพูดว่า นี่เป็นวิธีการสร้างสาวกที่ดีกว่า การเล่าเรื่องเจาะใจได้เปลี่ยนการมองโลกของผม และทำให้ผมเห็นพระวจนะลึกซึ้งยิ่งขึ้น การเล่าเรื่องเจาะใจสำคัญมากในประเทศซูดานใต้ที่ผมอยู่ สถิติการอ่านไม่ออกนั้นสูงมาก แต่ผมก็เห็นว่า มันมีผลดีต่อคนมีการศึกษาด้วย

ผมขอแนะนำคู่มือเล่มนี้ต่อผู้นำคริสเตียนทั่วโลก และอธิษฐานว่า ทีจีเอสพีจะพยายามมากขึ้นอีกสองเท่าในการฝึกอบรมให้มากขึ้น กว้างขวางขึ้น คู่มือนี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ดี หากคุณต้องการอบรมจนได้เป็นผู้อบรมผู้ทรงคุณวุฒิ

Rev. Daniel Chagai Gak - Anglican Church of Sudan

ผมเป็นนักวิชาการ และนักศาสนศาสตร์ด้านมิชชั่น จบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยศาสนศาสตร์ฟูลเลอร์ และทำงานท่ามกลางคนมีการศึกษาสูงมาหลายปี แต่ผมได้เริ่มตระหนักว่า ระบบการศึกษาตะวันตกสมัยใหม่ได้จำกัดสมองของผมให้ใช้แค่ซีกซ้ายในการสอนเท่านั้น (สมองซีกซ้ายถนัดด้านการวิเคราะห์ สมมติฐาน การเรียนแบบอธิบายความ)

ด้วยพลังของวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ ซึ่งก่อตั้งโดยคุณโดโรธี และกลุ่มที่เธอนำอยู่ ผมก็เริ่มตระหนักว่า องค์พระครูเยซูคริสต์ทรงสอนด้วยวิธีเล่าเรื่องเสมอ แม้ว่าจะสอนคนที่เรียนรู้มาสูงในสมัยของพระองค์ การเข้ามาฝึกเล่าเรื่อง จึงได้เปลี่ยนการรับใช้ชาวยิวของผม

จำเป็นที่ผมต้องเปลี่ยน ต้องเรียนใหม่ และต้องหลุดออกจากความคิดสนิมของผม ต้องนำพระวจนะออกมาเป็นชีวิตและเข้าไปมีผลกระทบในชีวิตอื่นด้วย

การเล่าเรื่องเจาะใจช่วยกระตุ้นให้ชาวตะวันตกยุคหลังสมัยใหม่ได้กู้คืนความสามารถในการเล่าเรื่อง และยังช่วยให้คริสตจักรที่มีคนเรียนรู้ด้วยปากเปล่าในทวีปอื่น ๆ ครูผู้ชำนาญการทุกคนจะได้พบว่า การทรงเรียกของพระเจ้าได้รับการปรับปรุงให้ดีอย่างลึกซึ้งผ่านพลังแห่งการเล่าเรื่อง ผมแนะนำให้ใช้การเล่าเรื่องเจาะใจเป็นทางไปสู่เป้าหมายนั้น

Bill Bjoraker, PhD - Professor of Judeo-Christian Studies

William Carey International University, USA

ในขณะที่คริสเตียนกำลังไล่ตามโอกาสที่จะทำงานเพื่อความยุติธรรมในสังคม โลกยังคงหิวกระหายความชอบธรรมอันแท้จริง และอย่างเดียวที่จะทำให้ความหิวกระหายได้กลายเป็นความเต็มอิ่มก็คือพระวจนะของพระเจ้า... พระเยซูคริสต์

วิธีการสร้างสาวกแบบการเล่าเรื่องเจาะใจนั้นมีความหลักแหลมที่จะนำให้คนทั้งทึ่ง และรู้สึกอัศจรรย์ใจกับองค์พระเยซูคริสต์ เราได้เล่าเรื่องเจาะใจให้กับหลาน ๆ ใช้เป็นแนวทางในการเฝ้าพระเจ้า ศิษยาภิบาลทุกท่านผ่านการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจ และตอนนี้ได้นำไปใช้ในกลุ่มเยาวชน ศิษยาภิบาลฝ่ายพันธกิจและคณะกรรมการก็ได้หันมาสนับสนุนในการพัฒนาโปรแกรมการเล่าเรื่องเจาะใจและโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่าในอัฟริกา

โอกาสใช้วิธีการศึกษาพระคัมภีร์โดยการหาข้อสรุปจากการสังเกตเนื้อเรื่อง ทำให้การประกาศและการสร้างสาวกเติบโต เราได้รับการทรงเรียกให้เข้าไปรับใช้ในเมืองต่าง ๆ ในอเมริกาซึ่งมีประชาชนที่ไร้ความหวัง เพราะพวกเขาพบแต่ผู้ช่วยปลอม ข่าวประเสริฐปลอมแปลง และ ลัทธิต่าง ๆ ความหวังเดียวของพวกเขาคือข่าวประเสริฐแท้เท่านั้น เดี๋ยวนี้เราสามารถใช้

วิธีการของพระเยซูในการสอน เรามีหลักการเล่าเรื่องเจาะใจที่สามารถใช้ได้ทันที เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงนำการไถ่ และการรื้อฟื้นมาให้กับวัฒนธรรมที่ถูกทำลายไป

Mark Sands – President Church Builder Foundation, Global

Mentoring and Multiplication

การเป็นที่ปรึกษาและการเติบโตอย่างทวีคูณ

คำพยานสามคนแรกมาจากชายสามคนที่ได้รับการฝึกโดยผู้บริหาร *TGSP* ผู้ที่เขาได้ฝึกก็จะไปฝึกอบรมผู้อื่นต่อไป ... นี่เป็นทางของพระเจ้ามิใช่หรือ?

บิชอบท่านหนึ่งในเอมบูยืนขึ้นและกล่าวว่า " คริสตจักรกำลังมีปัญหา เพราะเขาขาดคนรุ่นพ่อที่มีความรู้ความเข้าใจในพระคัมภีร์ ช่วยบอกคนที่ฝึกคุณมาว่า ขอบคุณที่ได้ให้ความสามารถแก่บรามูเอลเพื่อจะเป็นพ่อให้แก่บิชอบ"

Bramuel Musya - CEO Straight Path Resources, Kenya

วิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ ช่วยให้ผมได้ฝึกอบรมผู้นำฝ่ายวิญญาณมากขึ้นกว่าแต่ก่อน เรียกได้ว่าเป็นแบบทวีคูณ และช่วยให้เขาได้อยู่ในคริสตจักรและ ส่งพวกเขาออกไปในพันธกิจ พระคำของพระเจ้าสำหรับคนที่อ่านหนังสือได้และคนที่อ่านไม่ออก สำหรับทั้งเด็กและคนชรา มันเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณเพื่อให้เราได้สัมพันธสนิทกับองค์ตรีเอกานุภาพ

Dr. Mark Muniyappa - All India Council / TGSP-India

จะกล่าวคำขอบคุณทุกท่านอย่างไรดี ขอบคุณพระเจ้ามาก และสำหรับเครื่องมือเล่าเรื่องเจาะใจ เพราะเป็นเครื่องมีที่ใช้ประโยชน์ได้มากสุด ที่ผมได้มาพบหลังจากที่ทำงานมา 20 ปี การเล่าเรื่องเจาะใจช่วยให้ผมเข้าไปถึงพระคำของพระเจ้าลึกขึ้นและกว้างขึ้น และยังมีประโยชน์ที่นำไปปรับใช้ในชีวิต บทเรียนที่ได้คือให้เรามองหาทางเลือกก่อนที่จะตัดสินใจอะไรลงไป ทำให้ทีมของผมมีสายตากว้างไกลเห็นผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการทำงาน

Ramesh Sapkota – CEO Kingdom Investments Nepal,

Organisation Fighting against Human Trafficking

อย่างแรก อยากจะขอถวายพระสิริและคำขอบคุณจากหัวใจแด่องค์พระเยซูคริสต์เจ้า และพี่ชายเพื่อนร่วมอธิษฐาน คุณราเมช

ตอนที่ผมพบกับเขาครั้งแรก ผมยังเป็นคริสเตียนใหม่ และงานที่รับใช้ก็เหมือนเด็กเพิ่งเกิด ผมต้องการคุณแม่ฝ่ายวิญญาณที่จะเลี้ยงดูผม คุณราเมชได้อบรมการเล่าเรื่องเจาะใจให้ นี่เป็นเพียงการเริ่มต้น ในเวลานั้น เรามีผู้เชื่อกันไม่กี่คน และการประชุมของเราก็ยังอ่อนอยู่ เขาได้อบรมการเล่าเรื่องเจาะใจในคริสตจักรของผม

พระเจ้าทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์ 8 แห่งผ่านการอบรมเล่าเรื่องเจาะใจ ในเวลาอันสั้น และปีนี้ เราจะตั้งอีก 2 แห่ง

ผมใช้วิธีการของเล่าเรื่องเจาะใจเพื่อเพิ่มคริสตจักร และนี่เป็นเหตุใดผมได้รับการเชิญให้มีส่วนในการอบรมซึ่งรวมไปถึงผู้นำในคริสตจักรลูกได้อบรมด้วย และเขาสามารถใช้วิธีนี้ได้ดีกว่าผม ขอบคุณมากครับคุณราเมศ ผมเป็นเพียงตัวอ่อน และตอนนี้คุณกำลังช่วยให้ผมเป็นเจ้าผีเสื้อเต็มตัว
ขอบคุณผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ทำการรับใช้ผ่านวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ เพื่อถวายพระสิริแด่พระนามของพระองค์ เพื่อเป็นพระพรกับผมและการรับใช้

Ps. Krishna P. Ghimire - Asst. Gen. Secretary, National Churches Fellowship of Nepal

---

ภาคผนวก ง: การค้นพบของผู้นำ

มิชชันนารีท่ามกลางผู้ที่ยังเข้าไม่ถึงในประเทศปิด

ครั้งแรกที่ได้ยินเรื่องโรงเรียนพระคัมภีร์ปากเปล่า ก็ไม่ได้สนใจเลย เพราะคิดว่า เราไม่อาจสร้างคริสตจักรที่เข้มแข็ง มีรากหยั่งลึกในพระคำจากการเล่าเรื่องพระคัมภีร์แบบเด็ก ๆ แต่เมื่อไปร่วมประชุมมิชชั่นในสหรัฐที่หนึ่ง ฉันได้พักกับครอบครัวที่สามีภรรยาสอนทักษะการสอนพระคัมภีร์แบบปากเปล่าทั่วโลก ฉันจึงตั้งคำถามมากมาย และยังเดินทางไปกับเขาเพื่อจะได้ถ่ายวิดิโอสิ่งที่เขาสอนในปลายสัปดาห์นั้น

ฉันเชื่อว่า คริสตจักรและผู้เชื่อจะแข็งแรงได้ต้องยึดมั่น เข้มแข็งในพระคำ คนหนึ่งจะแค่คุ้นเคยกับพระวจนะแค่นั้นไม่ได้ แต่ต้องสามารถอธิบายพระคัมภีร์ได้ด้วย และต้องสามารถจัดแบ่งความจริงได้อย่างถูกต้อง อะไรที่น้อยไปกว่านี้ จะทำให้คริสเตียนพบกับลัทธิผสมรวมความเชื่อ และ ปัญหาต่าง ๆมากมาย
ฉันทุ่มเทให้กับการศึกษาพระคัมภีร์แบบสังเกตและตีความมากขึ้นเรื่อย ๆ มันไม่ได้หายไปเมื่อมาพบการเล่าเรื่องเจาะใจ แต่กลับทุ่มเทให้มากขึ้นและมากขึ้น

แต่เมื่อต้องศึกษาแบบสังเกตและตีความแบบปากเปล่า ก็เจอปัญหา เป็นได้ไหม และทำไมจึงจำเป็น?

ประการแรก ทำไมจึงจำเป็น? คนที่สอนทักษะพระคัมภีร์ปากเปล่า ใช้ซีดี และวิดิโอคลิป ซึ่งก็ให้ผลดีกว่าที่ฉันจะอธิบายความจำเป็นของการสอนพระคัมภีร์ปากเปล่า

จนวันหนึ่งมีการเปลี่ยนแปลง ด้วยรายงานของคณะกรรมการพันธกิจโลกที่โลซานน์ในปี 2004 พบสถิติที่ว่าคนมากมายในโลกเป็นคนที่เรียนแบบปากเปล่า แม้ในสังคมที่สถิติอ่านออกเขียนได้สูง ไม่ว่าจะในอังกฤษหรืออเมริกา และสถิติการเรียนแบบนี้ยิ่งสูงขึ้นในสังคมที่ไม่ค่อยมีคนอ่านหนังสือ

ทีมของเราทำงานรับใช้มา 17 ปี เราได้ใช้วิธีการประกาศแบบปากเปล่า ไม่ได้ใช้ตัวหนังสือเลว คนในทีมได้เรียน ได้จำและนำเสนอข่าวประเสริฐแบบปากเปล่า และเราได้เห็นผลที่เป็นปรากฏการณ์ทีเดียว คนจำนวนมากได้มาเชื่อในพระเยซูคริสต์

เมื่อเราทำการติดตามผล เรากลับใช้วิธีการแบบวิชาการมาก ๆ เราจัดให้คนที่เชื่อมีพระคัมภีร์คนละเล่ม และพบกับเขาเพื่อจะอ่าน เรียนและเรียนรู้ว่าจะสังเกตอะไรในสิ่งที่อ่านมาบ้าง การตามผลแบบนี้เท่ากับเราเอาหัวชนฝา คนเชื่อใหม่อ่อนแรง ไม่เติบโตในความเชื่อ และกลายเป็นคนชาเย็น บางคนก็หลงทางไป

ในหมู่บ้านหนึ่ง มี 20 คนกลับใจมาเชื่อพระเจ้า เราเน้นการอ่านพระคัมภีร์ และสอนวิธีอ่าน วิธีสังเกตในเวลาที่อ่าน รวมทั้งใช้เวลากับพวกเขา แบ่งปันชีวิตด้วยกัน

จนถึงวันนี้ ไม่มีใครเป็นคนที่คุณจะเรียกว่า “ตามติดพระเยซูคริสต์” ได้เลย หลายคนอยากตามพระเจ้า แต่เวลาผ่านไป เหมือนกับว่า พวกเขาไม่เอาใจใส่พระคำของพระเจ้าเลย พระคำไม่ได้จมลึกเข้าไปในชีวิต การอ่านและการศึกษาพระคัมภีร์ไม่ได้เข้าไปในความคิดของพวกเขาเลย

ยิ่งกว่านั้น พวกเขาไม่เคยเอาพระคัมภีร์ไปเพื่อแบ่งปันกับคนอื่น และเราจะเข้าถึงคนที่เรายังเข้าไม่ถึงได้อย่างไร หากคนที่เรารับใช้อยู่นั้น ไม่ไปรับใช้ผู้อื่นด้วย?

ฉันเชื่อว่า การสอนพระคัมภีร์แบบปากเปล่านั้น มีประโยชน์พื้น ๆหลายอย่าง อย่างแรก คนจะซึมซับความจริงของพระเจ้าเข้าไปดีกว่าการอ่าน อย่างที่สอง พวกเขาสามารถแบ่งปันความจริงให้กับคนอื่นได้ดีกว่า มันเป็นการรับใช้ที่จะเกิดผลต่อไป

สำหรับประเทศปิดนั้น คนที่ฟังเรื่องของพระเจ้าไปแล้วก็จะไม่มีปัญหากับทางราชการ ฉันเขียนต่อไปได้อีกมาก แต่คุณจะได้ฟังและเห็นในซีดี และวิดิโอคลิป ... จะเห็นชัดถึงยุทธวิธีนี้

อย่างที่สอง เป็นคำถามที่สำคัญที่สุดคือ “เป็นไปได้ไหมที่จะสอนพระคำของพระเจ้าแบบสังเกตและอธิบายความด้วยปากเปล่า?”

หลายองค์กรมีแผนกที่จะช่วยส่งเสริมและสอนการเรียนพระคัมภีร์แบบปากเปล่า ส่วนใหญ่เป็นสมาชิกของ

International Orality Network (ION) มีองค์กรที่เชี่ยวชาญเป็นพิเศษในการสอนพระคัมภีร์ปากเปล่าไม่มากนัก ฉันเองได้ศึกษาวิธีการของพวกเขามาแล้ว
เมื่อไปเยี่ยมสำนักงานหนึ่งถามว่า “ใครเป็นองค์กรที่อบรมเรื่องการสอนพระคัมภีร์ปากเปล่าดีที่สุด? พวกเขาตอบว่า “STS” หรือ เล่าเรื่องเจาะใจ จึงไปดูเว็บไซท์ ได้เอกสารมาจึงเห็นว่าแตกต่าง!

สิ่งที่ชอบมากที่สุดคือ พวกเขาสามารถสอนให้คนสังเกตข้อพระคำได้ด้วยวิธีการปากเปล่าจริง ๆ ใกล้เคียงการเรียน อธิบายความพระคัมภีร์ ใช้ปากเปล่าจริง ๆ ในที่สุดก็ได้พบสิ่งที่ตามหา จากนั้นจึงเริ่มคุยกับพวกเขาผ่านสไกพ์

ต้นเดือนพฤศจิกายน มีผู้อบรมมาจากเล่าเรื่องเจาะใจสองคน และได้ทำการอบรม 5 วัน สองวันแรกสำหรับผู้ฝึกซึ่งเลือกมาจากทีม สามวันหลังนั้น คนที่เพิ่งได้อบรมก็ช่วยอบรมเพื่อนต่อด้วยความช่วยเหลือของผู้อบรม ทำให้เราได้มีแรงผลักดันในการทำพันธกิจเป็นอย่างมาก เพราะเราได้เริ่มนำเอาวิธีการนี้เข้าไปบูรณาการกับงานรับใช้ที่มีอยู่

เราเริ่มใช้การเล่าเรื่องเจาะใจทันที และพอใจกับรายงานการดำเนินการที่ได้รับ นี่ไม่ได้หมายความว่า เราเลิกการสอนการสังเกตและอธิบายความแบบเดิม เพราะอย่างไรแบบนั้นก็ยังสำคัญอยู่

สิ่งที่เราทำปากเปล่าคือ
1.เหมาะสม เข้ากับการเรียนพระคำที่เป็นข้อเขียน โดยไม่ได้มาแทนแต่มาเสริม
2.สามารถเข้าถึงคนที่อ่านหนังสือไม่ได้หรืออ่านไม่ออก
3.เป็นสิ่งที่คนทุกระดับ คนที่ทำงานเอกสารก็ทำได้ เพราะเรากำลังหนุนใจให้สมาชิกอื่นได้ทำด้วย

4.ทำให้เราแบ่งปันกับคนอื่นง่ายขึ้น คนที่เราไม่สามารถเข้าถึงได้มาก่อน มันเผยแพร่ไปเร็ว
5.เป็นวิธีเดียวที่พระคำของพระเจ้าจะแพร่หลายในประเทศปิดอย่างปลอดภัยที่สุด
6.ไม่ต้องใช้เงินทุน เครื่องมือ หรือทรัพยากรจากภายนอกประเทศ จึงเป็นยุทธวิธีในการทำพันธกิจที่เกิดผลต่อเนื่องมากที่สุด

อย่างที่กล่าวมาว่า ได้เห็นวิธีการปากเปล่าแบบต่าง ๆ จากหลายองค์กร แต่ส่วนใหญ่ไม่ได้เล่าพระคัมภีร์ปากเปล่า การเล่าเรื่องเจาะใจเน้นการเล่าเรื่องในพระคัมภีร์ตรงไปตรงมา อย่างถูกต้อง นำเอาข้อพระคำมาเล่าต่อในเชิงถอดความ (ที่ไม่ตกขอบ)
เพื่อว่าสิ่งที่คุณแบ่งปันนั้นยังคงเป็นพระคำของพระเจ้าผ่านปาก วิธีเดียวกันกับที่เราอ่านพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ที่เขียนไว้นั้นถูกสถาปนา เป็นแหล่งข้อมูล เราต้องสอนพระคำและวิธีการแปลความอย่างถูกต้อง แต่จากพระคำข้อเขียนนั้น เราสามารถได้พระคำปากเปล่า เมื่อเราสอนพระคัมภีร์แบบปากเปล่า เราถือและเปิดไว้เพื่อให้รู้ว่า คำที่เราพูดมาจากไหน คนที่ฟังก็จะรู้ตามไปด้วย

ในคริสตจักรยุคแรก มีการอ่านข้อความจากพระคัมภีร์และคนจะเข้ามาฟัง เมื่อเปาโลส่งจดหมายฝาก ท่านขอให้อ่านดัง ๆ ในคริสตจักร ฉันแปลกใจกับคำถามจากซีดีแผ่นหนึ่ง.... คนในศตวรรษแรกนั้นสามารถอ่านเขียนได้สักกี่เปอร์เซนต์ ในเวลาที่คนกลับใจ 3000 คนในวันเดียว? คำตอบที่ได้คือ ประมาณ 5%

อย่างหนึ่งที่ชอบในการเล่าเรื่องเจาะใจคือ ความถูกต้องตามพระคัมภีร์ ส่วนที่อื่น ๆ นั้นก็มีวิธีการสอนแบบให้สังเกตเช่นกัน อย่างเช่น จะเล่าเรื่องเสร็จแล้วถามคำถามถึงสิ่งที่ผู้ฟังได้ยิน และให้บอกว่า สังเกตเห็นอะไร จากนั้นมีโจทย์คำถามที่ช่วยให้ผู้ฟังสามารถแปลความหมายอย่างถูกต้อง และให้เห็นว่าจะปรับใช้ในชีวิตอย่างไร

นี่เป็นเครื่องมือที่ดีมาก พัฒนามาอย่างดี และสอนอย่างเชี่ยวชาญ

เรื่องของพระเจ้า จากการเนรมิตสร้างสู่นิรันดร์กาล

เราได้พัฒนาวิธีการเล่าเรื่องเจาะใจ มาจากผลงานที่มีพลังส่งผลไปทั่วโลกคือ วิดิโอ เรื่องของพระเจ้า เรื่องนี้ยาว 80 นาทีซึ่งเป็นเรื่องเล่าเป็นลำดับเหตุการณ์จากพันธสัญญาเดิมสู่พันธสัญญาใหม่ ซึ่งหาฟังและดูได้ ในปี 2011 เรื่องของพระเจ้าทำออกมาถึง 300 ภาษา

คำพยานใช้เรื่องของพระเจ้าด้วยเครื่องเล่นพลังแสงอาทิตย์

> เด็กชายคนหนึ่งในซูดานโกรธเกรี้ยวเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่ง ดังนั้นเขาจึงเอามีดไปโรงเรียนเพื่อจะฆ่าเพื่อนเสียให้ตาย ส่วนวันนั้นเอง ครูเพิ่งได้เครื่องเล่นซีดีพลังแสงอาทิตย์ที่มี เรื่องของพระเจ้า อยู่เป็นภาษาพื้นเมืองของพวกเขา และครูก็ได้เล่นเรื่องของคายินกับอาแบลให้นักเรียนฟัง
>
> เมื่อเด็กชายได้ยินเรื่องนั้น ก็มีบางสิ่งเกิดขึ้น เขาเอามีดออกมาให้ครู สารภาพแผนร้ายของเขา ! พระเจ้าได้สัมผัสใจของเขา วันนั้นเอง เด็กชายขอให้พระเจ้ายกโทษความบาปทั้งสิ้นของเขา และได้รับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด
>
> พระคำของพระเจ้านั้นพูดกับใจของคน เราหนุนใจให้ทุกคนที่ใช้การเล่าเรื่องเจาะใจได้ใช้ประโยชน์จากเรื่องของพระเจ้าในภาษาท้องถิ่นด้วย

มีคนใช้ “เรื่องของพระเจ้า” โดยใช้เครื่องเล่นพลังแสงอาทิตย์ ซีดี และเอ็มพี 3 และก็ยังมีวิดิโอซึ่งมีภาพประกอบด้วย ทำให้เรื่องราวมีชีวิตชีวามากขึ้น คนนับล้านที่ได้ชม “เรื่องของพระเจ้า”ทั้งเป็นส่วนตัว และในรายการทีวี ได้ตอบสนองรับเชื่อเพื่อเป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ ผู้รับใช้ของพระเจ้าในกลุ่มต่าง ๆ นับพันได้รับประโยชน์จาก “เรื่องของพระเจ้า”

การผลิตเรื่องของพระเจ้าที่ใช้ผู้เล่าหนึ่งคน ช่วยให้คนฟังสามารถเล่าเนื้อหาในพระคัมภีร์ให้คนอื่นต่อไปได้ ที่สำคัญคือคนที่อยู่ในสังคนแบบปากเปล่าจะมีความเชื่อเมื่อเขาได้ยิน “เรื่องทั้งหมด” เริ่มจากการสร้างโลก มนุษย์ตกไปในความบาป และพระสัญญาของพระเจ้าว่าจะมีพระผู้ช่วยเสด็จมา อันเป็นพื้นฐานที่จะเข้าใจข่าวประเสริฐได้ เราเห็นผลกระทบและพลังของ “เรื่องของพระเจ้า” ทั้งในการประกาศและการสร้างสาวก

การใช้ “เรื่องของพระเจ้า” ด้วยเครื่องเล่นพลังแสงอาทิตย์พร้อมกับรูปประกอบ (เป็นภาพเดียวกับในวิดิโอ) ทำให้ผู้ประกาศที่เข้าไปในหมู่บ้านแปลงร่างเป็นโรงภาพยนต์เคลื่อนที่! การมีเครื่องมือประกอบเพิ่มเติมอย่างข้อแนะนำในการสนทนา บทพูดแบบหนังสือ และ บทพูดแบบวิทยุ จะช่วยให้ผู้ใช้ได้มีวิธีหลากหลายในการทำให้ “เรื่องของพระเจ้า” มีชีวิตชีวา

World Contacts

ติดต่อได้ที่

Africa: EAfrica@Gods-Story.org

Ethiopia: Ethiopia@SimplyTheStory.org

West Africa “French & English”:
STSWestAfrica@SimplyTheStory.org

West Africa “French”:
GSWestAfrica@SimplyTheStory.org

Europe: BT@SimplyTheStory.org

India: IndiaDirector@Gods-Story.org

Nepal: Nepal@SimplyTheStory.org

South East Asia: Thailand@SimplyTheStory.org

“Spanish”: LatinAmerica@SimplyTheStory.org

Oceania: Oceania@SimplyTheStory.org

Philippines: eb@SimplyTheStory.org

USA: info@SimplyTheStory.org